

**Zpráva o činnosti národního korespondenta pro boj proti korupci za
rok 2021**

Mgr. Jiří Pavlík

V Brně dne 15. února 2022
1 SPR 51/2022

Zpráva národního korespondenta pro boj proti korupci za rok 2021 shrnuje nejen vlastní činnost spojenou s národním korespondentstvím, ale též i důležité informace a události vztahující se k boji proti korupci za rok 2021.

Shrnutí

Nelze v úvodu nezmínit, že rok 2021 byl (obdobně jako rok 2020) s ohledem na pandemii nemoci COVID-19 v řadě ohledů výjimečný a ne všechny poznatky a trendy zaznamenané v tomto roce v oblasti kriminality bude možné hodnotit jako obecně platné nebo přenositelné i pro další období. Toto samozřejmě platí i pro kriminalitu korupčního charakteru.

Při vědomí si výše uvedeného je třeba ze statistického pohledu zmínit obecný pokles trestně stíhaných osob a osob postavených před soud pro korupční trestnou činnost v roce 2021 ve srovnání s rokem 2020.

Současně je třeba vidět stagnaci České republiky v rámci CPI indexu zpracovávaného Transparency International, a to na sdílenou 49. příčku.

I. Změny v oblasti právní úpravy

V roce 2021 **nedošlo ke změnám trestního zákoníku** v oblasti korupčních trestných činů, tedy nejen § 331 až § 333 trestního zákoníku, ale též ani u trestných činů podle § 226, § 256, § 257 a § 258 trestního zákoníku.

Nedošlo ani k žádné další změně trestně právních předpisů, které by měly přímý dopad do korupční kriminality (změny těchto předpisů měly obecný dopad).

Na tomto místě je třeba zmínit, že nadále zůstala, jako v roce 2020, **nedořešena novelizace zákona o státním zastupitelství**, který co do své iniciace odkazuje na plnění doporučení GRECO (Skupiny států proti korupci).

Byť se nejedná výslovně o změnu právní úpravy, ale dne 1. 6. 2021 započal vykonávat svoji působnost **Úřad evropského veřejného žalobce (EPPO)**. Na území České republiky působí prostřednictvím evropských pověřených žalobců. S ohledem na vymezenou působnost může být EPPO činný i ve věci některých korupčních trestných činů.

II. Změny v oblasti vnitřní právní úpravy státního zastupitelství

V roce 2021 **nedošlo ke změnám interní právní úpravy** (pokyny obecné povahy), které by se týkaly výslovně oblasti korupční trestné činnosti.

Opatřením nejvyššího státního zástupce č. 21/2021 Sb. ze dne 17. 12. 2021, byl na Nejvyšším státním zastupitelství zaveden **vnitřní oznamovací systém**, a to na základě přímého účinku některých ustanovení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 ze dne 23. 10. 2019, o ochraně osob. Podle Dohody o vnitřním oznamovacím systému ze dne 17.12.2021, je tento vnitřní oznamovací systém

provozován i pro Vrchní státní zastupitelství v Olomouci a pro krajská státní zastupitelství v Brně, Českých Budějovicích, Hradci Králové, Ostravě, Plzni a Praze (včetně okresních a jim na roveň postavených státních zastupitelství). Vrchní státní zastupitelství v Praze, Městské státní zastupitelství v Praze a Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem mají vytvořeny své vlastní vnitřní oznamovací systémy.

III. Některé statistické ukazatele korupční kriminality

V dále uvedené tabulce jsou uvedeny některé podstatné ukazatele pro trestné činy, které lze považovat za korupční v širším slova smyslu. Na tomto místě je třeba zopakovat, co již bylo zmíněno v úvodu, a to, že s ohledem na **specifický charakter roku 2021, je třeba statistické údaje srovnáním s předešlými roky srovnávat obezřetně**. Přesto však je třeba zmínit obecný pokles trestně stíhaných osob a osob postavených před soud pro korupční trestnou činnost v roce 2021 ve srovnání s rokem 2020. Naopak ale lze vidět nárůst počtu osob trestně stíhaných pro trestný čin přijetí úplatku oproti roku 2020, stále však nedosahující hodnot roku 2019. Výrazný pokles trestně stíhaných osob je meziročně též u trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě.

Je třeba si však uvědomit je v řádovém počtu jednotek či desítek obviněných i jen jedna trestní věc s více trestně stíhanými osobami může mít výraznější vliv na meziroční srovnání.

Trestný čin (TZ2009/TZ1961)	2019				2020				2021			
	Počet stíhaných osob/počet osob, kterým bylo sdělené podezření	Počet osob postavených před soud (obžaloby/návrh na potrestání/DVT)	Počet osob vyřízených odklonem (§ 307, § 309, § 179g)	Počet osob vyřízených v řízení před soudem (odsouzeno/zproštěno)	Počet stíhaných osob/počet osob, kterým bylo sdělené podezření	Počet osob postavených před soud (obžaloby/návrh na potrestání/DVT)	Počet osob vyřízených odklonem (§ 307, § 309, § 179g)	Počet osob vyřízených v řízení před soudem (odsouzeno/zproštěno)	Počet stíhaných osob/počet osob, kterým bylo sdělené podezření	Počet osob postavených před soud (obžaloby/návrh na potrestání/DVT)	Počet osob vyřízených odklonem (§ 307, § 309, § 179g)	Počet osob vyřízených v řízení před soudem (odsouzeno/zproštěno)
§ 226/ (256b) Pletichy v insolvenčním řízení	0	0	0	0	0	0	0	0	2	2	0	0/1
§ 256/ (128a) Zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě	26	21	1	27/11	77	72	3	15/15	2	2	0	28/13
§ 257/ (128b) Pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži	3	3	0	1/0	2	2	0	1/0	7	7	0	2/0
§ 258/ (128c) Pletichy při veřejné dražbě	1	1	0	2/0	0	0	0	0	2	1	1	3/0
§ 331/ (160) Přijetí úplatku	81	24	53	16/4	32	27	4	23/13	42	40	1	24/1
§ 332/ (161) Podplacení	72	70	0	52/8	69	68	1	72/17	81	78	2	58/0
§ 333/ (162) Nepřímé úplatkářství	7	6	1	1/0	0	0	0	3/0	4	4	0	1/0
Součet	190	125	55	96/23	180	169	8	111/45	140	134	4	114/15

IV. Nelegislativní materiály

Vládní koncepce boje s korupcí na léta 2018 až 2022 - tato vládní koncepce byla připravována v průběhu roku 2018 a byla schválena vládou České republiky na schůzi uskutečněné dne 17. prosince 2018 svým usnesením č. 855. Koncepce vymezuje čtyři prioritní oblasti boje s korupcí:

- 1) oblast „*Výkonná a nezávislá exekutiva*“ – v rámci níž se rovněž zaměřuje na posílení nezávislosti, materiálních a personálních kapacit orgánů činných v trestním řízení, ale také na vyšší míru odpovědnosti a nároků na ně kladených.
- 2) oblast „*Transparentnost a otevřený přístup k informacím*“
- 3) oblast „*Hospodárné nakládání s majetkem státu*“
- 4) oblast „*Rozvoj občanské společnosti*“

Již v roce 2020 byl též schválen **Akční plán boje s korupcí na roky 2021 a 2022**, podle kterého bylo i v roce 2021 postupováno.

Tyto dokumenty jsou dostupné na www.korupce.cz

Usnesením vlády České republiky č. 616 ze dne 12. 7. 2021 byla schválena zpráva o druhém kole **Národního hodnocení rizik** praní peněz a financování terorismu. Jelikož je zde určitý přesah i do korupční trestné činnosti, je zmínka činěna i na tomto místě. Bližší informace jsou uvedeny zde:

<https://www.financnianalytickyyurad.cz/narodni-hodnoceni-rizik.html>

V. Judikatura

Výběr rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu dotýkající se korupční trestné činnosti je obsažen v Příloze č. 1 této zprávy.

VI. Hodnocení České republiky ze strany mezinárodních hodnotících mechanismů

Zde je třeba zmínit zprávu Evropské unie **Rule of Law** za rok 2021 pro jednotlivé členské země. Nejvyšší státní zastupitelství prostřednictvím národního korespondenta poskytlo součinnost při přípravě této zprávy ve formě pohovoru a zaslání podkladů k jejímu zpracování. Předmětná zpráva jako celek vyznívá pro státní zastupitelství v zásadě pozitivně, je kladně hodnocena spolupráce státního zastupitelství s Policií České republiky a Finančním analytickým úřadem. Bylo konstatováno, že zdroje, specializace (zmíněny počty specializovaných SZ) a přístup k informacím jsou dostatečné pro efektivní boj proti korupci a že snahy o potlačování korupce jsou vyvíjeny se stabilním počtem vyšetřování, stíhání a odsouzení. Dále bylo zmíněno, že soudy a státní zastupitelství byly předmětem kritiky ze strany vlády zpochybňující jejich nezávislost.

VII. Dotazníky a připomínky k materiálům

Národní korespondent níže uvádí některé z vyplněných dotazníků nebo poskytnutých informací za rok 2021.

- 1) Spolupráce s Finančním analytickým úřadem a Ministerstvem spravedlnosti na podkladových materiálech ke druhému kolu Národního hodnocení rizik (viz výše)
- 2) ODHIR OSCE – dotazník k problematice nezávislosti státních zástupců
- 3) Podklad a řízený rozhovor pro Rule of Law Report 2021

VIII. Účast na protikorupčních projektech

Nejvyšší státní zastupitelství se podpisem prohlášení o partnerství s Ministerstvem spravedlnosti zapojilo do **projektu „Zintenzivnění boje proti korupci zvyšováním povědomí veřejného sektoru se zaměřením na soudce, orgány činné v trestním řízení a veřejnou správu“**, spolufinancovaného z Finančního mechanismu EHP 2014-2021, realizovaného v rámci programu Řádná správa.

IX. Účast v poradních orgánech a pracovních skupinách

Rada vlády pro koordinaci boje s korupcí – národní korespondent se pravidelně účastnil jednání Rady jako náhradník za stálého člena Rady JUDr. Pavla Zemana, nejvyššího státního zástupce a po změně v osobě nejvyššího státního zástupce se jednání účastnil JUDr. Igor Stříž – bližší informace na webových stránkách www.korupce.cz

X. Index vnímání korupce

Transparency international – Index vnímání korupce za rok 2021 – Česká republika zůstala meziročně na stejné, tedy 49. spolu s Maltou a Mauriciem. V rámci zemí EU je Česká republika na 19. místě. TI jako hlavní příčiny stagnace uvedla chybějící protikorupční legislativu, privatizaci veřejného sektoru a nedořešené korupční kauzy.

Judikatura Nejvyššího soudu

K ustanovení § 256, § 331 a § 332 trestního zákoníku

1. usnesení NS ze dne 02. 03. 2021 sp. zn. 6 Tdo 360/2020

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/A016A840C396433E C12586FD0018502A?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 T 21/2013-33778, byli na základě skutkových zjištění vyjádřených v jeho výrokové části uznáni vinnými obviněný D. R. pokračujícím zločinem **přijetí úplatku** podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku,

obviněný P. K. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a pokračujícím zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

obviněná K. K. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a pokračujícím zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

obviněná L. N. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a pokračujícím zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

obviněná I. S., jako spolupracující obviněná podle § 178a odst. 1 tr. ř., pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, pokračujícím zločinem **podplacení** podle §

332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

obviněný P. D. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, zločinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

obviněný T. M. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

obviněný V. K. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku,

obviněný M. J. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, pokračujícím zločinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

obviněný J. Ř. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2, písm. a), c) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, pokračujícím zločinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a

obviněný J. H. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a zločinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Za tyto trestné činy byli odsouzeni:

obviněný D. R. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest

propadnutí majetku v rozsahu specifikovaném ve výroku rozsudku a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to částky 7 000 000 Kč zajištěné při jeho osobní prohlídce dne 14. 5. 2012,

obviněný P. K. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest propadnutí majetku v rozsahu specifikovaném ve výroku rozsudku,

obviněná K. K. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let a šesti měsíců, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s ostrahou. Dále jí byl uložen trest propadnutí majetku v rozsahu specifikovaném ve výroku rozsudku,

obviněná L. N. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s ostrahou. Rovněž jí byl uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb s výší jedné denní sazby 2 500 Kč, tedy celkem ve výměře 500 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Dále jí byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu pěti let,

obviněná I. S. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let. Dále jí byl uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 1 000 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu tří let,

obviněný P. D. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Také mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to částky 2 579 000 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě jeho bydliště. Rovněž mu byl uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 500 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu dvou let,

obviněný T. M. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 500 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku,

obviněný V. K. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu čtyř let. Rovněž mu byl uložen peněžitý trest v počtu 60 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 300 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců. Dále mu

byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu dvou let, obviněný M. J. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Rovněž mu byl uložen trest propadnutí majetku v rozsahu částky 2 203 600 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě jeho bydliště. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu tří let,

obviněný J. Ř. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Rovněž mu byl uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 1 000 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Dále mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu tří let,

obviněný J. H. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl odložen na zkušební dobu čtyř let. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 500 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku.

O odvoláních, která proti tomuto rozsudku podali nezl. AAAAA (pseudonym), státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze a obvinění D. R., P. K., K. K., L. N., P. D., T. M., V. K., M. J., J. Ř. a J. H., **rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem** ze dne 26. 6. 2019, č. j. 6 To 64/2018-34 994. Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) tr. ř. napadený rozsudek z podnětu odvolání nezl. AAAAA, státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze a obviněných D. R., P. K., K. K., L. N., P. D., T. M., V. K., M. J., J. Ř. a J. H. zrušil v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. a ohledně obviněné I. S. i podle § 259 odst. 4 tr. ř. znovu rozhodl tak, že podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku ohledně obviněné I. S. zrušil výrok o vině pokračujícím trestným činem a trestnými činy spáchanými s ním v jednočinném souběhu, výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2018, č. j. 57 T 10/2014-9214, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 To 40/2018-9382, a uznal vinnými

obviněného D. R. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 4 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2]) a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2)],

obviněného P. K. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 1), 2)], a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2)],

obviněnou K. K. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 1), 2)], a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2)],

obviněnou L. N. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 1), 2)], a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2)],

obviněnou I. S. pokračujícím zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 1), 2)], *resp. zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, dílem dokonaným [ad 3), dříve 6)], dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 4), dříve 8)], ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, pokračujícím zločinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 1), 2)], a *pomocí ke zločinu dotačního podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 212 odst. 1, odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonanému [ad 3), dříve 6)], dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 4), dříve 8)],**

obviněného P. D. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2)], zločinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku [ad 2)] a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2)],

obviněného T. M. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr.

zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2]) a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku [ad 2]), obviněného V. K. zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2, písm. a) tr. zákoníku [ad 1]) a zločinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku [ad 1]).

Za tyto trestné činy byli odvolacím soudem odsouzeni

obviněný D. R. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb s výší jedné denní sazby 20 000 Kč, tedy celkem ve výměře 10 000 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců. Dále mu byl uložen trest propadnutí věci – částky 7 000 000 Kč zajištěné při jeho osobní prohlídce dne 14. 5. 2012. Rovněž mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce a zaměstnání ve výkonných orgánech veřejné správy a územní samosprávy včetně funkcí a zaměstnání v Regionálních radách Regionálních operačních programů na dobu sedmi let.

obviněný P. K. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb s výší jedné denní sazby 30 000 Kč, tedy celkem ve výměře 15 000 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev nebo jejich zastupování na základě zplnomocnění na dobu sedmi let.

obviněná K. K. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s ostrahou. Dále jí byl uložen peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb s výší jedné denní sazby 30 000 Kč, tedy celkem ve výměře 15 000 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev nebo jejich zastupování na základě zplnomocnění na dobu sedmi let.

obviněná L. N. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s ostrahou. Dále jí byl uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 2 500 Kč, tedy celkem ve výměře 250 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu pěti let.

obviněná I. S. ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let. Dále jí byl uložen peněžitý trest v počtu 400 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 2 000 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu tří let.

obviněný P. D. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Rovněž mu byl uložen trest propadnutí věci, a to částky 2 579 000 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě jeho bydliště. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 500 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu dvou let.

obviněný T. M. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 500 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev nebo jejich zastupování na základě zplnomocnění na dobu dvou let.

obviněný V. K. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu čtyř let. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu 60 denních sazeb s výší jedné denní sazby 5 000 Kč, tedy celkem ve výměře 300 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu dvou let. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se **dovolání obviněných D. R., P. K., K. K., L. N., P. D., T. M. a V. K. a dovolání nejvyššího státního zástupce** podané v neprospěch obviněných D. R., P. K., K. K., L. N., I. S., P. D., T. M., V. K., M. J., J. Ř. a J. H. **odmítají.**

Skutková zjištění:

v období nejméně od srpna 2011 do 14. 5. 2012 v Kladně, Praze a dalších místech zejména XY, v souvislosti se zadáním veřejných zakázek: „**G. H.– R. g.**“, zadavatele XY, XY, IČO: XY, „**R. z. B.**“, zadavatele XY, XY, IČO: XY,

K. K., jako ředitelka O. n. K., nemocnice XY a **P. K.**, s částečným pracovním úvazkem v oblastních nemocnicích XY, využili své úzké osobní vazby a vlivu na

hejtmana XY D. R. a tím získali přístup k informacím o průběhu a podmínkách zadávacích řízení zadavatele XY a jako ti, kdo koordinovali a řídili trestnou činnost, se předem dohodli, kterému soutěžiteli v souvislosti se zadáním konkrétních veřejných zakázek sjednají výhodu spočívající v tom, že jeho zástupci umožní se podílet na stanovení rozsahu veřejné zakázky případně též technické specifikaci požadovaných dodávek v rámci veřejné zakázky, zprostředkovali mu kontakt na zástupce pořadatele zadávacího řízení, kterým byla E., zastoupená L. N. a předem vybranému soutěžiteli umožnili ve spolupráci s tímto pořadatelem se podílet na tvorbě zadávací dokumentace v části stanovení si podmínek pro uchazeče tak, aby vyhovovala právě takto předem vybranému soutěžiteli, kdy věděli a byli srozuměni s tím, že tak jedná na úkor dalších soutěžitelů, vše s úmyslem opatřit takto předem vybranému soutěžiteli prospěch spočívající v samotném získání veřejné zakázky, nejméně finančně vyčísleném v podobě čistého zisku z následné realizace takové zakázky, ale též v podobě zajištění práce pro zaměstnance soutěžitele, zvyšováním obrátu firmy, upevnění postavení na trhu apod., přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci žádat pro sebe, případně též pro D. R., majetkový prospěch ve formě finanční hotovosti ve výši odpovídající cca 10 % z následně vysoutěžené ceny, který si po jeho převzetí mezi sebou rozdělili a vzájemné role si při jednání s předem vybranými zástupci soutěžitele rozdělili tak, že K. K. vždy jednala a konkrétní podmínky sjednání výhody a výše požadované úplaty dohodla se zástupcem soutěžitele, pokud se jednalo o veřejnou zakázku na dodávku staveb a P. K. jednal vždy s takto předem vybraným zástupcem soutěžitele, pokud se jednalo o veřejnou zakázku na dodávku technologií, kdy v souvislosti s konkrétními, shora popsaným způsobem ovlivněnými zadávacími řízeními, pro sebe, případně pro D. R. po jednotlivých zástupcích soutěžitelů požadovali v dále popsaných skutcích celkem 26 800 000 Kč, kdy z této celkové částky skutečně převzali 16 800 000 Kč, přičemž zbytek již slíbeného úplatku nestihli převzít z důvodu jejich zadržení Policií České republiky dne 14. 5. 2012,

L. N., vystupující za spol. E., IČO: XY, jehož byla do 18. 1. 2012 jediným společníkem spol. M. C., se sídlem XY, jakožto pořadatele veřejných zakázek, vždy na základě uzavřené mandátní smlouvy se zadavatelem, se řídila instrukcemi, které jí dávali obžalovaní K. K. a P. K. ohledně postupu při ovlivnění průběhu těchto veřejných zakázek, tak jak bylo výše popsáno, a která na základě těchto instrukcí a dohody s těmito obžalovanými sjednala výhodu vždy předem vybranému soutěžiteli tím, že mu umožnila podílet se na tvorbě zadávací dokumentace stanovením si podmínek pro uchazeče tak, aby vyhovovala takto předem vybranému soutěžiteli, poskytovala mu informace o průběhu konkrétního zadávacího řízení, jako např. o počtu přihlášených uchazečů, umožnila mu sestavovat odpovědi na dodatečné dotazy dalších uchazečů a též na zdůvodnění případného vyloučení dalších uchazečů, v případě užšího výběrového řízení v bodě 1), kde k omezení počtu účastníků docházelo losem, pak přesně nezjištěným způsobem za využití služeb spol. V.-Z., zajistila, aby byli vybráni předem domluvení uchazeči, a v souvislosti se

zadáním takto ovlivněných veřejných zakázek v některých případech i sama žádala od zástupců soutěžitelů majetkový prospěch v podobě finanční hotovosti, kdy celkem pro sebe a další neustanovenou osobu či osoby požadovala 600 000 Kč, přičemž z této celkové částky skutečně převzala nejméně 200 000 Kč,

D. R. jako hejtman a člen Rady XY sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání veřejných zakázek, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování těchto investic, tedy jako úřední osoba v souvislosti s konkrétními, shora popsaným způsobem ovlivněnými a dále popsanými zadávacími řízeními, kdy o průběhu ovlivnění těchto veřejných zakázek za úplatky věděl, byl s tím srozuměn a sám svým utvrzováním obžalovaných K. K. a P. K. přispíval k dokonání popsané trestné činnosti, si po vzájemné dohodě nechal slíbit od obžalovaných K. K. a P. K. částku minimálně ve výši 7 000 000 Kč, kterou od jmenovaných skutečně převzal jako svůj podíl z úplatků, získaných předtím K. K. a P. K. od zástupců soutěžitelů za ovlivněná zadávací řízení, přičemž zbytek jeho podílu z již slíbeného úplatku nestihl převzít z důvodu jeho zadržení Policií České republiky dne 14. 5. 2012,

a

I. S., jako jednatelka spol. F., se sídlem XY, IČO: XY, **P. D.**, jako generální ředitel a člen představenstva spol. K. B., IČO: XY, **T. M.**, jako obchodní ředitel spol. K. B., IČO: XY, **V. K.**, jako člen představenstva spol. P. c., IČO: XY, každý samostatně jako zástupce předem vybraného soutěžitele, v souvislosti se zadáním vždy konkrétní dále popsané veřejné zakázky, přijali nabídku K. K. a P. K., za součinnosti L. N., na zjednání výhody spočívající v tom, že se podíleli na stanovení rozsahu veřejné zakázky, případně též technické specifikace požadovaných dodávek v rámci konkrétní veřejné zakázky, dále, že vešli přímo či zprostředkovaně v kontakt s pořadatelem zadávacího řízení, kterým byla E., v případě zadavatele XY, a ve spolupráci s tímto pořadatelem se podíleli na tvorbě zadávací dokumentace v části stanovení si podmínek pro uchazeče s úmyslem získat prospěch pro společnost, kterou zastupovali ve formě předpokládaného čistého zisku z následné realizace zakázky, či podílení se na ní ve formě subdodávek, kdy za zprostředkování popsané výhody v souvislosti se zadáním konkrétní veřejné zakázky I. S., P. D., V. K. vždy slíbili a také poskytli úplatek ve formě finanční hotovosti určené pro K. K., P. K., L. N. a v případě bodu 2) i pro D. R., a to konkrétně tak, že

1) obžalování K. K., P. K., L. N., I. S. a V. K. jako organizovaná skupina

K. K. a P. K., oba bez oficiální vazby na XY, XY, IČO: XY, jako zadavatele podlimitní veřejné zakázky na stavební práce, vyhlášené v užším řízení v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, na akci: „**G. H.– R. g.**“, s předpokládaným omezením počtu zájemců na 5 losem, zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 9. 9. 2011 pod evidenčním číslem XY, oba však s osobní vazbou a vlivem na hejtmana XY D. R. jako statutárního zástupce tohoto zadavatele a tím s přístupem k informacím o průběhu a podmínkách zadávacího řízení a L. N., jednající za společnost E., IČO: XY, se sídlem XY, která byla XY

pověřena pořádáním uvedeného zadávacího řízení, se předem v Kladně, případně na jiných místech XY dohodli, kterého zájemce o uvedenou veřejnou zakázku zvýhodní v zadávacím řízení tak, aby se stal jeho vítězem, přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci žádat majetkový prospěch ve formě finančního plnění pro K. K. a P. K. ve výši kolem 10 % z následně vysoutěžené ceny zakázky, pro L. N. v předem neupřesněné výši, a dle této dohody následně nejpozději v září 2011 oslovila K. K. s vědomím a souhlasem P. K. a L. N. I. S. s nabídkou zjednání této výhody pro společnost P. c., IČO XY, se sídlem XY, tak, aby se tato společnost stala vítězem daného zadávacího řízení za požadovanou odměnu ve formě majetkového prospěchu v přesně neurčené výši pro K. K., P. K. a L. N. a poté, co I. S. po společné dohodě s V. K., jako členem představenstva společnosti P. c., s touto nabídkou zvýhodnění v rámci zadávacího řízení za poskytnutí majetkového prospěchu pro jmenované obžalované společně souhlasili, K. K., P. K. a L. N. společně zajistili výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení společnosti P. c., na úkor všech ostatních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že L. N. přesně nezjištěným způsobem za využití spol. V.-Z., IČO: XY, kterou za tím účelem najala pro omezení počtu uchazečů losem, zjednala a zajistila ovlivnění průběhu omezení počtu zájemců losováním tak, aby v něm byli vylosováni předem určení zájemci, konkrétně společnost P. c., a další čtyři společnosti jednající s ní po vzájemné dohodě, konkrétně spol. P., K. B., S. K., I. C., dále umožnili I. S. a V. K. přímo se podílet na podobě zadávací dokumentace, konkrétně ve stanovení podmínek pro uchazeče a poskytli jí další potřebné informace k tomu, aby společnost P. c., podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se vítězem zadávacího řízení, takže se účast dalších soutěžitelů stala čistě formální, následně byla nabídka společnosti P. c., s nabídkovou cenou 26 620 126 Kč bez DPH, tedy 31 944 151,20 Kč včetně DPH skutečně dne 13. 12. 2011 Radou XY na základě doporučení hodnotící komise vybrána jako nejvýhodnější, přičemž K. K. požadovala po I. S. finanční plnění ve výši 2 800 000 Kč jako odměnu za ovlivnění uvedeného zadávacího řízení ve prospěch společnosti P. c., a to pro sebe a P. K. a L. N. požadovala po I. S. finanční plnění ve výši 200 000 Kč jako odměnu za ovlivnění zadávacího řízení, I. S. společně podle vzájemné dohody s V. K. s těmito požadavky souhlasili a po uzavření smlouvy o dílo mezi XY a společnostmi P. c., na realizaci předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti se zadáním této veřejné zakázky, předala I. S. finanční hotovost, na kterou se rovným dílem s V. K. složili a v požadované výši ji poskytli jednak P. K. a jednak L. N., kdy uvedeného jednání se obžalovaní dopustili s úmyslem získat prospěch mimo jiné ve formě finančně vyjádřitelného čistého zisku pro dodavatele, tedy společnost P. c., z realizace této zakázky po zohlednění daně z příjmu právnických osob ve výši nejméně 296 302 Kč

2) obžalovaní K. K., P. K., L. N., I. S., P. D., T. M. a D. R. jako organizovaná skupina v době nejpozději od června 2011 do 14. 5. 2012 v Kladně, Praze a na dalších místech zejména XY v souvislosti se zadáním veřejné zakázky „**R. z. B.**“ zadavatele

XY, IČO: XY, zadané v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách ve znění účinném do 11. 9. 2011 a zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 22. 7. 2011 pod registračním číslem XY, která měla být hrazena z 85 % z R. o. p. N. S. Č. financovaného z prostředků Evropské unie a z 15 % z vlastních prostředků XY, nejprve K. K. a P. K., přestože nebyli v žádném zjevném formálním vztahu ke XY jako zadavateli této veřejné zakázky, měli však silné osobní vazby na D. R., hejtmana XY, jako zástupce tohoto zadavatele veřejné zakázky a díky nim měli přístup k informacím o průběhu zadávacího řízení a možnost jeho ovlivnění, se předem dohodli, kterého zájemce o uvedenou veřejnou zakázku zvýhodní v zadávacím řízení tak, aby se stal jeho vítězem, přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci o veřejnou zakázku pro sebe a D. R. žádat majetkový prospěch ve formě finančního plnění ve výši kolem 10 % z následně vysoutěžené ceny zakázky, kdy D. R. jako hejtman a člen Rady XY, tedy jako úřední osoba, byl od počátku s touto dohodou srozuměn a souhlasil s ní a sám svým utvrzováním obžalovaných K. K. a P. K. přispíval k dokonání trestné činnosti, přičemž současně jako hejtman a člen Rady XY sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání této veřejné zakázky, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování této investice a podle této dohody, kdy K. K. a P. K. byli těmi, kdo celé jednání organizovali a řídili prostřednictvím I. S., kterou o své dohodě a úmyslu zvýhodnit vybraného zájemce oba informovali, a která měla mít pro svoji společnost F., se sídlem XY, z následné realizace r. z. B. též prospěch ve formě subdodávek pro vítěze zadávacího řízení a jejíž role spočívala ve zprostředkování kontaktů mezi K. K. a P. K. a dalšími v úvahu přicházejícími osobami z řad předem vybraného uchazeče, kontaktovali P. D., generálního ředitele a člena představenstva společnosti K. B., se sídlem XY, IČO: XY, jemuž nabídli zajištění výhry v tomto zadávacím řízení pro společnost K. B., za poskytnutí majetkového prospěchu ve formě úplatku v tehdy ještě přesně neurčené výši pro K. K., P. K. a D. R. jako zástupce zadavatele, a když P. D. s jejich nabídkou vyslovil souhlas, K. K. a P. K. společně s L. N., zastupující společnost E., se sídlem XY, pověřenou XY pořádáním uvedeného zadávacího řízení, která nejpozději od této chvíle byla s jejich předchozí dohodou o ovlivnění zadávacího řízení seznámena a souhlasila s tím, avšak za ovlivnění tohoto zadávacího řízení také požadovala pro sebe a event. pro další neustanovené osoby finanční prospěch ve formě úplatku, zajistili společně K. K., P. K. a L. N. výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení společnosti K. B., na úkor všech ostatních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že L. N. na pokyn K. K. a P. K. umožnila P. D. a T. M. jako obchodnímu řediteli společnosti K. B., který byl o ovlivnění tohoto zadávacího řízení informován P. D., přímo se podílet na podobě zadávací dokumentace a poskytla jim veškeré potřebné informace k tomu, aby tato společnost podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se vítězem zadávacího řízení, takže účast dalších soutěžitelů se stala čistě formální, a to zejména tím, že L. N. opět podle pokynů K. K. a P. K. ovlivnila průběh omezení počtu zájemců stanovením podmínek k samotné účasti v zadávacím

řízení, tj. profesních, kvalifikačních předpokladů dodavatelů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti tak, aby stanovené podmínky vyhovovaly zejména již vybrané společnosti K. B., dále P. D. a T. M. zprostředkovali kontakt na P. N., R. G., se sídlem XY, jako zástupce subdodavatele projekční kanceláře A., XY, zpracovávající pro XY projektovou dokumentaci na rekonstrukci zámku B., včetně výkazů výměr a položkového rozpočtu, přičemž této projekční kanceláři současně K. K. a P. K. doporučili společnost K. B., jako subdodavatele pro zpracování výkazů výměr a položkového rozpočtu, přičemž P. D. a T. M. po předchozí domluvě minimálně s K. K. a L. N. a s vědomím P. K. a I. S. sami nechali pro společnost A., zpracovat výkaz výměr, včetně položkového rozpočtu k projektu r. z. B. s předpokládanou cenou zakázky ve výši přibližně 218 000 000 Kč včetně DPH, která však neodpovídala zpracovanému projektu a byla úmyslně navýšena, avšak společnost A., tento položkový rozpočet sama přepracovala tak, aby odpovídal skutečnosti, obvyklým cenám a projektové dokumentaci zpracované touto společností a XY poté předala projektovou dokumentaci s předpokládanou reálnou cenou zakázky ve výši přibližně 161 000 000 Kč včetně DPH, a proto P. D. a T. M. po předchozí dohodě s K. K. a L. N. a s vědomím P. K., D. R. a I. S. v úmyslu opět navýšit předpokládanou cenu této veřejné zakázky tak, aby nabídková cena společnosti K. B., v jimi ovlivněném zadávacím řízení mohla být co nevyšší a bylo tak odčerpáno z rozpočtu XY a evropských fondů jimi původně předpokládané množství finančních prostředků, ale přesto nižší než ostatních zájemců, rozpočet projektu rekonstrukce opět mimo jiné do projektování vybavení interiérů objektu účelově navýšili až na částku přibližně 218 000 000 Kč včetně DPH, ačkoliv si byli všichni obžalovaní vědomi toho, že výkaz výměr a položkový rozpočet odevzdaný XY společností A., je reálný a správný a odpovídá projektové dokumentaci, přičemž zároveň všichni tito obžalovaní věděli, že v této účelově navýšené podobě neodpovídající skutečnosti bude rozpočet r. z. B. předložen XY ke schválení financování v rámci R. o. p. N. S. Č., financovaného z prostředků Evropské unie, tento navýšený rozpočet předložili XY jako údajně správný, odpovídající obvyklým cenám a projektové dokumentaci, z nabídek do zadávacího řízení, jimiž byly i společnosti M., S., P.– I., a B. s. s., následně byla dne 28. 2. 2012 nabídka společnosti K. B., s nabídkovou cenou zakázky 178 932 974 Kč bez DPH, tedy 214 719 569 Kč včetně DPH skutečně vyhodnocena jako nejvýhodnější tak, jak bylo výše popsáným způsobem mezi obžalovanými předem dohodnuto, a po skončení zadávacího řízení byla kompletní dokumentace této zmanipulované veřejné zakázky včetně účelově navýšeného výkazu výměr a všech ostatních dokladů vyhotovených obžalovanými předložena dne 13. 4. 2012 zadavatelem ke schválení financování v rámci R. o. p. N. S. Č., registrovanému projektu č. XY s názvem projektu R. z. B. s předpokládanou výší dotace 150 111 929,50 Kč financované z rozpočtu Evropské unie, přičemž od počátku výše popsáného jednání byl P. D. po dohodě nejméně s K. K. a s vědomím P. K. a D. R. domluven s I. S. na tom, že její společnost F., se bude na realizaci zakázky r. z. B. podílet formou subdodávek pro společnost K. B., za což

příspěje rovným dílem na odměnu ve formě finanční hotovosti, tj. úplatku za ovlivnění zadávacího řízení ve prospěch společnosti K. B., pro K. K., P. K., D. R. a L. N., kdy K. K. konkretizovala výši požadovaného úplatku I. S. částkou ve výši 24 000 000 Kč splatnou po podpisu smlouvy o dílo mezi XY a společností K. B., a která měla být dle předchozí vzájemné dohody dělena mezi D. R., K. K. a P. K., L. N. konkretizovala výši plnění požadovaného pro sebe jako úplatek I. S. částkou ve výši 400 000 Kč, k realizaci této dohody pak začalo postupně docházet nejméně od 12. 3. 2012, kdy P. D. společně s I. S. shromáždili částku ve výši 14 000 000 Kč jako první splátku úplatku, kterou dne 14. 5. 2012 společně předali K. K. v její kanceláři v areálu Nemocnice K. jako zálohu ze slíbené odměny v celkové výši 24 000 000 Kč za ovlivnění předmětné veřejné zakázky a následně podle předchozí dohody téhož dne těsně před zadržením Policí České republiky před svým bydlištěm na adrese v XY, okr. Praha-západ, předali P. K. a K. K. podíl ve výši 7 000 000 Kč D. R., kdy v důsledku jejich zadržení k předání zbylé již slíbené části odměny nedošlo a stejně tak nedošlo k předání odměny ve formě úplatku ve výši 400 000 Kč L. N. P. D. a I. S. rovněž z důvodu jejich zadržení, přičemž obžalovaní jednali v úmyslu získat pro jiného prospěch mimo jiné ve formě finančně vyčíslitelného přepokládaného čistého zisku pro dodavatele, tj. firmu K. B., z realizace zakázky r. z. B. ve výši nejméně 9 410 758 Kč po zohlednění daně z příjmů právnických osob, kdy vzhledem k výše popsanému zvýhodnění jednoho z dodavatelů v souvislosti s touto veřejnou zakázkou by v případě realizace rekonstrukce dle uzavřené smlouvy o dílo vznikla investorovi, tj. XY škoda ve výši nejméně 2 268 547 Kč odpovídající rozdílu mezi cenou obvyklou zjištěnou znaleckým posudkem z oboru stavebnictví znaleckého ústavu Ú. P., při zohlednění zisku ve výši 15 % a úmyslně navýšenou cenou dle uzavřené smlouvy o dílo na podkladě zmanipulovaných dokladů a obžalovaní zároveň současně věděli a byli srozuměni s tím, že popsaným jednáním by byly na základě nepravdivých podkladů předložených při žádosti o schválení dotace v případě uzavření smlouvy o dotaci nesprávně a neoprávněně vyčerpány a použity finanční prostředky ke škodě rozpočtu Evropské unie a to ve výši 150 111 929,50 Kč, přičemž k realizaci této veřejné zakázky ke dni podání obžaloby nedošlo, zejména z důvodů výše popsaných a následného zadržení obžalovaných Policí České republiky.

Obviněné D. R., P. K., K. K., L. N., M. J., J. Ř. a J. H. odvolací soud zprostil podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby, která je vinila ze spáchání skutků spočívajících v tom, že

v období nejméně od srpna 2011 do 14. 5. 2012 v Kladně, Praze a dalších místech zejména XY, v souvislosti se zadáním veřejných zakázek: „**S. r.**“, zadavatele O. n. K., nemocnice XY, XY, IČO: XY, „**Vybavení Domova důchodců s lůžky následné péče a oddělením rehabilitace a vybavení N. pavilonu O. n. K.**“ zadavatele O. n. K., nemocnice XY, XY, IČO: XY, „**Nové technologie -součást modernizace křídla D3 monobloku**“ zadavatele O. n. P., nemocnice XY, XY, IČO: XY, „**Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro O. n. K., nemocnici XY Nemocnice K. H.**“,

zadavatele O. n. K., nemocnice XY, „**Technologie pro objekt SO 04 – Pavilon N – O. n. K.**“, zadavatele O. n. K., nemocnice XY, XY, IČO: XY, „**Dodávka zdravotnické technologie pro pavilon B**“ zadavatele O. n. M. B., nemocnice XY, se sídlem XY, IČO: XY, IČO: XY,

obž. K. K. (dále též jako P.), jako ředitelka O. n. K., nemocnice XY a obž. **P. K.**, s částečným pracovním úvazkem v oblastních nemocnicích XY, tedy O. n. K., O. n. K., O. n. P., O. n. M. B., a O. n. B., fakticky oba mj. za využití ovládací smlouvy uzavřené mezi O. n. K., na straně jedné a O. n. K., P., M. B. a B., nemocnicemi XY a smluv o poradenství uzavřených vždy mezi O. n. K. na straně jedné a uvedenými O. n. XY na straně druhé a vzhledem k zavedenému faktickému fungování a řízení oblastních nemocnic XY., společně rozhodovali a řídili chod těchto nemocnic v oblasti plánovaných investičních akcí, a to jak v oblasti výstavby, tak v oblasti technologického vybavení, tedy nejen že měli k těmto plánovaným investicím informace, ale fakticky rozhodovali, kdy se která investiční akce má předložit k projednání či schválení statutárním orgánům oblastních nemocnic XY, konkrétně O. n. K., O. n. P., O. n. K., O. n. M. B., nemocnice XY a současně oba pak využili své úzké osobní vazby a vlivu na hejtmana XY. D. R. a tím získali přístup k informacím o průběhu a podmínkách zadávacích řízení zadavatele XY a jako ti, kdo koordinovali a řídili trestnou činnost, se předem dohodli, kterému soutěžiteli v souvislosti se zadáním konkrétních veřejných zakázek sjednají výhodu spočívající v tom, že jeho zástupci umožní se podílet na stanovení rozsahu veřejné zakázky případně též technické specifikaci požadovaných dodávek v rámci veřejné zakázky, zprostředkovali mu kontakt na zástupce pořadatele zadávacího řízení, kterým byla spol. M. C., v případě zadavatelů O. n. XY zastoupená obž. L. N. a předem vybranému soutěžiteli umožnili ve spolupráci s tímto pořadatelem se podílet na tvorbě zadávací dokumentace v části stanovení si podmínek pro uchazeče tak, aby vyhovovala právě takto předem vybranému soutěžiteli, kdy věděli a byli srozuměni s tím, že tak jednájí na úkor dalších potencionálních soutěžitelů, vše s úmyslem opatřit takto předem vybranému soutěžiteli prospěch spočívající v samotném získání veřejné zakázky, nejméně finančně vyčísleném v podobě čistého zisku z následné realizace takové zakázky, ale též v podobě zajištění práce pro zaměstnance soutěžitele, zvyšováním obratu firmy, upevnění postavení na trhu apod., přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci žádat pro sebe, případně též pro D. R., majetkový prospěch ve formě finanční hotovosti ve výši odpovídající cca 10 % z následně vysoutěžené ceny, který si po jeho převzetí mezi sebou rozdělili a vzájemné role si při jednání s předem vybranými zástupci soutěžitele rozdělili tak, že K. K. vždy jednala a konkrétní podmínky sjednání výhody a výše požadované úplaty dohodla se zástupcem soutěžitele, pokud se jednalo o veřejnou zakázku na dodávku staveb a P. K. jednal vždy s takto předem vybraných zástupcem soutěžitele, pokud se jednalo o veřejnou zakázku na dodávku technologií, kdy v souvislosti s konkrétními, shora popsáním způsobem ovlivněnými zadávacími řízeními, pro sebe, případně pro D. R. po jednotlivých zástupcích soutěžitelů

požadovali ve všech skutcích podané obžaloby celkem 51 000 000 Kč, kdy z této částky skutečně převzali 41 000 000 Kč, přičemž zbytek již slíbeného úplatku do částky 51 000 000 Kč nestihli převzít z důvodu jejich zadržení Policií ČR dne 14. 5. 2012,

obž. L. N., jednající za spol. M. C., IČO: XY, jako jediný člen představenstva se sídlem XY, jakožto pořadatele veřejných zakázek, vždy na základě uzavřené mandátní smlouvy se zadavatelem, se řídila instrukcemi, které jí dávali obž. K. a obž. K. ohledně postupu při ovlivnění průběhu těchto veřejných zakázek, tak jak bylo výše popsáno, a která na základě těchto instrukcí a dohody s obž. K. a obž. K. sjednala výhodu vždy předem vybranému soutěžiteli tím, že mu umožnila podílet se na tvorbě zadávací dokumentace stanovením si podmínek pro uchazeče tak, aby vyhovovala takto předem vybranému soutěžiteli, poskytovala mu informace o průběhu konkrétního zadávacího řízení, jako např. o počtu přihlášených uchazečů, umožnila mu sestavovat odpovědi na dodatečné dotazy dalších uchazečů a též na zdůvodnění případného vyloučení dalších uchazečů, v případě užších výběrových řízení, kde k omezení počtu účastníků docházelo losem, pak přesně nezjištěným způsobem za využití služeb spol. V.-Z., zajistila, aby byli vybráni předem domluvení uchazeči, a v souvislosti se zadáním takto ovlivněných veřejných zakázek v některých případech i sama žádala od zástupců soutěžitelů majetkový prospěch v podobě finanční hotovosti, kdy celkem pro sebe a další neustanovenou osobu či osoby požadovala ve všech skutcích podané obžaloby 600 000 Kč, přičemž z této celkové částky skutečně převzala nejméně 200 000 Kč,

obž. D. R. jako hejtman XY a člen Rady XY schvaloval materiály týkající se investičních akcí oblastních nemocnic XY předkládaných Radě XY, jako výkonnému orgánu jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady oblastních nemocnic XY, akciových společností a též přímo sám předkládal materiály týkající se žádostí o dotace na jednotlivé investiční akce pro oblastní nemocnice XY do Rady XY, v souvislosti se zadáním veřejných zakázek zadavatelů oblastní nemocnice XY, akciových společností a zadavatele XY, jejichž průběh byl ve všech uvedených případech ovlivněn vždy ve prospěch jednoho z předem vybraných soutěžitelů obž. K., obž. K. a obž. N., tak jak je výše popsáno, přičemž o průběhu ovlivnění těchto veřejných zakázek za úplatky R. věděl, byl s tím srozuměn a sám svým utvrzováním obžalovaných K. a K. přispíval k dokonání popsané trestné činnosti a současně jako hejtman a člen Rady XY sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání veřejných zakázek, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování těchto investic, tedy jako úřední osoba v souvislosti s konkrétními, shora popsaným způsobem ovlivněnými a dále popsanými zadávacími řízeními, si po vzájemné dohodě ve všech skutcích podané obžaloby nechal slíbit od obž. K. a obž. K. převzetí celkem částky 22 011 186 Kč, přičemž z této slíbené částky od obou těchto obžalovaných skutečně převzal finanční hotovost ve výši 16 011 186 Kč jako svůj podíl z úplatků, které předtím převzali obž. K. a obž. K. od zástupců soutěžitelů

za ovlivněná zadávací řízení, zbytek jeho podílu z již slíbeného úplatku do částky 22 011 186 Kč nestihl převzít z důvodu jeho zadržení Policií ČR dne 14. 5. 2012,

obž. M. J., jako místopředseda představenstva spol. P. –K., se sídlem XY, IČO: XY, **obž. J. Ř.**, jako jednatel společnosti H., se sídlem XY, IČO: XY, **obž. J. H.**, jako projektový manažer společnosti B. B. M., se sídlem XY, IČO: XY, každý samostatně jako zástupce předem vybraného soutěžitele, v souvislosti se zadáním vždy konkrétní dále popsané veřejné zakázky, přijali nabídku obž. K. a obž. K., za součinnosti obž. N., na sjednání výhody spočívající v tom, že se podíleli na stanovení rozsahu veřejné zakázky, případně též technické specifikace požadovaných dodávek v rámci konkrétní veřejné zakázky, dále, že vešli přímo či zprostředkovaně v kontakt s pořadatelem zadávacího řízení, kterým byla spol. M. C., v případě zadavatelů O. n. XY a ve spolupráci s tímto pořadatelem se podíleli na tvorbě zadávací dokumentace v části stanovení si podmínek pro uchazeče s úmyslem získat prospěch pro společnost, kterou zastupovali ve formě předpokládaného čistého zisku z následné realizace zakázky, či podílení se na ní ve formě subdodávek, kdy za zprostředkování popsané výhody v souvislosti se zadáním konkrétní veřejné zakázky obž. J., obž. Ř. a obž. H. vždy slíbili a také poskytli úplatek ve formě finanční hotovosti určené pro obž. K., obž. K. a ve většině případů i pro obž. R. a případně obž. N., a to konkrétně tak, že

1) obž. P. K. v souvislosti se zadáním veřejné zakázky „Stomatologický robot“ jako veřejné zakázky malého rozsahu dle ust. § 12 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2011, zadavatele O. n. K., nemocnice XY, XY, IČO: XY, za něhož jednal, pravděpodobně v Kladně a v Praze sjednal společnosti B. B. M., se sídlem XY, IČO: XY, výhodu spočívající v tom, že nejprve po předchozí dohodě o možnosti ovlivnění průběhu zadání této veřejné zakázky v přesně nezjištěné době v roce 2011 nabídl a umožnil zástupci uvedené společnosti J. H., nar. XY, jehož vědomá přímá či nepřímá účast na ovlivnění této zakázky však nebyla vyšetřováním prokázána, aby sám zpracoval technickou specifikaci požadovaného systému stomatologického robota tak, aby vyhovovala možnostem společnosti B. B. M., a tuto specifikaci následně obž. P. K. použil jako součást zadávací dokumentace v rámci výzvy jednotlivým soutěžitelům ze dne 16. 10. 2011, přičemž na pokyn obž. P. K. byly v rámci této veřejné zakázky, dosud přesně nezjištěnou osobou jednající za zadavatele, vyzvány k podání nabídek vedle společnosti B. B. M., společnosti J., XY a 2 T e., V. P. XY, jejichž účast v zadávacím řízení byla čistě formální z důvodu, že obě tyto společnosti obž. P. K. nechal vyzvat k podání nabídek na základě informace od společnosti B. B. M., že jako další uchazeči o předmětnou veřejnou zakázku mají být osloveni právě tyto společnosti, když společnost J. –D., jednala se společností B. B. M. ve shodě a o získání zakázky od oblastní nemocnice fakticky neusilovala, když danou technologii posléze jako subdodavatel dodala právě společnosti B. B. M., obž. P. K., navíc jako člen hodnotící komise takto jednal v úmyslu zvýhodnit společnost B. B. M., jako soutěžitele na úkor dalších potenciálních dodavatelů, k čemuž také došlo, když nabídka společnosti B.

B. M., s nabídkovou cenou ve výši 1 998 550 Kč vč. DPH následně byla vybrána jako nejvýhodnější a veřejná zakázka byla této společnosti zadána, která tím získala prospěch mimo jiné ve formě finančně vyčíslitelného čistého zisku z realizace této zakázky po zohlednění daně z příjmu právnických osob ve výši nejméně 106 598 Kč,

2) obžalovaní K. K., P. K., L. N., M. J. a D. R. jako organizovaná skupina

obž. K. K., jako ředitelka O. n. K., nemocnice XY, obž. P. K., jako náměstek O. n. K., nemocnice XY, XY, IČO: XY, a zároveň i člen hodnotící komise, tedy oba jako zástupci této nemocnice v Kladně, v Praze, případně též na dalších místech XY, se předem dohodli a rozdělili si své role při ovlivnění zadání veřejné zakázky na dodávky v otevřeném řízení v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, na akci „Vybavení Domova důchodců s lůžky následné péče a oddělením rehabilitace a vybavení N. pavilonu O. n. K.“, zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 1. 12. 2011 pod evidenčním číslem XY, jejímž zadavatelem byla tato nemocnice, a obž. L. N., která přistoupila na tuto předchozí vzájemnou dohodu obž. K. a K. jako člen představenstva spol. M. C., IČO: XY, pověřené pořádáním této veřejné zakázky, a obž. R. jako hejtman a člen Rady XY, tedy jako úřední osoba, který byl od počátku s touto dohodou srozuměn a souhlasil s ní a sám svým utvrzováním obžalovaných K. a K. přispíval k dokonání trestné činnosti a současně jako hejtman a člen Rady XY sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání této veřejné zakázky, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování této investice, dle této předchozí dohody obž. K. s vědomím a souhlasem obž. K. nejpozději v listopadu 2011 vešel v osobní kontakt s obž. M. J., nar. XY, místopředsedou představenstva společnosti P. –K., XY, IČO: XY, kterému nabídl možnost zvýhodnění společnosti P. –K., a. s. v uvedeném zadávacím řízení tak, aby se tato společnost stala jeho vítězem, a to za požadovanou odměnu ve formě majetkového prospěchu jako úplatek pro obž. K., obž. K. a obž. R., a poté, co obž. J. tuto nabídku akceptoval, zajistili obž. P. K. a obž. K. K. a obž. N. výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení pro spol. P. –K., na úkor ostatních potencionálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že obž. L. N. dle pokynu obžalovaných P. K. a K. K. vyhotovila či svým podřízeným zadala vyhotovit zadávací dokumentaci k této veřejné zakázce tak, že stanovením podmínek k samotné účasti v zadávacím řízení – profesních kvalifikačních předpokladů dodavatelů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti, omezila počet potencionálních uchazečů v rámci zadávacího řízení a obž. M. J. jako zástupci uchazeče spol. P. –K., umožnila podílet se přímo na podobě této zadávací dokumentace, nejméně v části stanovení si podmínek pro uchazeče, aby vyhovovala společnosti P. –K., a poskytla mu též další potřebné informace k tomu, aby společnost P. –K., podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se tak vítězem zadávacího řízení, takže se účast dalších soutěžitelů stala čistě formální, a tak nabídka společnosti P. –K., s nabídkovou cenou 25 370 013,90 Kč vč. DPH byla skutečně dne 27. 1. 2012 vyhodnocena jako nejvýhodnější, kdy obž. K. byl členem

komise pro hodnocení nabídek, a zadavatel s ní tak uzavřel smlouvu kupní na dodávky zdravotnické technologie, kdy obž. P. K., s vědomím a souhlasem obž. K. K. nejpozději dne 7. 3. 2012 ve své kanceláři v O. n. K., nemocnici XY, konkretizoval obž. M. J. výši požadovaného úplatku za zvýhodnění společnosti P. K., v uvedeném zadávacím řízení na částku ve výši nejméně 2 000 000 Kč v hotovosti určeného pro obž. K., K. a R., a následně po uzavření smlouvy o dílo mezi zadavatelem a společností P. –K., tedy v souvislosti se zadáním této veřejné zakázky, obž. P. K. osobně od obž. M. J. převzal dne 26. 3. 2012 kolem 20:00 hod. v Praze, v obchodním centru M. Z., finanční hotovost ve výši 2 000 000 Kč, kterou pak převezl do místa svého bydliště na adrese XY, kde si takto získané finanční prostředky v souladu s jejich předchozí dohodou rozdělil s obž. K. a následně dle předchozí dohody dne 2. 4. 2012 v době kolem 19:00 hod v domě č. p. XY v ul. XY, předal obž. K. předem sjednaný podíl ve výši nejméně 666 666 Kč obž. D. R., kdy obžalovaní dále jednali v úmyslu získat pro jiného prospěch mimo jiné ve formě získání předmětné zakázky a tím mimo jiné faktického upevnění obchodního postavení dodavatele spol. P. –K., obecně na trhu a v příslušném zdravotnickém zařízení.

3) obžalovaní K. K., P. K., L. N., M. J. jako organizovaná skupina

v době nejpozději od srpna 2011 do 16. 2. 2012 v Kladně, Praze a na dalších místech XY, obž. K. K., jako ředitelka O. n. K., nemocnice XY a obž. P. K., s částečným pracovním úvazkem mj. i v O. n. P., nemocnice XY, v Praze, v Kladně, event. na dalších místech XY, kteří z pozice svých funkcí a vzhledem k zavedenému faktickému fungování a řízení oblastních nemocnic XY, společně rozhodovali a řídili činnost související se zadáváním veřejných zakázek zadavatele O. n. P., nemocnice XY, tedy oba jako zástupci zadavatele – O. n. P., nemocnice XY, XY, IČO: XY, a tím i s přístupem k informacím o průběhu a podmínkách zadávacího řízení veřejné zakázky na dodávky, vyhlášené jako otevřené řízení v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, na akci „Nové technologie - součást modernizace křídla D3 monobloku“, zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 2. 9. 2011 pod evidenčním číslem XY, financované ve výši 85 % z prostředků Evropské unie v rámci R. o. p. N. S. Č., podporované aktivity – zavádění moderních technologií a dalších inovací, pořízení vybavení s ohledem na zvýšení a zajištění kvality poskytovaných služeb, a ve výši 15 % z vlastních zdrojů zadavatele, se předem dohodli, kterého zájemce o uvedenou veřejnou zakázku zvýhodní v zadávacím řízení tak, aby se stal jeho vítězem, přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou po vybraném zájemci žádat majetkový prospěch ve formě finančního plnění ve výši kolem 10 % z následně vysoutěžené ceny zakázky a obž. L. N., která přistoupila na tuto předchozí vzájemnou dohodu obž. K. a K., jako člen představenstva spol. M. C., IČO: XY, pověřené pořádáním této veřejné zakázky, dle této předchozí dohody obž. K. s vědomím a souhlasem obž. K. nejpozději v září 2011 oslovil obž. M. J. jako místopředsedu představenstva společnosti P.-K., IČO: XY, se sídlem XY, s nabídkou sjednání této výhody pro společnost, kterou zastupuje, tak, aby se tato společnost stala vítězem daného

zadávacího řízení za požadovanou odměnu ve formě úplatku a poté, co obž. M. J. s touto nabídkou souhlasil, zajistili obž. P. K. a K. K. a obž. N. výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení pro spol. P. –K., na úkor všech ostatních potencionálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že obž. L. N. dle pokynu obžalovaných P. K. a K. K. vyhotovila či svým podřízeným zadala vyhotovit zadávací dokumentaci k této veřejné zakázce tak, že stanovením podmínek k samotné účasti v zadávacím řízení -profesních kvalifikačních předpokladů dodavatelů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti, omezila počet potencionálních uchazečů v rámci zadávacího řízení fakticky pouze na hlavní ekonomické subjekty v daném oboru zabývající se tzv. kompletačními zakázkami, které spolu zpravidla jednaly ve vzájemné shodě o rozdělení zakázek a obž. M. J. jako zástupci uchazeče spol. P. –K., umožnila podílet se přímo na podobě této zadávací dokumentace, nejméně v části stanovení si podmínek pro uchazeče, aby vyhovovala společnosti P. –K., a poskytla mu též další potřebné informace k tomu, aby společnost P. –K., podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se tak vítězem zadávacího řízení, takže se účast dalších soutěžitelů stala čistě formální, a tak nabídka společnosti P. –K., s nabídkovou cenou 45 888 366 Kč včetně DPH byla skutečně dne 17. 10. 2011 vyhodnocena jako nejvýhodnější, přičemž konkrétní výši finančního plnění, požadovaného jako odměna za ovlivnění uvedeného zadávacího řízení ve prospěch společnosti P. –K., sdělil obž. P. K. obž. M. J. nejpozději dne 5. 12. 2011, a to ve výši 4 000 000 Kč, určenou pro obž. K., obž. K., obž. M. J. s tímto požadavkem souhlasil a po uzavření smlouvy o dílo mezi zadavatelem a společností P. –K., na realizaci předmětné veřejné zakázky, tedy v souvislosti se zadáním této veřejné zakázky, předal osobně obž. P. K. sjednanou finanční hotovost ve dvou splátkách, a to dne 19. 12. 2011 v Praze – Zličíně ve výši 2 000 000 Kč a dne 27. 12. 2011 v Praze XY také ve výši 2 000 000 Kč, kdy obž. P. K. převzatou finanční hotovost vždy odvezl do místa svého bydliště XY, kde se rozdělil s obž. K. K., přičemž po skončení zadávacího řízení byla kompletní dokumentace veřejné zakázky včetně dokladů o výše uvedeným způsobem ovlivněném zadávacím řízení, vyhotovených obžalovanými, obž. N. jako zástupcem pořadatele předložena v říjnu 2011 ke schválení financování v rámci R. o. p. N. S. Č., registrovanému projektu č. XY s názvem projektu Nové technologie – součást modernizace křídla D3 monobloku, dle smlouvy o dotaci č. XY uzavřené dne 25. 1. 2012 mezi R. r. r. S. S. Č. a O. n. P. se schválenou výší dotace 38 218 569,55 Kč financované z rozpočtu Evropské unie, kdy dosud byly proplaceny příjemci dotace finanční prostředky ve výši 28 678 581,80 Kč a to Ministerstvem pro místní rozvoj jako část prostředků odpovídajících podílu prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ČR na předfinancování výdajů, které měly být následně kryty z rozpočtu Evropské unie dle § 44 odst. 2 písm. f) zákona č. 218/2000 Sb., k čemuž již z důvodu pozastavení certifikace Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí ČR z důvodu výše uvedeného ovlivnění veřejné zakázky nedošlo, kdy obžalovaní jednali dále v úmyslu získat pro jiného prospěch mimo jiné ve formě finančně vyčíslitelného čistého zisku,

který pro dodavatele spol. P. –K., z realizace předmětné veřejné zakázky, činil podle znaleckého posudku nejméně 89 370 Kč po zohlednění daně z příjmů právnických osob,

4–5) obžalovaní K. K., P. K., L. N., J. Ř. a D. R. jako organizovaná skupina

v době nejpozději od září 2011 do 16. 2. 2012 v Kladně, v Praze a na dalších místech XY, obž. K. K., nar. XY, jako ředitelka O. n. K., nemocnice XY na základě ovládací smlouvy a smlouvy o poradenské činnosti řídila mj. O. n. K., nemocnici XY, a obž. P. K., nar. XY, jako koordinátor pro vznik neziskových organizací O. n. K., nemocnice XY a současně O. n. K., nemocnice XY, oba s přímou vazbou na tehdejšího hejtmana XY obž. D. R., fakticky rozhodovali a řídili činnost související se zadáváním veřejných zakázek zadavatele O. n. K., nemocnice XY, tedy oba jako zástupci zadavatele O. n. K., nemocnice XY, XY, IČO: XY a tím i s přístupem k informacím o průběhu a podmínkách zadávacích řízení veřejných zakázek na dodávky, vyhlášené v otevřeném řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2011, na akce „Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro O. n. K., nemocnici XY N. K. H.“ (bod 6), zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 21. 11. 2011 jako řádné oznámení o zakázce, pod evidenčním číslem zakázky XY a „Technologie pro objekt SO 04 – Pavilon N – O. n. K.“ (bod 7), zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách 26. 09. 2011 jako řádné oznámení o zakázce, pod evidenčním číslem zakázky XY, a v případě této veřejné zakázky financované ve výši 85 % z prostředků Evropské unie v rámci R. o. p. N. S. Č., prioritní osy – Integrovaný rozvoj území, oblast podpory – rozvoj měst, a ve výši 15 % z vlastních zdrojů zadavatele, kdy tento způsob financování byl obžalovaným K. a K. předem znám, se předem dohodli, kterého zájemce o uvedenou veřejnou zakázku zvýhodní v zadávacím řízení tak, aby se stal jeho vítězem, přičemž se rovněž předem dohodli, že za toto jednání budou pro sebe a D. R. s jeho vědomím po vybraném zájemci žádat majetkový prospěch ve formě finančního plnění ve výši kolem 10 % z následně vysoutěžené ceny zakázek bez DPH, a obž. L. N., která přistoupila na tuto předchozí vzájemnou dohodu obž. K. a K. jako člen představenstva spol. M. C., IČO: XY, pověřené pořádáním těchto veřejných zakázek, a obž. R. jako hejtman a člen Rady XY, tedy jako úřední osoba, který byl od počátku s touto dohodou srozuměn a souhlasil s ní a sám svým utvrzováním obžalovaných K. a K. přispíval k dokonání trestné činnosti a současně jako hejtman a člen Rady XY sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání těchto veřejných zakázek, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování této investice ke schválení, tedy dle této předchozí dohody obž. K. s vědomím a souhlasem obž. K. a R. nejpozději v září 2011 kontaktoval obž. J. Ř., nar. XY, jednatele společnosti H., se sídlem XY, IČO: XY, jemuž nabídl zajištění výhry v zadávacím řízení pro jím zastupovanou společnost za poskytnutí majetkového prospěchu ve formě finanční hotovosti jako úplatku, jejíž výše se bude odvíjet od vysoutěžené ceny zakázek, určené pro obž. K., K. a také pro D. R., nar. XY, a když obž. Ř. s jejich nabídkou souhlasil, zajistili obž. K.

a obž. K. a obž. N. výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení pro spol. H., na úkor ostatních potencionálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že obž. L. N. dle pokynu obžalovaných P. K. a K. K. vyhotovila či svým podřízeným zadala vyhotovit zadávací dokumentaci k těmto veřejným zakázkám tak, že úmyslně stanovením podmínek k samotné účasti v zadávacím řízení – profesních kvalifikačních předpokladů dodavatelů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti, omezila počet potencionálních uchazečů v rámci zadávacího řízení fakticky pouze na hlavní ekonomické subjekty v daném oboru zabývající se tzv. kompletačními zakázkami, které spolu zpravidla jednaly ve vzájemné shodě o rozdělení zakázek a obž. J. Ř. jako zástupci uchazeče spol. H., umožnila podílet se přímo na podobě této zadávací dokumentace, nejméně v části stanovení si podmínek pro uchazeče, aby vyhovovala společnosti H., a poskytla mu též další potřebné informace k tomu, aby společnost H., podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se tak vítězem zadávacího řízení, takže se účast dalších soutěžitelů stala čistě formální, konkrétně v zadávacím řízení „Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro O. n. K., nemocnici XY N. K. H., s nabídkovou cenou zakázky 12 677 260 Kč bez DPH, tedy 15 212 712 Kč včetně DPH, a v zadávacím řízení „Technologie pro objekt SO 04 – Pavilon N – O. n. K.“, s nabídkovou cenou zakázky 117 428 670 Kč bez DPH, tedy 130 580 297 Kč včetně DPH, a v souvislosti se zadáním těchto veřejných zakázek uchazeči H., dle předchozí dohody obž. Ř. předal obž. K. ve dvou postupných splátkách finanční hotovost, konkrétně tak, že dne 27. 12. 2011 v době kolem 12:00 hod v restauraci – pizzerie, umístěna v 1. patře, ul. XY, předal obž. Ř. zálohu ve výši nejméně 4 000 000 Kč obž. K. a dne 10. 2. 2011 v době kolem 12:00 hod opět v restauraci – pizzerie, umístěna v 1. patře, ul. XY, předal obž. Ř. doplatek ve výši nejméně 8 000 000 Kč obž. K., kdy částečně tato finanční hotovost byla v bankovkách měny Kč a částečně měny EUR, jako slíbenou odměnu za ovlivnění a zadání předmětných veřejných zakázek, určenou pro obž. K., obž. K. a také pro D. R., tuto finanční hotovost pak obž. P. K. převezl do místa společného bydliště obž. K. a obž. K., na adrese XY, kde se rozdělil s obž. K. a následně dne 16. 2. 2012 v době kolem 20:30 hod. tamtéž, předal obž. K. sjednaný podíl ve výši 168 000 EUR obž. D. R., přičemž po skončení zadávacího řízení na akci „Technologie pro objekt SO 04 – Pavilon N – O. n. K.“ byla kompletní dokumentace této veřejné zakázky, včetně dokladů o výše uvedeným způsobem ovlivněném zadávacím řízení, vyhotovené obžalovanými nebo dosud nezjištěnými osobami podle jejich pokynů, zadavatelem nejpozději v prosinci 2011 předložena ke schválení financování v rámci R. o. p. N. S. Č., název projektu „Rekonstrukce a modernizace objektu SO 04 – pavilon N – v O. n. K., nemocnice XY“, č. projektu XY, financované ze Strukturálních fondů Evropské unie, přičemž na základě uzavřené smlouvy o poskytnutí dotace ze dne 28. 5. 2010 mezi Regionální radou regionu soudržnosti Střední Čechy jako poskytovatelem dotace a O. n. K., nemocnicí XY jako příjemcem dotace, měly být příjemci dotace poskytnuty finanční prostředky pouze na část rekonstrukce, a to technologického vybavení v celkové výši 110 465 120 Kč, kdy

dosud byly proplaceny příjemci dotace na tuto konkrétní zakázku finanční prostředky ve výši 29 796 016,40 Kč, a to Ministerstvem pro místní rozvoj ČR jako část prostředků odpovídající podílu prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu České republiky na předfinancování výdajů, které měly být následně kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie podle § 44 odst. 2 písm. f) zák. č. 218/2000 Sb., k čemuž již z důvodu pozastavení certifikace Platebním a certifikačním orgánem Ministerstva financí ČR z důvodu výše uvedeného ovlivnění veřejné zakázky nedošlo, kdy obžalovaní jednali dále v úmyslu získat pro jiného prospěch mimo jiné ve formě vyčíslitelného čistého zisku, který pro dodavatele společnost H., z realizace předmětných veřejných zakázek činil dle znaleckého posudku nejméně 3 381 847,55 Kč po zohlednění daně z příjmů právnických osob,

6) obžalovaní K. K., P. K., L. N., J. H. a D. R. jako organizovaná skupina

v době nejpozději od listopadu 2011 do 3. 5. 2012 v Kladně, Praze a na dalších místech XY, obž. K. K., nar. XY, jako ředitelka O. n. K., nemocnice XY na základě ovládací smlouvy a smlouvy o poradenské činnosti řídila mj. O. n. M. B., a obž. P. K., nar. XY, jako koordinátor pro vznik neziskových organizací O. n. K., nemocnice XY a současně O. n. M. B., nemocnice XY, oba s úzkým vztahem na tehdejšího hejtmána XY obž. D. R., fakticky rozhodovali a řídili činnost související se zadáváním veřejných zakázek zadavatele O. n. M. B., nemocnice XY, tedy oba jako zástupci zadavatele O. n. M. B., nemocnice XY, se sídlem XY, IČO: XY, a tím i s přístupem k informacím o průběhu a podmínkách zadávacího řízení veřejné zakázky na dodávky, vyhlášené v otevřeném řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2011 resp. do 31. 3. 2012, na akci „Dodávka zdravotnické technologie pro pavilon B“, zveřejněné v informačním systému o Veřejných zakázkách dne 22. 12. 2011 jako řádné oznámení o zakázce, resp. dne 25. 1. 2012 jako opravné oznámení o zakázce, pod evidenčním číslem zakázky XY, se předem dohodli, kterého zájemce o uvedenou veřejnou zakázku zvýhodní v zadávacím řízení tak, aby se stal jeho vítězem, a že za toto jednání budou pro sebe a D. R. s jeho vědomím po vybraném zájemci žádat majetkový prospěch ve formě finančního plnění ve výši kolem 10 % z následně vysoutěžené ceny zakázky bez DPH, a obž. L. N., která přistoupila na tuto předchozí vzájemnou dohodu obž. K. a K., jako člen představenstva spol. M. C., IČ XY, pověřené pořádáním těchto veřejných zakázek, a obž. R. jako hejtmán a člen Rady XY, tedy jako úřední osoba, který byl od počátku s touto dohodou srozuměn a souhlasil s ní a sám svým utvrzováním obžalovaných K. a K. přispíval k dokonání trestné činnosti a současně jako hejtmán a člen Rady XY sám předkládal materiály vztahující se k průběhu a zadání těchto veřejných zakázek, včetně materiálů souvisejících s navrhovaným způsobem financování této investice ke schválení, tedy dle této předchozí dohody nejpozději v říjnu 2011 obž. K. kontaktoval obž. J. H., nar. XY, projektového manažera společnosti B. B. M., se sídlem XY, IČO: XY, jemuž nabídl zajištění výhry v zadávacím řízení pro jím zastupovanou společnost za poskytnutí majetkového prospěchu ve formě finanční

hotovosti jako úplatku, jejíž výše se bude odvíjet od vysoutěžené ceny zakázky, určené pro obž. K., obž. K. a také pro obž. D. R., a když obž. H. s jejich nabídkou souhlasil, zajistili obž. K. a K. a obž. N. výhodnější podmínky v uvedeném zadávacím řízení pro spol. B. B. M., na úkor všech ostatních potencionálních zájemců o tuto veřejnou zakázku tím, že obž. L. N. dle pokynu obžalovaných P. K. a K. K. vyhotovila či svým podřízeným zadala vyhotovit zadávací dokumentaci k této veřejné zakázce tak, že úmyslným stanovením podmínek k samotné účasti v zadávacím řízení – profesních kvalifikačních předpokladů dodavatelů a jejich ekonomické, finanční a technické způsobilosti, omezila počet potencionálních uchazečů v rámci zadávacího řízení fakticky pouze na hlavní ekonomické subjekty v daném oboru zabývající se tzv. kompletačními zakázkami, které spolu zpravidla jednaly ve vzájemné shodě o rozdělení zakázek a obž. J. H. jako zástupci uchazeče spol. B. B. M., umožnila podílet se přímo na podobě této zadávací dokumentace, nejméně v části stanovení si podmínek pro uchazeče, aby vyhovovala společnosti B. B. M., a poskytla mu též další potřebné informace k tomu, aby společnost B. B. M., podala nejvýhodnější nabídku s nejnižší cenou a stala se tak vítězem zadávacího řízení, takže se účast dalších soutěžitelů stala čistě formální, následně byla dne 24. 2. 2012 nabídka společnosti B. B. M., s nabídkovou cenou zakázky 68 204 259,21 Kč bez DPH, tedy 81 845 111 Kč včetně DPH skutečně vyhodnocena jako nejvýhodnější, jak bylo výše popsáným způsobem mezi obžalovanými předem dohodnuto a po uzavření smlouvy o dílo mezi zadavatelem a vybraným uchazečem spol. B. B. M., tedy v souvislosti se zadáním této veřejné zakázky, předal dle předchozí společné dohody obž. H. dne 25. 4. 2012, v době kolem 08:00 hod., v kanceláři užívané P. K. v O. n. K., nemocnice XY, se sídlem XY, obžalovanému P. K. finanční hotovost ve výši 6 200 000 Kč jako slíbenou odměnu za ovlivnění a zadání předmětné veřejné zakázky, určenou pro obž. K., obž. K. a také pro D. R., tuto finanční hotovost pak obž. P. K. převezl do místa společného bydliště obž. K. a obž. K., na adrese XY, kde se rozdělil s obž. K. a následně dne 27. 4. 2012 v době kolem 07:00 hod v XY, na adrese XY, předal obž. K. předem slíbený podíl ve výši 3 100 000 Kč D. R., a dále dne 3. 5. 2012 v době kolem 20:20 hod na adrese XY, předal obž. K. další část sjednaného podílu ve výši 1 000 000 Kč v hotovosti D. R., kdy obžalovaní dále jednali v úmyslu získat pro jiného prospěch mimo jiné ve formě finančně vyčíslitelného čistého zisku, který pro dodavatele spol. B. B. M., z realizace předmětné veřejné zakázky, činil dle znaleckého posudku nejméně 3 963 936 Kč, po zohlednění daně z příjmů právnických osob,

Z odůvodnění:

(pozn. vzhledem ke skutečnosti, že někteří odsouzení namítali jak hmotně právní, tak i procesně právní vady související s trestním řízením uvedené rozhodnutí je velmi rozsáhlé. Lze upozornit zejména na otázky spojené s institutem místní příslušnosti, s doktrínou „plodu otráveného stromu“, se souběhem skutkové podstaty trestného činu podplácení a zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a

veřejné dražbě, institutem organizované skupiny a s pojmem obstarávání věci obecného zájmu.

K místní příslušnosti: Místní příslušnost Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem byla založena na prvotních informacích, které byly v rámci potřebných šetření a opatření teprve ověřovány. Nelze mu proto vytýkat, že ihned nepostoupilo věc Krajskému státnímu zastupitelství v Praze (jemuž byla nakonec věc postoupena), byť přicházela v úvahu i jeho příslušnost. Pouze na okraj je možno podotknout, že pokud by docházelo v průběhu prověřování k opakovanému postupování věci mezi jednotlivými složkami státního zastupitelství právě podle aktuálních, blíže neprověřených, okolností, pak takový postup by ani s ohledem na rozsah a složitost věci neodpovídal zásadám rychlosti a hospodárnosti řízení, což ostatně již také konstatoval soud prvního stupně ve svém rozhodnutí.

Nejvyšší soud zdůrazňuje, že i kdyby snad měl dospět k závěru opačnému, tedy že došlo k prvotnímu pochybení při určování místní příslušnosti státního zastupitelství, nejednalo by se o vadu, jež by mohla mít vliv na použitelnost výsledků přípravného řízení. V každé konkrétní věci má totiž být vždy vyhodnoceno, zda takové pochybení skutečně mělo podstatný význam pro konečné rozhodnutí, potažmo [z pohledu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.] pro hmotněprávní posouzení zjištěného skutku. Z pohledu principů spravedlivého procesu je totiž třeba řízení posuzovat v jeho celistvosti. Ostatně tento závěr plyne i z konstantní judikatury Ústavního soudu.

V daných souvislostech pak je zapotřebí vzhledem k výše uvedenému konstatovat, že i pokud by snad byl připuštěn závěr, že k postoupení věci Krajskému státnímu zastupitelství v Praze mělo dojít v dřívější fázi trestního řízení po jeho zahájení, nejednalo by se o vadu, která by měla vliv na zákonnost úkonů, jež byly Okresním soudem v Ústí nad Labem na návrh Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem učiněny. Vždyť ani Ústavní soud příkazům k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor a pozemků ničeho z ústavněprávního hlediska nevytknul, přičemž neshledal pochybení ani v místní příslušnosti Okresního soudu v Ústí nad Labem s již citovaným odůvodněním, že „*návrh na vydání předmětných příkazů k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor a pozemků (jakož i návrh na vzetí stěžovatele do vazby) nebyl ve věci návrhem prvním, tudíž bylo povinností státního zástupce, který v té době vykonával dozor nad zachováváním zákonnosti v trestním řízení, podat návrh na vydání předmětných příkazů u soudu, jehož příslušnost byla již založena dle § 26 odst. 2 tr. řádu pro celé přípravné řízení*“.

K doktríně „plodu otráveného stromu“: K aplikovatelnosti doktríny plodů z otráveného stromu v českém trestněprávním prostředí existuje rovněž poměrně obsáhlá judikatura Ústavního i Nejvyššího soudu, z níž je patrné převzetí závěrů vyjádřených v judikatuře ESLP. Výslovně lze připomenout závěry Ústavního soudu z jeho nálezu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 1677/13, kde v návaznosti na svou předchozí judikaturu potvrdil svůj zdrženlivý přístup k doktríně plodů z otráveného stromu, přičemž vysvětlil, že *kontinentální trestní řízení* vychází (naproti formálním důkazním

pravidlům uplatňujícím se v prostředí *common law*) z *formálně-materiální povahy důkazu* a zpravidla jen takové vady úkonu, které porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy, vedou k neúčinnosti či nepřipustnosti důkazu. Vzhledem k těmto teoretickým východiskům pak Ústavní soud akcentoval, že pokud v průběhu řízení došlo k provedení rekognice v rozporu s trestním řádem, a tato rekognice je tak důkazně nepoužitelná, nelze dospět k závěru, že je důkazně nepoužitelná rovněž celá další výpověď poškozeného, který byl poznávající osobou při procesně nesprávně provedené rekognici, nýbrž jsou nepoužitelné pouze ty pasáže jeho výpovědi, které jsou zcela jednoznačně *kauzálně spjaty s procesně nepoužitelnou rekognicí* (jednalo se o ty pasáže výpovědi poškozeného, v nichž identifikoval obviněného prostřednictvím čísel fotografií z rekognice, která proběhla nezákonným způsobem).

Nejvyšší soud tedy konstatuje, že česká trestní teorie ani praxe doposud nepřevzala angloamerickou doktrínu plodů z otráveného stromu. Nelze ovšem vyloučit, že v některých případech se může na základě „kontinentálního“ formálně-materiálního přístupu k hodnocení zákonnosti důkazů dojít ke stejným závěrům jako na podkladě této angloamerické doktríny. Podstatné nicméně je přistupovat k hodnocení zákonnosti důkazů vždy diferencovaně s ohledem na konkrétní povahu a závažnost vady nastalé v procesu dokazování a nečinit paušální závěry, že celý důkaz získaný nebo odvozený z procesně nepřipustně provedeného úkonu je „otrávený“.

K souběhu skutkové podstaty trestného činu podplácení a zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě: Primární je již to, že v dané věci neprobíhala řádná soutěž podle zákona o veřejných zakázkách. Ta byla naopak jednáním obviněných vyloučena, jak již nastíněno výše a podrobně popsáno ve skutkové větě napadeného rozhodnutí.

Významnou a klíčovou protiprávní okolností (rozpornou mj. s § 6 zákona o veřejných zakázkách) v daném případě bylo, že zástupci uchazečů v obou předmětných veřejných zakázkách měli přístup k informacím o připravovaných veřejných zakázkách v době, kdy dosud nebyly zveřejněny zákonným postupem, a že se podíleli na tvorbě zadávacích dokumentací. Opět je třeba poukázat na výpověď obviněné I. S., s níž je v souladu obsah diáře obviněného P. D., který v něm měl z doby, kdy veřejná zakázka na r. z. B. nebyla zveřejněna v informačním systému veřejných zakázek, záznamy k ní se vztahující a k osobám na ní participujících. Ke dni 25. 2. 2011 měl zapsáno „S.“, ke dni 1. 4. 2011 „P. konzultace B. – statika, stav. Povolení“, ke dni 8. 4. „P.“, ke dni 25. 4. 2011 prohlídka B. – volat P.“, ke dni 4. 5. 2011 „S.“ a ke dni 15. 6. 2011 „volat P.– PD“.

Všechny zjištěné (a v napadeném rozhodnutí popsané) kroky obviněných (včetně losování) tvořily komplexní soubor protiprávních jednání v rámci zadávání veřejné zakázky a vedly k tomu, aby konkrétní veřejnou zakázku získal předem vybraný uchazeč (a to za úplatu).

Nejvyšší státní zástupce ve svém dovolání namítal, že odvolací soud ve prospěch obviněného D. R. nedůvodně vypustil právní kvalifikaci stíhaného trestného činu

přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, přičemž podle něj měla být zachována tato právní kvalifikace, kterou užil Krajský soud v Praze. Hodlal-li Vrchní soud v Praze jednání obviněného D. R. právně kvalifikovat jako trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku, nemohl opomenout původní právní kvalifikaci trestného činu přijetí úplatku podle § 331 tr. zákoníku.

Nejvyšší soud však nemohl dovolací argumentaci nejvyššího státního zástupce přisvědčit, ztotožnil se s názorem Vrchního soudu v Praze, a to z následujících důvodů.

Je-li v dovolání nejvyššího státního zástupce uvedeno, že se v případě těchto dvou skutkových podstat nejedná o případ tzv. vnořených kruhů, nýbrž o případ tzv. prolínajících kruhů, nelze s tím souhlasit, neboť je tomu právě naopak. Trestný čin úplatkářství ve smyslu § 331 tr. zákoníku představuje čin obecný, kdežto je-li žádán, přijat nebo nechá-li si slíbit pachatel, resp. úřední osoba neoprávněný majetkový nebo jiný prospěch v intencích § 256 tr. zákoníku, jedná se o čin speciální [při naplnění jedné skutkové podstaty (užší, tj. § 256 odst. 3, resp. 4 tr. zákoníku) se vždy současně nutně naplňují i znaky jiné skutkové podstaty (širší, tj. 331 tr. zákoníku)]. Byl-li nejvyšším státním zástupcem učiněn odkaz na právní větu z usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 15 Tdo 885/2013, je třeba konstatovat, že tento řešil souběh úplatkářských trestných činů podle § 331 a 332 tr. zákoníku ve vztahu k trestnému činu podle § 226 odst. 3 tr. zákoníku. Na část právní věty, že *„Korupční jednání, ať již ve formě aktivního poskytnutí, nabídnutí nebo slibu úplatku, nebo ve formě pasivního přijetí úplatku či jeho slibu nebo nabídky, je třeba ve veřejné i v soukromé sféře postihovat primárně ustanoveními o úplatkářství podle § 331 a § 332 tr. zákoníku.“*, je třeba nahlížet, byť může *prima facie* vyznívat jako obecně platná, v kontextu tohoto daného rozhodnutí ve vztahu k trestnému činu podle § 226 odst. 3 tr. zákoníku. Nadto lze poznamenat, že názor vyjádřený v této právní větě nevylučuje pro všechny možné situace, aby byla použita konkurující, speciální skutková podstata, dopadá-li na konkrétní případ, resp. aby bylo korupční jednání v souvislosti se zadáním veřejných zakázek, veřejných soutěží či veřejných dražeb posouzeno podle § 256 odst. 3, resp. 4 tr. zákoníku, a nikoliv podle § 331 tr. zákoníku.

Pro úplnost Nejvyšší soud závěrem podotýká, že odkazoval-li nejvyšší státní zástupce na usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 15 Tdo 190/2014, toto se týká taktéž souběhu jiných skutkových podstat. Vyjádřil-li velký senát Nejvyššího soudu v tomto rozhodnutí obdobně jako ve shora citovaném stanovisku názor, že základním smyslem institutu jednočinného souběhu trestných činů je vystihnout povahu a závažnost jednání pachatele, přičemž škodlivost činu pro společnost je zpravidla nejlépe vystižena tím, že každý skutek je zásadně posuzován podle všech zákonných ustanovení, jež na něj dopadají, je třeba tento názor zasadit do kontextu celého rozhodnutí, a sice že z tohoto pravidla existují

výjimky vyplývající z poměru jednotlivých skutkových podstat nebo z faktického průběhu trestné činnosti (zejména poměr speciality, subsidiarity a faktická konzumpce), a proto je jednočinný souběh vyloučen, ač skutek formálně vykazuje znaky dvou nebo více trestných činů. Tak je tomu přitom u trestných činů podle § 331 tr. zákoníku a § 256 odst. 1, 3, 4 tr. zákoníku.

Nejvyšší soud na tomto místě pro přehlednost opakuje, že trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku chrání zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné soutěže, zadání veřejné zakázky nebo jakékoli veřejné dražby, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu za rovných podmínek pro jejich účastníky (soutěžitele). Podle odstavce třetího, resp. čtvrtého má být posouzeno korupční jednání, jehož se pachatel dopustí v souvislosti se zjednáním výhody při zadání veřejné soutěže, veřejné zakázky nebo veřejné dražby. Trestný čin podle § 260 tr. zákoníku naproti tomu chrání finanční zájmy Evropské unie.

Nejvyšší soud neshledává jediný důvod, pro který by se měla pro vztah těchto dvou trestných činů uplatnit výjimka z pravidla, že by každé jednání mělo být posuzováno zásadně podle všech zákonných ustanovení, jež na něj dopadají, aby tak byla náležitě vystižena jeho povaha a závažnost. Vyloučením jednočinného souběhu těchto dvou trestných činů ve prospěch upřednostnění pouze trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku by nebyla náležitě postižena taková jednání, která se při spáchání trestného činu podle § 256 tr. zákoníku dotýkají také finančních zájmů Evropské unie ve smyslu § 260 tr. zákoníku.

Ačkoliv z výše uvedeného pravidla existují výjimky, při posouzení vztahu předmětných trestných činů se neuplatní. Jednočinný souběh těchto dvou trestných činů totiž není vyloučen z důvodu poměru subsidiarity (a ani z jiného důvodu). Pro doplnění lze poznamenat, že jednočinný souběh těchto dvou trestných činů připouští i komentářová literatura.

K institutu organizovaná skupina: V první řadě ovšem považuje za potřebné vyložit pojem „organizovaná skupina“, který není v trestním zákoníku definován a je dovozován judikaturou. Podle ní se jí rozumí sdružení více osob, v kterém je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost. Organizovaná skupina nemusí mít trvalejší charakter, protože tímto způsobem lze spáchat i jen ojedinělý, jednorázový trestný čin. Nevyžaduje se výslovné přijetí za člena organizované skupiny nebo výslovné přistoupení člena k takové skupině. Postačí, že se pachatel fakticky a neformálně (třeba i konkludentně) včlenil do skupiny a aktivně se podílel na její činnosti. Soudní praxe dále vyžaduje, aby šlo o sdružení nejméně tří trestně odpovědných osob. Závěr o spáchání činu organizovanou skupinou není podmíněn tím, že spolu komunikují a spolupracují vzájemně všichni její členové (tzn. každý s každým). Tomu, aby pachatel spáchal

trestný čin jako člen organizované skupiny, nebrání skutečnost, že se nepodařilo zjistit totožnost všech členů organizované skupiny. Dostačuje zjištění, že mezi nejméně třemi osobami reálně existujícími a vzájemně spolupracujícími došlo k určité vyšší součinnosti na realizování trestné činnosti, která vykazuje takovou míru plánovitosti jejího průběhu a tomu odpovídající koordinaci úkolů jednotlivých osob, že tyto okolnosti zvyšují pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu. Okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby spočívající ve spáchání činu členem organizované skupiny je dána i tehdy, pokud organizovanou skupinu tvoří účastník *stricto sensu* (v užším slova smyslu) na trestném činu a dva pachatelé. Existence organizované skupiny není podmíněna tím, aby všichni její členové byli současně spolupachateli trestného činu podle § 23 tr. zákoníku. Jejimi členy mohou být i účastníci na trestném činu podle § 24 odst. 1 tr. zákoníku, případně též další osoby, které mají podíl na trestném činu, avšak přímo neztotožněné, a to za splnění předpokladu, že trestně stíhané osoby jsou si vědomy takové okolnosti.

Všichni obvinění v rámci konkrétních souzených dílčích útoků byli články celého řetězce, kdy jednotlivá jednání každého z nich působila současně či postupně ve vzájemné návaznosti, aby dohromady směřovala ke spáchání dané trestné činnosti tak, jak je popsána ve skutkové větě pod body 1) a 2). Ze skutkových zjištění je zřejmá i plánovitost a koordinovanost jejich postupu, jakož i jasné rozdělení jejich rolí. Ačkoliv se někteří obvinění ve svých dovoláních pokouší zlehčovat svá jednání s tím, že jimi nenaplnili všechny znaky předmětných skutkových podstat, s ohledem na uvedená východiska je třeba u všech vyvodit trestní odpovědnost za spáchanou trestnou činnost, neboť nelze z celého řetězce jejich společného jednání vytrhávat dílčí části každého jednoho z nich. Byli tedy členy organizované skupiny (jako spolupachatelé podle § 23 tr. zákoníku).

K pojmu obstarávání věcí obecného zájmu: Obstarávání věcí obecného zájmu je činnost, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věcí obecného zájmu, tedy nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb. Jde tedy o plnění všech úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost nebo určitá sociální skupina. Je přitom nepochybné, že obstaráváním věcí obecného zájmu je taková činnost, při níž je nakládáno s veřejnými finančními prostředky v souvislosti s veřejnými zakázkami (§ 256 tr. zákoníku). Nutno přitom podotknout, že se v daném případě jednalo o veřejnou zakázku na rekonstrukci školského zařízení – g. H. Jak bylo uvedeno již výše v souvislosti s trestným činem přijetí úplatku podle § 331 tr. zákoníku, objektem i tohoto trestného činu je zájem na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstaráváním věcí obecného zájmu, tedy ochrana čistoty veřejného života, a zájem na ochraně podnikatelských vztahů před korupcí.

K ustanovení § 331 trestního zákoníku

2. usnesení NS ze dne 16. 06. 2021 sp. zn. 6 Tdo 617/2021

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/DD9C29A871917C76C125874800188C19?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. 1 T 15/2018, byl obviněný M. Ř. uznán (spolu s dalším spoluobviněným) vinným **přečinem zneužití pravomoci úřední osoby** podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a zločinem **přijetí úplatku** podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku.

Za toto jednání byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Dále byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zaměstnání ve služebním poměru příslušníka Policie ČR, Vojenské policie Armády ČR a pracovním poměru strážníka obecní (městské) policie na dobu čtyř let.

Proti uvedenému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 podal obviněný **M. Ř.** a státní zástupce odvolání (spoluobviněný J. Š. odvolání nepodal), která Městský soud v Praze usnesením ze dne 15. 9. 2020, sp. zn. 44 To 278/2020, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se **dovolání** obviněného **odmítá**.

Skutková zjištění:

Nebyla uvedena vzhledem k tomu, že NS nemusel meritorně přezkoumávat věc obviněného.

Z odůvodnění:

(pozn. z odůvodnění lze upozornit zejména na hodnocení zásady in dubio pro reo, obsahovou stránku dovolání a na právní kvalifikaci skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby)

K zásadě in dubio pro reo: Obviněný svoji argumentaci vtělil v tvrzení, že existuje extrémní nesoulad mezi skutkovým zjištěním a provedenými důkazy, když skutkové závěry nalézacího soudu nemají oporu v procesně použitelných důkazech a porušení zásady in dubio pro reo, čímž došlo podle jeho mínění k porušení práva na spravedlivý proces. S ohledem na uvedená tvrzení považuje Nejvyšší soud za prvořadé vyjádřit se k uvedeným pojmům, jak jsou vykládány v rozhodnutích Ústavního a Nejvyššího soudu. V souvislosti s námítkou obviněného týkající se existence tzv. extrémního rozporu považuje Nejvyšší soud za vhodné nejprve zmínit, že extrémní nesoulad není dovolacím důvodem vyjádřeným v ustanovení § 265b

odst. 1 tr. ř. I přes tuto skutečnost Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí (stejně jako Nejvyšší soud např. i v souvislosti s otázkou práva na spravedlivý proces) připustil zásah do pravomocného rozhodnutí s tím, že byl dovolací důvod naplněn, avšak za situace, kdy existuje extrémní rozpor ve smyslu ustálené judikatury či svévole na straně obecných soudů. Ústavní soud (stejně jako Nejvyšší soud) však konstatoval, že uvedený zásah lze akceptovat za striktně vymezených důvodů. Zmíněné soudy v celé řadě svých rozhodnutí mj. také uvádí, že pokud napadená rozhodnutí a jejich odůvodnění jsou jasná, logická a přesvědčivá a soudy v souladu s procesními předpisy náležitě zjistily skutkový stav věci a vyvodily z něj odpovídající právní závěry, které jsou výrazem nezávislého rozhodování obecných soudů, pak dovoláním napadená rozhodnutí nevykazují shora zmíněnou vadu, přičemž stejné závěry vyplývají také z níže uvedených rozhodnutí Ústavního soudu. V souvislosti s uvedenou problematikou považuje Nejvyšší soud za potřebné ještě odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu, ze kterého mj. vyplývá, že z hlediska ústavněprávního může být posouzena pouze otázka, zda skutková zjištění mají dostatečnou a racionální základnu, zda právní závěry těchto orgánů veřejné moci nejsou s nimi v extrémním nesouladu, a zda interpretace použitého práva je i ústavně konformní; její deficit se pak nezjevuje jinak než z poměření, zda soudy podaný výklad rozhodných právních norem je předvídatelný a rozumný, koresponduje-li fixovaným závěrům soudní praxe, není-li naopak výrazem interpretační svévole (libovůle), jemuž chybí smysluplné odůvodnění, případně zda nevybočuje z mezí všeobecně (konsensuálně) akceptovaného chápání dotčených právních institutů, resp. není v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti (viz teze přepjatého formalizmu). Ústavněprávním požadavkem též je, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádně, srozumitelně a logicky odůvodněna. Přestože, jak již bylo řečeno, Nejvyšší soud připouští, že je oprávněn zasáhnout do skutkového zjištění v případě extrémního nesouladu, v předmětné trestní věci extrémní rozpor shledán nebyl.

Pokud jde o již zmíněné uplatnění zásady *in dubio pro reo*, pak je nutno uvést, že pokud soudy nižších stupňů po vyhodnocení důkazní situace dospěly k závěru, že jedna ze skupiny důkazů je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrnuly do odůvodnění svých rozhodnutí, nejsou splněny ani podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“ (*in dubio pro reo*), neboť soudy tyto pochybnosti neměly. Navíc je vhodné v souvislosti s tvrzením o porušení **zásady in dubio pro reo** uvést, že Listina ani Úmluva neupravují úroveň jistoty, jaká se vyžaduje pro odsouzení obviněného z trestného činu. Hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti a důkazní hodnoty, stejně jako úroveň jistoty, jaká se vyžaduje pro odsouzení, je zásadně věcí obecných soudů. Ústavní soud přitom konstatoval, že pokud měly obecné soudy po řádném provedení a vyhodnocení důkazů za to, že skutek byl dostatečně prokázán, nebyly podmínky pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* naplněny, neboť soudy žádné pochybnosti neměly. Pravidlo *in dubio pro reo* je namísto použít jen tehdy, jsou-li pochybnosti o vině důvodné, tj. rozumné a v podstatných skutečnostech, takže v

konfrontaci s nimi by výrok o spáchání trestného činu nemohl obstát. Pochybnosti tedy musí být z hlediska rozhodnutí o vině závažné a již neodstranitelné provedením dalších důkazů či vyhodnocením stávajících důkazů. V souvislosti se zásadou in dubio pro reo považuje Nejvyšší soud za vhodné dále zmínit např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 496/2015, sp. zn. 6 Tdo 613/2017, případně rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 213/17, ve kterých zmíněné soudy dospěly k závěru, že jde o procesní námitku, kterou je zpochybňován zjištěný skutkový stav. Vhodným se jeví rovněž uvést, že není úkolem Nejvyššího soudu jako soudu dovolacího, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyvozoval z nich nějaké vlastní skutkové závěry. Určující je, že mezi skutkovými zjištěními soudu na straně jedné a provedenými důkazy (a souvisejícími právními závěry) na straně druhé není extrémní nesoulad ve shora vymezeném pojetí dán. Nadto lze dodat, že existence případného extrémního nesouladu mezi učiněnými skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy nemůže být založena jen na tom, že obviněný předkládá vlastní hodnocení důkazů a dovozuje z toho jiné skutkové, popř. i právní závěry. V návaznosti na shora uvedené a tvrzení obviněného o porušení jeho práva na spravedlivý proces, což spojuje s nerespektováním zásady in dubio pro reo, musí Nejvyšší soud dovolatele upozornit mj. na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, podle něhož *„právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy.* Tolik považoval Nejvyšší soud za potřebné uvést k obecně formulovaným výtkám obviněného k rozhodnutím soudů nižších stupňů, k otázce nerespektování zjištění tzv. „extrémního rozporu“, porušení práva na spravedlivý proces a porušení zásady in dubio pro reo, kterými podle dovolatele zmíněná rozhodnutí trpí, které však Nejvyšší soud neshledal.

Ve shodě se státním zástupcem Nejvyššího státního zastupitelství musí Nejvyšší soud konstatovat, že námitky uplatněné v dovolání obviněného jsou obsahově shodné s těmi, se kterými se již v rámci obhajoby obviněného musely zabývat soudy nižších stupňů, což je patrné z odůvodnění jejich rozhodnutí a samotný obviněný to také uznává ve svém dovolání *[poukazoval mj. na to, že sice prováděl lustrace osob, které zčásti nesprávně a v rozporu s interními předpisy evidoval v interním systému, ale toto jednání nemůže být samo o sobě kvalifikováno jako trestný čin; lustrace nebyly neoprávněné; za jednotlivé lustrace nezískal ani nepožadoval finanční částky atd.]*. S námitkami, které obviněný uplatnil před soudy nižších stupňů, se podrobně a řádně tyto soudy vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí – např. v bodech 27–35 rozsudku soudu prvního stupně, kde zmíněný soud například uvedl, že *„neoprávněnost těchto lustrací vyplývá z toho, že v době lustrací obžalovaný Ř. nebyl tzv. zpracovatelem v předmětných řízeních, tedy tyto spisy byly přiděleny jiným*

zaměstnancům...soud proto tvrzením obžalovaného o legitimních důvodech jeho lustrací neuvěřil, kdy tato se mu jeví jako účelová, neboť se jeví jako naprosto nelogické, aby obžalovaný ověřoval nahodilé informace, jež mu dala osoba, která měla být jeho informátorem, což však z provedeného dokazování nevyplývalo...soud je z výpovědi svědka K., jakož i z lustrací předložených obžalovaným Š., kdy jedna z nich dokonce obsahuje rukou psané záznamy o platbách poskytnutých Ř., přesvědčen, že obžalovaný tyto úplaty za lustrace obdržel... atd.“, a např. na straně 5 svého usnesení odvolací soud, který se ztotožnil s argumentací soudu prvního stupně a mimo jiné uvedl, že „soud v tomto smyslu ve vztahu ke spoluobžalovanému Ř. vycházel toliko z důkazů nalezených u obžalovaného Š., pokud jde o poznámky stran poskytování finančních částek...poznámky obžalovaného Š. uvedené slovy ‚M. Ř. ‘ a rukou psané poznámky ve znění ‚Ř. platba‘ a jednotlivé položky pak jednoznačně svědčí v neprospěch obžalovaného i s poukazem na telefonické hovory a SMS zprávy mezi oběma osobami...atd.“

K obsahu dovolání: Na případ, kdy obviněný v dovolání uplatňuje obsahově shodné námitky s námitkami, které byly již uplatněny v řízení před soudem prvního a druhého stupně (viz též bod 12), dopadá rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, podle něhož „opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, s kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.“ [avšak pouze za situace, kdy je možno námitky v dovolání uplatněné pod dovolací důvod podřadit].

K právní kvalifikaci skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby: K použitým právním kvalifikacím je vhodné uvést, že podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Výkonem pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu se v konkrétním případě rozumí jednání v rozporu s § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož policie slouží veřejnosti, jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, § 45 odst. 1 písm. a), b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, které mu ukládají povinnost dodržovat služební kázeň, zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby a zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a s článkem 8 odst. 5 písm. c), d) závazného pokynu policejního

prezidenta č. 215/2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních dat a článkem 43 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tohoto závazného pokynu, kdy příjemce prokazuje oprávněnost a nutnost přístupu k osobním údajům při kontrole jím uskutečněných přístupů zpravidla spisem nebo dokumentem. Úmysl opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch pak zahrnuje každé neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální, na které by pachatel nebo jiná osoba neměli právo.

V souvislosti s obecným konstatováním shora Nejvyšší soud uvádí, že v konkrétní věci bylo prokázáno, že obviněný M. Ř. jako policista, tedy jako úřední osoba, vykonával svou pravomoc v rozporu se zákony a interními akty, a to tím, že neoprávněně získal a užil data z počítačové databáze, činil tak na základě pokynů spoluobviněného Š., lustracemi získané údaje pak předal spoluobviněnému Š. za úplatu, čímž získal materiální zvýhodnění, na které neměl obviněný právo. Přičemž pak byl přinejmenším srozuměn s tím, že spoluobviněný Š. tak získá neoprávněný imateriální prospěch v podobě informací, které mu usnadní páchaní další trestné činnosti.

K výše uvedenému považuje Nejvyšší soud za vhodné rovněž uvést, že argumentuje-li obviněný, že pokud je neoprávněnost zásahu do policejního systému řešena interními předpisy Policie ČR, bylo namíste ponechat neoprávněnost zásahu na posouzení policejnímu orgánu v kárném řízení, pak je vhodné obviněného upozornit na to, že sama existence jiné právní normy, umožňující nápravu závadného stavu způsobeného obviněným, ještě nezakládá nutnost postupu jen podle této normy, bez možnosti aplikace trestněprávních institutů. Základní funkcí trestního práva je ochrana společnosti před kriminalitou. Byl-li spáchán trestný čin, jehož skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, jak je tomu v posuzovaném případě, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů (fyzických a právnických osob) poukazem na primární existenci institutů správního práva či jiných právních odvětví, jimiž lze zajistit nápravu. V dané věci také není možno spatřovat žádné mimořádné okolnosti případu, pro které by neměla být trestní odpovědnost obviněného uplatněna. Naopak lze uvést, že jednání obviněného je pro daný typ trestné činnosti typické, z hlediska některých okolností lze dokonce konstatovat, že jeho společenská škodlivost je zvyšována, zvláště pokud nešlo o jednorázové pochybení, ale o opakované jednání, jímž obviněný porušoval své povinnosti a také se trestné činnosti dopustil jako vysoce postavený policista na odboru kriminalistiky, který si svého protiprávního jednání musel být vědom.

3. usnesení NS ze dne 30. 06. 2021 sp. zn. 5 Tdo 467/2021

https://www.nsouid.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/6E5F4A33DBCE595AC12587B2001F6D2C?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 6. 5. 2020, sp. zn. 61 T 8/2018, byli obvinění K. H. a H. S. uznáni vinnými přečinem **přijetí úplatku** podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku. Za to byl K. H. a za sbíhající se trestné činy poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. b) tr. zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jenž byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let a 6 měsíců. Dále byl tomuto obviněnému uložen také peněžitý trest ve výměře 140 denních sazeb po 1 000 Kč, v celkové výši 140 000 Kč. Rovněž mu byl uložen pro případ, že by peněžitý trest nebyl uhrazen ve stanovené lhůtě, náhradní trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 2. 2020, č.j. 6 To 4/2019-8027, který se týkal obviněného K. H., jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněné H. S. za uvedený trestný čin soud prvního stupně uložil podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 40 denních sazeb po 500 Kč, tedy v celkové výši 20 000 Kč. Dále jí byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl uhrazen ve stanovené lhůtě, uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců. Tímto rozsudkem bylo rozhodnuto také o vině a trestu dalších obviněných J. Š., A. H. a M. K.

Proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podali státní zástupce, obvinění K. H., M. K. a H. S. a poškozená Česká republika – Ministerstvo financí odvolání, o nichž rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. 6 To 57/2020, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu z podnětu podaného odvolání státního zástupce a obviněných mimo jiné částečně zrušil napadený rozsudek ohledně obviněného K. H. a H. S. v celém výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl tak, že obviněnému K. H. za přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině nezměněn, a za sbíhající se zločiny poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. b) tr. zákoníku se ukládá souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jenž byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let a 6 měsíců. Dále byl tomuto obviněnému uložen rovněž peněžitý trest ve výměře 125 denních sazeb po 2 000 Kč, v celkové výši 250 000 Kč. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 2. 2020, č. j. 6 To 4/2019-8027, který se týkal obviněného K. H., jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněné H. S. za přečin **přijetí úplatku** podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině nezměněn, odvolací soud uložil peněžitý trest ve výměře 40 denních sazeb po 1 000 Kč, v celkové výši tedy 40 000 Kč. Soud druhého stupně tímto rozsudkem rozhodl také o trestu ostatních obviněných. V ostatních výrocích ponechal odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně nezměněn. Odvolání poškozené bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu se **dovolání** obviněných K. H. a H. S. **odmítají**.
Skutková zjištění:

Obvinění se dopustili uvedené trestné činnosti (zjednodušeně uvedeno) tím, že obviněný K. H. ve 4 útocích popsaných v tzv. skutkové větě rozsudku soudu prvního stupně pod body I. až IV. a obviněná H. S. ve 2 útocích popsaných tamtéž pod body II. a IV. za finanční odměnu (příp. i za jiné naturální plnění v případě K. H.) pomáhali získat, resp. čerpat dotaci obchodním společnostem RAINER CZ, s. r. o., IČ: 26887789 (bod I., II. a III. skutkové věty rozsudku soudu prvního stupně), a RADEAN, s. r. o., IČ: 28416473 (bod IV. skutkové věty rozsudku soudu prvního stupně), tím, že zpracovávali, korigovali a kontrolovali veškerou dokumentaci, která je pro přidělení a čerpání dotace vyžadována příslušnými předpisy. Zneužili přitom svého pracovního postavení, zkušeností a informací nabytých ve své funkci, a to obviněný K. H. jako vedoucí oddělení (později odboru) kontroly a plateb Úřadu regionální rady, Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava, v rámci Regionálního operačního programu Střední Morava (dále jen „Úřad regionální rady“ nebo ve zkratce „ÚRR“), a obviněná H. S. nejprve od 1. 1. 2009 jako vedoucí odboru řízení projektu Regionálního operačního programu Střední Morava, od 9. 8. 2012 na mateřské a následně rodičovské dovolené, a od 1. 5. 2013 pracující na základě dohod o pracovní činnosti jako odborný referent oddělení řízení projektů. Obviněný K. H. radil příjemcům dotace, jaké dokumenty a v jakých termínech je třeba dodat, aby celé dotační řízení probíhalo co nejrychleji a bezproblémově, iniciativně vyžadoval po těchto subjektech podklady pro tyto dokumenty, vyhotovoval je a předával je zpět těmto subjektům, kteří je pak následně předkládali na ÚRR. Dále jsou v rozsudku soudu prvního stupně ve skutkové větě detailně popsány konkrétní dokumenty s časovými údaji, které obvinění pro dané příjemce dotace, obchodní společnosti RAINER CZ, s. r. o., a RADEAN, s. r. o., vypracovali. Obviněný K. H. oslovil obviněnou H. S. a nabídl jí, aby mu za finanční odměnu pomáhala při obstarání části agendy spojené s vyřízením a čerpáním dotace na projekt „Hotel Morava“ (dříve „penzion Morava 2“), dále na projekt „Hotel HIT“, H. S. tyto nabídky přijala. Od června 2012 vypomáhala na projektu Hotelu Morava (přesně popsáno na str. 5-7 rozsudku soudu prvního stupně), nejpozději od května 2014 pak vypomáhala na projektu Hotelu HIT (popsáno na str. 11-13 rozsudku soudu prvního stupně). Obviněný K. H. dotčeným subjektům (příjemcům dotace) s předstihem oznamoval rozhodnutí a stanoviska ÚRR, sděloval jim interní informace, aby na ně tito příjemci o dotaci byli schopni okamžitě reagovat. Za jednání popsané pod bodem I. rozsudku soudu prvního stupně (projekt Bytový dům a penzion Morava XY) obviněný K. H. tedy za své služby pro obchodní společnost RAINER CZ, s. r. o., při získání a čerpání dotace z ROP Střední Morava a za doložení udržitelnosti výsledků projektu fakturoval obchodní společnosti RAINER CZ, s. r. o., prostřednictvím obchodní společnosti Z. P., jejíž založení obviněný K. H. k tomuto účelu inicioval, resp. přímo inkasoval od J. Š. finanční částky v celkové výši nejméně 35 550 Kč. Za jednání obviněných popsané pod bodem II. rozsudku soudu prvního stupně (projekt Hotel

Morava) při získání a čerpání předmětné dotace inkasoval K. H. za své služby pro obchodní společnost RAINER CZ, s. r. o., od J. Š. finanční částky v přesně nezjištěné celkové výši, minimálně však dne 13. 12. 2013 urgoval J. Š. o zaplacení finanční částky v dosud nezjištěné výši, stejně tak v dubnu 2014 žádal J. Š. o platbu s tím, že její část musí předat H. S., v prosinci 2014, v době kdy K. H. společně s H. S. připravovali a sestavovali žádost o závěrečnou platbu, domlouvali se spolu na tom, že za vyřízení každé běžné žádosti o platbu obdrží K. H. od J. Š. 20 000 Kč a za vyřízení žádosti o závěrečnou platbu pak dvojnásobek této částky. Dále pak K. H. získal od J. Š. za své služby pro obchodní společnost RAINER CZ, s. r. o., i jiný než finanční prospěch, a to nejméně v dubnu a květnu 2014, když J. Š. zajistil K. H. montáž vinylové podlahy v jeho bytě, jejíž původní cena vyčíslená obchodní společností Franc, s. r. o., činila 25 290 Kč, přičemž po intervenci J. Š. byla tato podlaha obchodní společností Franc, s. r. o., zhotovena za částku přibližně 15 000 Kč, a i tuto cenu uhradil za K. H. J. Š. Obviněná H. S. za svou pomoc obdržela od K. H. provizi ve výši nejméně 27 500 Kč. Za jednání popsané pod bodem III. 1. (projekt Hotel Formule) inkasoval obviněný K. H. za své služby pro obchodní společnost RAINER CZ, s. r. o., při získání předmětné dotace od J. Š., resp. od obchodní společnosti RAINER CZ, s. r. o., finanční částky v nezjištěné výši. Za své služby pro obchodní společnost RADEAN, s. r. o., při získání a čerpání dotace popsané pod bodem IV. rozsudku soudu prvního stupně (projekt Hotelu HIT) měl K. H. od M. K. příslibu finanční hotovost ve výši 2 % z částky alokované na dotaci pro projekt, což činí 259 000 Kč, z čehož obdržel nejméně 240 000 Kč, a H. S. za svou pomoc obdržela od K. H. provizi ve výši nejméně 20 000 Kč.

Z odůvodnění:

(pozn. je možno upozornit zejména na právní kvalifikaci skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku a pojem obstarávání věci obecného zájmu)

Oba dovolatelé vlastně jen opakovali svou dosavadní obhajobu z průběhu celého trestního stíhání, na kterou zcela dostatečně, zevrubně a úplně již odpověděly soudy nižších stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí, Nejvyšší soud s jejich odůvodněními (podobně jako s argumentací státního zástupce v jeho vyjádření) souhlasí, a proto na ně může beze zbytku odkázat. Protože jeho rozhodnutí o odmítnutí dovolání jako mimořádného opravného prostředku má být jen stručně odůvodněno (viz § 265i odst. 2 tr. řádu) a protože pouhý (byť i jen generální) odkaz na podrobné a dostatečné odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů (zvláště pak v rozhodnutí o podaném mimořádném opravném prostředku) lze v takových případech považovat za dostačující, bylo by možno se s takovým odkazem, proč byla dovolání obviněných odmítnuta, spokojit. Přesto však Nejvyšší soud níže drobně odůvodnění soudů nižších stupňů doplní a zaujme výslovné vlastní stanovisko k předložené obhajobě obviněných, kteří jinak (v zásadě) svými námitkami naplnili deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, pokud **namítali nenaplnění konkrétně zmíněných znaků objektivní stránky skutkové podstaty přečinu přijetí úplatku** podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, jímž byli uznáni vinnými, resp. shledávali

nesprávnost v postupu soudů nižších stupňů vzhledem k údajně chybné aplikaci § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Jak již bylo naznačeno, ač tyto námitky dovolatelů odpovídaly uplatněnému dovolacímu důvodu, jak byl vymezen shora, nebyly dovolacím soudem shledány opodstatněnými, a proto Nejvyšší soud dovolání obviněných odmítl jako zjevně neopodstatněná (a to též z důvodů rozvedených níže).

Dovolatelé se hájili tím, že mezi **obstarávání věcí obecného zájmu** nelze zahrnout jejich jednání, které spočívalo v pomoci určitým subjektům (příjemcům dotace) s vyřízením, resp. následným čerpáním dotace, tedy že přijatá odměna za jimi vykonanou činnost není úplatkem (neoprávněnou výhodou), ale po právu poskytnutým plněním na základě soukromoprávního závazkového vztahu založeného smlouvou, stejně tak chyběla i souvislost mezi přijetím takového plnění s obstaráváním věcí obecného zájmu.

Nejvyšší soud k tomu pouze pro úplnost připomíná, že „obstaráváním věcí obecného zájmu“ je nutno rozumět činnosti, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věcí obecného (veřejného) zájmu. Jde tedy o plnění všech úkolů, na jejichž řádném a nestranném průběhu má zájem celá společnost nebo určitá sociální skupina. Jedná se o každou činnost, která souvisí s plněním společensky významných úkolů. Poskytování dotací, a to ve všech fázích dotačního procesu, v němž dochází k poskytování finančních prostředků tzv. „ve veřejném zájmu“, ať už ze strany státu, územně samosprávného celku, Evropské unie či jiného subjektu veřejného práva, je nutno již z podstaty dotace samé považovat za věc v obecném zájmu ve smyslu skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku. Je potřeba zdůraznit, že se na pojem obstarávání věcí obecného zájmu tradičně pohlíží velmi široce. Škodlivost korupčního jednání je zpravidla zdůrazňována především v oblasti veřejné správy, zejména pak u služebníků státu či územních samosprávných celků, ale je v zájmu společnosti ji potírat i v dalších oblastech života, tedy i v soukromé sféře, jak ostatně vyplývá i ze změn právní úpravy v této oblasti [viz např. zavedení postihu úplatkářství v souvislosti s podnikáním stávajícím tr. zákoníkem v porovnání s předchozím zákonem č. 140/1961 Sb., trestním zákonem, ve znění účinném do 31. 12. 2009; srov. ale též postih podplácení jako nekalosoutěžní praktiky podle § 248 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, popř. další případy postihu korupčního jednání v § 256 odst. 3 a 4, § 257, § 258 či § 347a odst. 2 tr. zákoníku]. Obecně existuje společenská shoda na potřebě trestat korupční jednání v široké škále sociálního života – může jít i o takové činnosti jako je např. činnost znalce spočívající v podání znaleckého posudku nebo osoby nominované jako rozhodčí na ligové fotbalové zápasy.

Objektivní stránka přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku dále vyžaduje, aby úplatek (tj. neoprávněnou výhodou spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě, a na kterou není nárok, jak vyplývá z § 334 odst. 1 tr. zákoníku) byl přijat nebo slíben v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu. V posuzované věci ze skutkových zjištění zcela jednoznačně vyplynulo, že obvinění za činnost popsanou ve skutkové větě

odsuzujícího rozsudku, inkasovali od subjektů, kterým takto „vypomáhali“ při vyplacení financí z dotace, finanční prostředky, resp. obviněný K. H. také jiné naturální plnění. Činností obviněných se dostalo subjektům RAINER CZ, s. r. o., a RADEAN, s. r. o., neoprávněné výhody, neboť oproti jiným žadatelům (příjemcům) dotace jejich žádosti nezpracovávali zaměstnanci úřadu, který vyplacení dotace kontroloval. Tyto subjekty měly v podstatě jistotu, že jejich žádosti budou perfektní, dostávalo se jim rovněž s předstihem informací o dotačním řízení, a to právě kvůli pracovnímu zařazení obviněných. Takové výhody jiní žadatelé (příjemci) neměli.

Kromě shora zmíněného narušení principu rovnosti subjektů vystupujících vůči orgánům veřejné správy se zvýhodněním těch, kteří jsou ochotni poskytnout úplatu za takové služby, se takovým nezákonným postupem obviněných vytváří i velmi nebezpečný prostor pro užívání nezákonného nátlaku na subjekty přistupující k veřejné správě, aby využili nabízených služeb, jinak mohou mít problémy v oficiálním řízení. Takovým subjektům se tím totiž může snadno naznačit, že při využití nabízených „služeb“ ze strany služebníků veřejné správy bude vše v pořádku, řízení proběhne hladce a následné kontroly dopadnou dobře, zatímco v případě nepřijetí těchto „služeb“ budou žadatelé o dotaci podrobeni přísné kontrole, která by mohla skončit tak, že reálně dotace vyplacena nebude (jde o situaci nikoli nepodobnou v kriminálních vědách popsané kriminální praktice tzv. racketeeringu, tedy vyděračství se snahou o získání úplaty pod příslibem nevyžádané budoucí ochrany).

To že v procesu přidělování a vyplácení dotace nebyli v těchto konkrétních případech obvinění nadáni žádnou rozhodovací pravomocí, se odrazilo na právní kvalifikaci trestného činu, jímž byli uznáni vinnými. Nebylo jim totiž kladeno za vinu, že by daný trestný čin spáchali v postavení úřední osoby [kvalifikovaná skutková podstata podle § 331 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku], resp. že by spáchali trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby (podle § 329 tr. zákoníku), k čemuž se vyjádřil dostatečně již soud prvního stupně v bodě 71. na str. 63 svého rozsudku. K právní kvalifikaci jednání jako přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, pro nějž byli obvinění odsouzeni, však postačí, že *obvinění K. H. a H. S. spolupůsobili* (příp. konali přípravné či pomocné práce) *na obstarávání věci obecného zájmu*, tj. nemuseli být v konkrétním případě nadáni pravomocemi rozhodovat. Jako zaměstnanci úřadu (ve vedoucích pozicích), který měl dohlížet na řádnost a zákonnost vyplácení dotací, vypracovávali žádosti o platby mimo svůj pracovní poměr pro vybrané příjemce dotace, a za to inkasovali odměnu, tímto zcela nepochybně spolupůsobili na řádný chod vyplácení dotací, jak bylo zmíněno i shora. Tato výhoda spočívající v jejich zmíněné činnosti, kterou neposkytovali v rámci své běžné práce coby zaměstnanci ÚRR všem žadatelům, také alespoň částečně odpovídala jejich pracovní náplni. Nehraje tedy roli, že přímo neovlivňovali rozhodování o přidělení nebo vyplacení dotace, jak se obhájovali.

Nejvyšší soud je přesvědčen, že není vůbec jakýkoliv prostor pro úvahy, že by vůči obviněným neměla být vyvozována trestní odpovědnost za takové korupční jednání s tím, že pouhé ukončení pracovněprávního vztahu s orgánem veřejné moci, v jehož

rámci se korupčního jednání dopouštěli, by mělo postačovat. Naopak ani Nejvyšší soud nepovažuje takový důsledek jejich jednání za dostačující, je ale jistě důsledkem nezbytným pro zamezení jejich další trestné činnosti. Vedle toho je ovšem třeba vyvodit i trestní odpovědnost obviněných a uplatnit i trestní sankce, jak to učinily i soudy nižších stupňů.

K ustanovení § 331 a § 332 trestního zákoníku

4. usnesení NS ze dne 17. 02. 2021 sp. zn. 7 Tdo 1314/2020

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/A3E8859592F7B2B7C12586D90018806A?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 22. 7. 2019, č. j. 2 T 175/2015-2966, byla obviněná **N. R.** uznána vinnou přečinem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, přečinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku a přečinem pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 tr. zákoníku, obviněný **I. H.** zločinem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, přečinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 2 alinea první tr. zákoníku spáchaného formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 2 alinea druhá tr. zákoníku a přečinem pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 tr. zákoníku, obviněná **R. H.**, zločinem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a přečinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, a obviněný **P. N.** zločinem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinem **přijetí úplatku** podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 2 alinea první tr. zákoníku a přečinem pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 tr. zákoníku.

Obviněné N. R. byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Dále jí byla uložena povinnost, aby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Dále jí byl uložen peněžitý trest ve výši 20 000 Kč, vyměřený jako 200 denních

sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 100 Kč. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl obviněný stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání sto dnů. Dále jí byl uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu se SIM kartou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 1 T 35/2015, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 6 To 108/2018, včetně rozhodnutí obsahově navazujících.

Obviněnému I. H. byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb po 1 000 Kč, tj. celkem 100 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody ve výměře čtyř měsíců a dále trest propadnutí věci – dvou mobilních telefonů, SIM karty a pistole ČZ se dvěma zásobníky, čtyřmi kusy nábojů a tlumičem hluku výstřelu. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. 5 T 124/2016, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2017, sp. zn. 12 To 375/2017, a výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 2 T 175/2015.

Obviněné R. H., byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Dále jí byla uložena povinnost, aby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Dále jí byl uložen peněžitý trest v počtu sto denních sazeb po 1 000 Kč, tj. celkem 100 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody ve výměře čtyř měsíců, a trest propadnutí věci – mobilního telefonu včetně SIM karty.

Obviněnému P. N. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Dále mu byla uložena přiměřená povinnost, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Dále mu byl uložen peněžitý trest v počtu sto denních sazeb po 1 000 Kč, tj. celkem ve výši 100 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody ve výměře čtyř měsíců.

Rovněž pak byla všem obviněným uložena povinnost, aby společně a nerozdílně uhradili škodu ve výši 27 043,43 Kč poškozené Oborové pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví.

K odvolání obviněných Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 12. 2019, č. j. 5 To 430/2019-3114, rozsudek soudu prvního stupně zrušil v celém rozsahu a nově rozhodl tak, že obviněnou N. R. uznal vinnou přečinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku a přečinem pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 tr. zákoníku, za které a za sbíhající se přečiny neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchaný formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, ji odsoudil k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu dvou let a šesti měsíců. Dále jí uložil povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Dále jí uložil peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb, přičemž jedna

denní sazba činí 100 Kč, celkem tedy 20 000 Kč, a trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu se SIM kartou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 1 T 35/2015, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 6 To 108/2018, včetně rozhodnutí obsahově navazujících.

Obviněného I. H. uznal odvolací soud vinným přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, přečinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 2 alinea první tr. zákoníku spáchaným formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 2 alinea druhá tr. zákoníku a přečinem pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 tr. zákoníku. Za tyto trestné činy a za sbíhající se zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. 5 T 124/2016, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2017, sp. zn. 12 To 375/2017, a dále za sbíhající se přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 2 T 175/2015, ho odsoudil k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a šesti měsíců, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou, k trestu propadnutí věci – dvou mobilních telefonů a SIM karty – a k trestu propadnutí věci – pistole ČZ se dvěma zásobníky, čtyřmi kusy nábojů a tlumičem hluku výstřelu. Současně byly zrušeny výroky o trestech z výše označených dřívějších rozsudků, a to včetně rozhodnutí obsahově navazujících.

Obviněnou R. H., odvolací soud uznal vinnou přečiny napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a **podplacení** podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, za které ji odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu dvou let. Dále jí byla uložena povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Dále jí byl uložen peněžitý trest v počtu 50 denních sazeb po 1 000 Kč, celkem 50 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody ve výměře dvou měsíců, a trest propadnutí věci – mobilního telefonu včetně SIM karty.

Obviněného P. N. uznal odvolací soud vinným přečiny napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, **přijetí úplatku** podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 2 alinea

první tr. zákoníku a pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 tr. zákoníku, za které jej odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu tří let. Dále mu uložil povinnost podle svých sil nahradit škodu, kterou trestným činem způsobil. Rovněž mu byl uložen peněžitý trest v počtu 50 denních sazeb po 1 000 Kč, celkem ve výši 50 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody ve výměře dvou měsíců.

Dále pak byla všem obviněným uložena povinnost, aby společně a nerozdílně uhradili škodu ve výši 27 043,43 Kč poškozené Oborové pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví.

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se **dovolání** obviněných N. R., I. H., R. H., a P. N. **odmítají**.

Skutková zjištění:

Uvedených trestných činů se podle skutkových zjištění odvolacího soudu, shodných se zjištěními soudu nalézacího, dopustili obvinění v podstatě tím, že pomáhali svědkyni T. A. (matce obviněné N. R.) ke vstupu na území České republiky, ačkoli jí po příletu na Letiště Václava Havla dne 27. 3. 2014 byl odepřen vstup kvůli neplatnému vízu a byla umístěna do tzv. tranzitu s povinností ve lhůtě sedmi dnů vycestovat do Ruské federace. O této skutečnosti nejprve informovala obviněná N. R. obviněného I. H., který vystupoval jako zmocněnec T. A. pod hlavičkou advokátní kanceláře J. M. Ten poté, co zjistil, že rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost T. A. o dlouhodobý pobyt na území České republiky, je pravomocné, nepravdivě informoval N. R., že daný problém byl způsoben vadným úředním postupem Odboru azylové a migrační politiky (OAMP), a po dohodě s ní začal vyvíjet aktivity, jejichž cílem bylo umožnit T. A. opustit tranzitní prostor letiště a vstoupit a setrvat na území České republiky. Toho chtěl docílit jednak pomocí osoby užívající e-mailovou adresu XY@email.cz, jež by mohla ovlivnit a urychlit řízení při vydání tzv. překlenovacího štítku, jednak hospitalizací T. A. ve zdravotnickém zařízení s následným podáním žádosti o vízum za účelem strpění na území republiky ze zdravotních důvodů.

Odpoledne téhož dne proto oslovil obviněnou R. H., privátní psycholožku, s níž se dohodl, že ona zjistí možnosti hospitalizace svědkyně pro akutní bolest páteře, a která z jeho detailního vyjádření věděla o skutečném důvodu tohoto postupu. R. H., pak telefonicky kontaktovala obviněného P. N., vedoucího lékaře lůžkové části XY oddělení Ústřední vojenské nemocnice v XY, kterého informovala o situaci, o zdravotním stavu a zdravotním pojištění T. A., a *dohodla s ním podmínky její hospitalizace na tomto oddělení za částku od 40 000 Kč výše v závislosti na délce hospitalizace.*

S částkou posléze souhlasila také obviněná N. R. s tím, že pro ni není přijatelná částka dosahující výše 100 000 Kč. Obviněný I. H. se dne 28. 3. 2014 nejprve sešel v Kladně s obviněnou R. H., která zde v rámci společného telefonického hovoru informovala N. R., že *je sjednán primář, který zajistí hospitalizaci za částku 40 000 Kč.* I. H. se poté na Letišti Václava Havla sešel s N. R. a svědkyní T. A. a odtud

kontaktoval P. N., kterého upozornil, že svědkyně bude potřebovat „zdravotní vízum“. Finanční prostředky ve výši 40 000 Kč od N. R. převzal a ještě téhož dne, tj. 28. 3. 2014, předal R. H. Všichni obvinění si přitom byli vědomi, že navenek prezentované zdravotní potíže T. A. jsou pouze záminkou k jejímu vstupu a setrvání na území České republiky, a tímto zneužili ustanovení § 10 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Dne 28. 3. 2014 ve večerních hodinách se obviněný I. H. dostavil na pracoviště Záchrané služby Asociace samaritánů České republiky na Letišti Václava Havla, kde vedoucímu stálé lékařské služby M. Č. sdělil, že v tranzitním prostoru je těžce nemocná pacientka s nádorovým onemocněním, jejíž stav se může každou chvíli zhoršit a která se již léčí v Ústřední vojenské nemocnici ve XY, aby se připravili jí pomoci.

Následně dne 29. 3. 2014 od ranních hodin začal obviněný I. H. koordinovat převoz T. A., přičemž instruoval obviněnou N. R., co má její matka říci, N. R. následně zasahujícím záchranářům po telefonu znovu popsala údajně kritický zdravotní stav své matky s tím, že ta se léčí v Ústřední vojenské nemocnici ve XY u P. N., který jí jediný může pomoci, neboť zná její anamnézu. I. H. zaměstnanci tranzitního hotelu sdělil, že svědkyně má na páteři deseticentimetrový nádor a má být okamžitě převezena do ÚVN ke svému ošetřujícímu lékaři N.

Obviněný P. N. instruoval lékaře, který se účastnil příjmu svědkyně, neboť sám nebyl v dané době v nemocnici přítomen, a svědkyně byla nakonec (po další telefonické intervenci R. H.) umístěna na psychiatrické oddělení pro akutní potíže s diagnózou duševní poruchy jinak neurčené.

Obviněná R. H., sdělila I. H., aby jí nejpozději druhý den ráno přinesl další finanční prostředky v nezjištěné výši, aby mohla osobně záležitost v nemocnici s P. N. i službu konajícím lékařem J. M. dořešit, což I. H. učinil (finanční prostředky převzal od N. R.). R. H., následně, dne 1. 4. 2014, převedla částku 19 000 Kč na osobní účet P. N.

Obviněný I. H. pak od P. N. převzal lékařskou zprávu Ústřední vojenské nemocnice XY vystavenou 31. 3. 2014, v níž tento obviněný uvedl, že „pacientka T. A. je od 29. 3. 2014 akutně hospitalizována v ÚVN pro anxiosně depresivní potíže a kolapsové stavy neznámého původu, termín propuštění nelze dosud stanovit“, a tuto zprávu následně téhož dne I. H. předložil na pracovišti OAMP v Kladně jménem T. A. spolu se žádostí o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění ze zdravotních důvodů.

Díky intervenci obviněného I. H. u nadřízeného hlídkujících policistů a hrozbě oznámení veřejné ochránkyni práv byla dne 31. 3. 2014 od pokoje T. A. v ÚVN odvolána hlídka cizinecké policie. I. H. se dohodl s N. R., že T. A. podle potřeby v následujících dnech opustí areál ÚVN, i když se zde stále nachází v režimu tranzitu, 2. 4. 2014 v dopoledních hodinách převzal od P. N. její cestovní pas a T. A. následně

nejméně dne 4. 4. 2014 opustila nemocnici. Ve večerních hodinách službu konající lékař M. H. zjistil, že svědkyně není ve svém pokoji, proto telefonoval N. R., která mu řekla, že jsou s matkou na procházce v areálu ÚVN, což nebyla pravda, neboť poté, co H. informoval I. H., že pokud se T. A. do 23:00 hodin nevrátí na pokoj, oznámí to cizinecké policii, I. H. zatelefonoval N. R., aby si vzala TAXI a T. A. přivezla do ÚVN s tím, že druhý den může opět libovolně opustit prostory ÚVN. Dne 7. 4. 2014 v době mezi 15:00 až 16:30 hodin N. R. na základě dohody I. H. a P. N. opětovně odvezla T. A. svým osobním vozidlem do Kladna, kde se setkaly s I. H., a dne 9. 4. 2014 v době kolem 11:30 hodin T. A. opět na základě takové dohody opustila ÚVN a do 14:16 hodin se pohybovala s N. R. v Praze, přičemž do ÚVN se dostavily až po výzvě I. H., jemuž P. N. telefonicky oznámil, že je v ÚVN kontrola z cizinecké policie.

Dne 11. 4. 2014 byla T. A. předána příslušníkům Ředitelství cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Praha-Ruzyně, neboť její hospitalizace byla ukončena, přičemž propouštěcí zprávu vystavil P. N. dne 11. 4. 2014 v 8:47 hodin s tím, že pacientka odchází v přiměřeně kompenzovaném stavu, ale zvažovaný transport představuje zátěž s možným opakováním akutní stresové reakce. I. H. ve snaze zabránit transportu požádal P. N. o jednoznačné vyjádření, že je vyloučeno vycestování z České republiky jakýmkoliv dopravním prostředkem, což P. N. odmítl. I. H. následně kontaktoval N. R., která striktně požadovala, aby P. N. dodržel obsah jejich dohody v plném rozsahu a do zprávy uvedl to, co oni potřebují, a kontaktoval také R. H., která přislíbila projednání doplnění lékařské zprávy s P. N., avšak tyto aktivity již nepřinesly žádný výsledek, neboť T. A. dne 11. 4. 2014 ve 20:00 hodin musela na základě rozhodnutí Ředitelství cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Praha – Ruzyně letecky vycestovat a opustit území České republiky.

Za účelový převoz a hospitalizaci T. A. vyplatila Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví Záchrané službě Asociace samaritánů České republiky Praha-západ a Ústřední vojenské nemocnici – Vojenské fakultní nemocnici Praha, pojistné plnění v celkové výši 27 043,43 Kč.

Z odůvodnění:

(pozn. z uvedeného rozhodnutí je možno upozornit zejména na problematiku spojenou s místní příslušností soudu a právo na zákonného soudce)

Nejvyšší soud jako soud dovolací zásadně nepřezkoumává procesní postup orgánů činných v trestním řízení (do něhož spadá i způsob provádění a hodnocení důkazů) a nezasahuje do skutkových zjištění soudů. Učinit tak může jen zcela výjimečně, jestliže to odůvodňuje extrémní rozpor (extrémní nesoulad) mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. V takových případech je zásah Nejvyššího soudu nezbytný proto, aby byl dán průchod ústavně zaručenému základnímu právu obviněného na spravedlivý proces (čl. 4, čl. 90 Ústavy).

Dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze podřadit námitku obviněné, podle které se přečinu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky nedopustila v úmyslu získat majetkový nebo jiný prospěch. V tomto směru

je však nutno poukázat na skutečnost, že obvinění čin spáchali úmyslným společným jednáním (což je z popisu skutkových okolností ve výroku rozsudku dost dobře patrné). V případě posouzení trestného činu jako spáchaného ve spolupachatelství k naplnění tohoto znaku postačuje, že majetkový prospěch získal P. N. Kromě toho je zřejmé, že v úmyslu získat majetkový nebo jiný prospěch jednali i další obvinění. Neoprávněnost takového prospěchu vyplývá z protiprávnosti celého společného postupu. Ohledně další argumentace lze odkázat na pasáž týkající se dovolání obviněného I. H. Jde o námitku zjevně neopodstatněnou.

Je nepochybné, že podle konstantní judikatury Ústavního soudu představuje právo na zákonného soudce jednu ze základních záruk nezávislého a nestranného rozhodování v právním státě a podmínku řádného výkonu soudnictví. Prvotním, nikoli však jediným účelem práva na zákonného soudce je vyloučit svévolnou manipulaci při přidělování věcí jednotlivým soudcům, tj. zajistit nestranné rozhodování nezávislým soudcem. Ústavní princip zákonného soudce byl proveden a konkretizován na úrovni podústavního práva v řadě zákonů, zejména v procesních předpisech a v zákoně č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, který upravuje také institut rozvrhu práce soudu. Záruky spojené s právem na zákonného soudce se upínají v první řadě ke způsobu určení soudce, který bude tu kterou věc rozhodovat, a zahrnují rovněž výslovný zákaz odnětí věci takto určenému soudci, z čehož vyplývá, že v konkrétní věci by měl rozhodovat, nebrání-li tomu závažné objektivní důvody, vždy jeden a týž soudce. Ústavní garance se tedy vztahují jak na způsob ustavení senátu (samosoudce), který bude ve věci rozhodovat, tak na stabilitu obsazení soudu, projevující se zákazem svévolné změny v jeho složení.

Na uvedeném ústavním principu však nelze trvat absolutně, pokud by to znamenalo porušení či pravděpodobné porušení jiných významných zásad spravedlivého procesu (zejména zásady nestrannosti a nezávislosti soudce) nebo pokud by to zpochybňovalo celkovou zákonnost řízení a objektivitu meritorního rozhodnutí. Z tohoto důvodu trestní řád zakotvuje právní instituty, které umožňují v předem vymezených případech a za předem stanovených podmínek učinit výjimku z pravidel o věcné a místní příslušnosti trestních soudů nebo z pravidel o určení složení senátu (resp. samosoudce), jenž má ve věci rozhodovat. Jedná se především o možnost odnětí a přikázání věci nadřízeným soudem dle § 25 tr. ř. a dále o postup odvolacího soudu dle § 262 tr. ř. Rozhodnutí podle § 262 tr. ř. je svou povahou podobné odnětí a přikázání věci podle § 25 tr. ř. a musí být podloženo obdobnými důležitými důvody, pro jejichž posouzení je základním kritériem dodržení základních zásad trestního řízení a vyloučení jakýchkoli pochybností o nestrannosti soudu. Takové důležité důvody musí být zřetelné, zřejmé a bezpochybné a musí být založeny na mimořádných, výjimečných okolnostech. V rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 11 Tdo 652/2015, bylo dále připomenuto, že ustanovení § 262 tr. ř. je nutno vykládat v souvislosti s ustanovením § 259 odst. 5 písm. a) tr. ř., podle něhož odvolací soud nemůže sám uznat obviněného vinným skutkem, pro nějž byl napadeným rozsudkem zproštěn. Použití ustanovení § 262 tr. ř. je v některých

případech v podstatě jedinou možností, jak ukončit opakovanou výměnu názorů mezi soudy prvního a druhého stupně a vyhnout se tak bezúčelnému prodlužování trestního řízení. Použití citovaného ustanovení přitom musí být motivováno snahou zajistit všechny roviny práva na spravedlivý proces, nikoliv snahou o jejich eliminaci. Ústavní soud vyložil podmínky odnětí a přikázání věci jinému senátu (resp. samosoudci) podle § 262 tr. ř. například ve svém nálezu ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. II. ÚS 3564/12, kde v souladu se svou ustálenou judikaturou uvedl, že postup odvolacího soudu podle tohoto ustanovení je možné považovat za ústavně konformní pouze tehdy, jestliže je odůvodněn vysokou pravděpodobností, že v případě ponechání věci současnému soudci tento nebude schopen ukončit řízení způsobem, jenž by mohl odvolací soud aprobovat. S ohledem na okolnosti se může jednat například o opakované nerespektování závazných pokynů odvolacího soudu. Je nezbytné, aby v takovém případě zrušující rozhodnutí odvolacího soudu vždy obsahovalo konkrétní výhrady k rozhodnutím soudu prvního stupně. Zároveň platí, že uvedené ustanovení nevytváří odvolacímu soudu širší prostor k prosazení svého názoru na postup a závěry soudu prvního stupně, než jaký mu vymezuje trestní řád. Odvolací soud proto například může zavázat soud prvního stupně, aby se vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, odstranil nejasnosti nebo neúplnosti svých skutkových zjištění, případně aby některé důkazy zopakoval nebo provedl další důkazy [§ 2 odst. 6, § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř.]. Dostojí-li však rozhodnutí soudu prvního stupně těmto požadavkům, nemůže ho odvolací soud zrušit pouze z důvodu, aby prosadil své hodnocení takto provedených důkazů a z něho plynoucí závěry ohledně skutkových zjištění. Odvolací soud rovněž není oprávněn sám vytvářet závěry o skutkovém stavu věci a nahrazovat tak hlavní líčení. Svůj postup podle § 262 tr. ř. je odvolací soud povinen náležitě odůvodnit, přičemž nedodržení tohoto postupu, stejně jako uvedení důvodů evidentně nepřipadných, by bylo nutno považovat za projev libovůle.

V případě zrušení zprošťujícího rozsudku pro skutkové vady, jejichž odstraněním by mohlo dojít k uznání obviněného vinným, je situace vzhledem ke konstrukci odvolání v trestním řádu specifická v tom, že odvolacímu soudu nezbývá, než věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, protože sám obviněného uznat vinným nemůže [§ 259 odst. 5 písm. a) tr. ř.]. V situaci, kdy byly prvostupňovým soudem v hlavním líčení provedeny všechny důkazy v souladu se zásadami přímosti a bezprostřednosti a následně byly vyhodnoceny samostatně i v souhrnu v odůvodnění zprošťujícího rozsudku, může odvolací soud zprošťující rozsudek zrušit jenom v případech, kdy jsou přijaté skutkové závěry a na nich založené právní posouzení v nesouladu s výslednou důkazní situací a nemají v ní oporu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14). Všechna tato obecná východiska jsou podrobným a přehledným způsobem shrnuta v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. I. ÚS 564/17, a Nejvyšší soud z nich vycházel i v

nyní posuzované věci. Nepovažuje tato východiska za odporující závěrům zmíněnému rozsudku Evropského soudu pro lidská práva.

Podle názoru Nejvyššího soudu nelze z citovaného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva dovodit nedostatky současné zákonné úpravy daného institutu, tj. § 262 v českém trestním řádu, respektive jeho nesoulad s ústavním pořádkem České republiky. Při aplikaci tohoto ustanovení je však nutno trvat na jeho výjimečnosti a nutnosti řádného odůvodnění. Jeho použití v konkrétních případech podléhá kontrole zejména prostřednictvím mimořádných opravných prostředků (dovolání, stížnost pro porušení zákona), případně ústavní stížnosti. Právní řád České republiky poskytuje dostatečný prostor pro individuální uvážení odvolacích soudů a pro zabránění nadužívání daného institutu.

Současně je třeba zdůraznit, že v určitých výjimečných případech musí být zachována procesní možnost řešit vyložené excesy soudu prvního stupně i v otázkách hodnocení důkazů a skutkových zjištění (tj. nejen v otázkách právního posouzení), pokud k nim dochází opětovně bez respektu k obsahu důkazů a k rozhodnutí soudu vyššího stupně. Jestliže soud (soudce) není vůbec ochoten nebo schopen zhodnotit důkazy v jejich úplnosti v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. a vypořádat se se všemi podstatnými okolnostmi, jestliže se postup a úvahy nalézacího soudu zcela vymykají pravidlům logiky a zásadám správného uvažování, takže to vzbuzuje pochybnosti o nestrannosti soudu nebo o jeho schopnosti ukončit řízení způsobem, který by mohl být v právním státě akceptován, odvolací soud nemá jinou možnost (pokud chce dostát své zákonem uložené přezkumné povinnosti), než po zrušení rozsudku – aniž by dával závazné pokyny k tomu, jak má nalézací soud vyhodnotit důkazy – nařídit projednání věci jiným soudcem či v jiném složení senátu. Je logické, že k popsaným situacím bude docházet spíše v případech důkazně složitějších, v nichž skutkové závěry musí být založeny na pečlivém vyhodnocení (často většího množství) důkazů, zpravidla nepřímých, a to v jejich souhrnu.

V citovaném rozsudku ve věci Tempel proti České republice Evropský soud pro lidská práva shledal porušení čl. 6 odst. 1 Listiny, tedy porušení práva na spravedlivý proces, a to z pohledu spravedlnosti řízení jako celku. Existují však významné odlišnosti případu posuzovaného Evropským soudem pro lidská práva od případu nyní přezkoumávaného, což svědčí o nutnosti individuálního posuzování konkrétního řízení. Ve věci posuzované Evropským soudem pro lidská práva bylo rozhodováno soudy obou stupňů vícekrát, celkem pětkrát. Ustanovení § 262 tr. ř. aplikoval odvolací soud opakovaně. Poté, co soudní senát téhož soudu prvního stupně, avšak v novém složení, znovu opakovaně rozhodl o zproštění stěžovatele obžaloby, rozhodl odvolací soud tak, že i čtvrtý zprošťující rozsudek zrušil a nařídil, aby ve věci rozhodl jiný soud prvního stupně v jeho obvodu (pro takový výjimečný postup zákon v § 262 tr. ř. ještě zvlášť zdůrazňuje nutnost existence důležitého důvodu). Ten poté v „pátém řízení“ uznal stěžovatele vinným, což pak potvrdil i odvolací soud. Nejvýznamnější rozdíl ale Nejvyšší soud shledává v tom, že v onom řízení byla posuzována stále především otázka věrohodnosti jednoho klíčového svědka, na

kteřou měly soudy prvního a druhého stupně odlišné názory. Přitom odvolacímu soudu bylo vytknuto, že své odlišné názory na věrohodnost svědka prosazoval, aniž by jej sám vyslechl. Tím nerespektoval ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř., podle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které sám provedl. Odvolací soud přitom ani neuvedl žádný důvod, kterým by vysvětlil své rozhodnutí uvedeného svědka nevyslechnout, ačkoli vyřešení sporné otázky věrohodnosti svědka nezbytně záviselo na pozorování svědka při výslechu. Evropský soud pro lidská práva dospěl k závěru, že procesní postup uplatněný odvolacím soudem v dané věci mohl vést v důsledku k tomu, že soud prvního stupně (jemuž bylo nakonec nařizeno projednání věci) považoval rozhodnutí o stěžovatelově vině za jediné možné rozhodnutí, které odvolací soud bude akceptovat a řízení se jím ukončí.

Z průběhu řízení v nyní posuzované věci výše podrobně popsaného vyplývá, že zde je situace zásadně odlišná. Bylo nutno hodnotit větší množství důkazů a okolností, z nichž prakticky žádné by samy o sobě nemohly vést k závěru o vině obviněných. Všechny bylo třeba hodnotit v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech. To nalézací soud nečinil, což mu odvolací soud v kasačních rozhodnutích vytýkal. Přitom se samozřejmě vyjadřoval i k obsahu důkazů. Bez toho by však nemohl splnit svou přezkumnou povinnost. Nelze požadovat, aby odvolací soud v rámci této přezkumné povinnosti důkazy (důkazní prostředky) nejprve provedl, a teprve poté se mohl vyjádřit k jejich obsahu. To by v podstatě eliminovalo jeho možnost přezkoumat rozsudek soudu prvního stupně. V daném případě nebylo potřebné a průběhu řízení by nijak neprospělo, pokud by odvolací soud některé vybrané, respektive všechny důkazy sám znovu prováděl. Jinou otázkou ovšem je, do jaké míry může odvolací soud sám činit nové skutkové závěry – to je upraveno zejména v § 263 odst. 7 tr. ř. Neprávem bylo také například druhému kasačnímu rozhodnutí odvolacího soudu (č. I. 1989 a násl.) obviněnými vytýkáno, že poukazovalo na rozbor důkazní situace státním zástupcem. Je třeba připomenout, že odvolací soud tím objasňoval, že nalézací soud se s argumenty státního zástupce jako strany žalující vůbec nezabýval.

Z výše rozvedeného podrobného výkladu vyplývá, že ve zde posuzovaném případě šlo o nerespektování elementárních logických pravidel původně ve věci rozhodujícím senátem, který zjevně nebyl schopen nebo ochoten ve věci rozhodnout na základě zhodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., tj. po pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odvolací soud neměl jinou možnost, než na takový postup vybočující z pravidel trestního řízení a vykazující prvky libovůle reagovat postupem podle § 262 tr. ř. Výtky odvolacího soudu byly i v předchozích kasačních rozhodnutích dostatečně konkrétní a vyplývalo z nich, čím nalézací soud nedostál (kromě povinnosti provést úplné dokazování) požadavku na řádné a objektivní zhodnocení důkazů. Kromě toho byly tyto výtky z pohledu jednotlivých kasačních rozhodnutí v zásadě konstantní, z podstatné části však (původním soudním senátem) nevyslyšené. Odvolací soud nalézacímu soudu neukládal, jakým

způsobem má provedené důkazy hodnotit, ale byl nucen opakovaně připomínat, aby vůbec všechny podstatné provedené důkazy vzal v úvahu. Předchozí skutkové závěry nalézacího soudu, jež vedly ke zprošťujícím rozhodnutím, byly v evidentním nesouladu s obsahem provedených důkazů a snahou odvolacího soudu bylo, aby takový nesoulad byl odstraněn.

Nejvyšší soud považuje shora uvedené závěry odvolacího soudu týkající se aplikace ustanovení § 262 tr. ř. za odůvodněné a ústavně souladné a jeho postup za neodporující právu obviněných na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 odst. 1 Listiny ani jejich právu na spravedlivé řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

K ustanovení § 332 trestního zákoníku

5. usnesení NS ze dne 17. 03. 2021 sp. zn. 4 Tdo 737/2020

https://www.n soud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/11F14A2BF92C950DC125873F00184401?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2019 č. j. 3 T 151/2017-7523 byl obviněný **S. Z.** uznán vinným v bodě I. organizátorstvím přečinu křivého obvinění podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), e) tr. zákoníku, ve znění zákona č. 287/2018 Sb., účinném od 1. 2. 2019, přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a v bodě II. přečinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku, za což byl podle § 345 odst. 3 tr. zákoníku, ve znění účinném od 1. 2. 2019, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest propadnutí věci, a to konkrétních finančních částek uvedených ve výroku rozsudku.

Obviněná **E. H.** byla uznána vinnou v bodě I. přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, za něž byla odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce dvou a půl roku.

Obviněný **M. V.** byl uznán vinným v bodě I. přečinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ve znění zákona č. 287/2018 Sb., ve znění účinném od 1. 2. 2019, a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž soud v jeho případě upustil od uložení souhrnného trestu ve vztahu k jeho odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017 sp. zn. 7 T 63/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 2018 sp. zn. 12 To 20/2018.

Obviněný **Z. L.** byl uznán vinným v bodě I. přečinem **zneužití pravomoci úřední osoby** podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jako návodce podle § 24 odst. 1

písm. b) tr. zákoníku, a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, za které byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku.

Obviněný **J. Š.** byl uznán vinným v bodě I. přečiny **zneužití pravomoci úřední osoby** podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž za to a dále za sbíhající se přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 8. 2017 č. j. 7 T 20/2018-348, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2018 sp. zn. 9 To 244/2018, mu při současném zrušení výroku o trestu z posledně citovaného pravomocného rozsudku byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků, a i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu práce v bezpečnostních sborech v České republice a v obecní policii na dobu pěti let.

Další spoluobviněný **O. K.** byl v bodě I. uznán vinným organizátorstvím přečinu křivého obvinění podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, k § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ve znění zákona č. 287/2018 Sb., účinném od 1. 2. 2019, přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, za něž mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti osmi měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků. Rovněž pak nalézací soud rozhodl o uložení ochranného opatření, a to zabrání dalších věcí specifikovaných ve výrokové části rozsudku.

Proti předmětnému rozsudku nalézacího soudu podali následně odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, který je zaměřil v neprospěch všech obviněných do výroků o vině i trestu, a obvinění S. Z., E. H., Z. L. a J. Š.. Krajský soud v Brně o těchto řádných opravných prostředcích rozhodl rozsudkem ze dne 26. 9. 2019 č. j. 7 To 234/2019-9728 tak, že z podnětu odvolání státního zástupce ohledně všech obviněných rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2019 č. j. 3 T 151/2017-7523 v celém rozsahu zrušil a nově rozhodnul tak, že obviněného **S. Z.** na níže popsaném skutkovém základě v bodě I. výroku o vině uznal vinným zvlášť závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea první a druhá tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, zločinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), e) tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatele podle § 23 tr. zákoníku, a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatele podle § 23 tr. zákoníku, a na skutkovém základě popsaném v bodě II. přečinem **podplacení** podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019.

Obviněná **E. H.** byla v bodě I. uznána vinnou zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, zločinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatelka podle § 23 tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), e) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatelka podle § 23 tr. zákoníku.

Obviněný **M. V.** byl v bodě I. uznán vinným zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, zločinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), e) tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku a který obviněný spáchal dílem sám a dílem jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku, a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku.

Obviněný **Z. L.** byl v bodě I. uznán vinným zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, zločinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, spáchaným ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku, dále návodem k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, který spáchal ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, který byl spáchán ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku.

Obviněný **J. Š.** byl v bodě I. uznán vinným zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, zločinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, spáchaným ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku, přečinem **zneužití pravomoci úřední osoby** podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, spáchaným ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, a přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění zákona

účinném do 31. 1. 2019, spáchaným ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku.

Obviněný **O. K.** byl v bodě I. uznán vinným zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, zločinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, spáchaným ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), e) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, spáchaným ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, a přečinem nadřzování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění zákona účinném do 31. 1. 2019, spáchaným ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, jako spolupachatel podle § 23 tr. zákoníku.

Obviněnému **S. Z.** odvolací soud za výše uvedenou trestnou činnost uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon ho zařadil do věznice s ostrahou. Dále také trest propadnutí věci, a to peněžních částek specifikovaných ve výroku rozsudku. Obviněné **E. H.** byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let a čtyř měsíců, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s ostrahou. Obviněnému **M. V.** byl za výše uvedené trestné činy a za sbíhající se zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017 sp. zn. 7 T 63/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 2018 sp. zn. 12 To 20/2018, uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň byl ohledně jeho osoby zrušen výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2017 sp. zn. 7 T 63/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 2018 sp. zn. 12 To 20/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněnému **Z. L.** byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu šesti let. Obviněnému **J. Š.** byl za výše popsané trestné činy a za sbíhající se přečiny zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 8. 2017 č. j. 7 T 20/2018-348, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2018 sp. zn. 9 To 244/2018, uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu práce v bezpečnostních sborech České republiky a v obecní policii na dobu šesti let. Současně byl ohledně tohoto obviněného zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 8. 2017 sp. zn. 7 T 20/2018, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2018 sp.

zn. 9 To 244/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněnému **O. K.** byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Zároveň mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy celkem ve výši 1.000.000 Kč. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil soud náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Rovněž mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu sedmi let. Dále pak odvolací soud rozhodl znovu také o uložení ochranného opatření, a to zabrání věcí specifikovaných ve výrokové části rozsudku. Odvolání obviněných S. Z., E. H., Z. L. a J. Š. krajský soud samostatným výrokem jako nedůvodná zamítl. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se **dovolání** obviněných S. Z., E. H., M. V., Z. L. a J. Š. **odmítají**.

Skutková zjištění:

I. S. Z. (dříve jménem S. A. Z.), M. V., O. K., E. H., Z. L., J. Š.

v období od měsíce září 2015 do 2. prosince 2016, v Brně, XY, XY, Praze a na dalších místech České republiky, jakož i v Bratislavě a na dalších místech Slovenské republiky s jednotlícím záměrem, úmyslem a cílem protiprávním způsobem ovlivnit

- probíhající trestní řízení v trestní věci vedené Krajským soudem v Brně pod spisovou značkou 46T 5/2015 (dále jen „v trestní věci 46 T 5/2015“) ve prospěch obžalovaného S. Z., (dříve jménem S. A. Z.) nar. XY, a tím potažmo i ve prospěch dalších spoluobžalovaných D. R., P. D., E. C., P. M., L. M., R. Ch., J. S., R. D., J. T., V. M., R. K., M. Š., V. K. a J. E., stíhaných pro zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, spáchaný ve spolupachatelství podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 23 tr. zákoníku, který spáchali ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 tr. zákoníku, a pro zvlášť závažný zločin účasti na organizované zločinecké skupině spáchaný ve spolupachatelství podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 23 tr. zákoníku, týkající se jednání, dle kterého výše uvedené osoby s dalšími doposud neustanovenými osobami nejméně v období od počátku měsíce března 2012 až do konce měsíce června 2013 na území České republiky, ve společném záměru ke škodě českého státu soustavně krátiť ve velkém rozsahu daňové povinnosti v souvislosti s obchody s pohonnými hmotami, se kterými obchodovali v řetězci jednotně řízených obchodních společností, a tím pro sebe získat neoprávněný majetkový prospěch, vykonávali činnost spočívající ve využívání účelově vytvořeného řetězce obchodních společností, přes které pořizovali zboží z jiného členského státu, aniž by řádně odváděli daň z přidané hodnoty, když tuto činnosti prováděli v rámci organizované zločinecké skupiny, kterou řídili obžalovaný S. A. Z. a D. R., a to prostřednictvím jim podřízených osob E. C., P. D. a P. M.,
- probíhající trestní řízení v trestní věci vedené policejním orgánem Národní centrály proti organizovanému zločinu, Expozitura Brno pod sp. zn. NCOZ-979/TČ-2016-

417600 ve prospěch obžalovaného M. V., nar. XY, a potažmo i ve prospěch dalších spoluobviněných T. A.-R. M. R. a E. B. R., stíhaných pro zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a, c), odstavce 3 písm. c) tr. zákoníku,

jednali tak, aby orgány činné v trestním řízení na podkladě nepravdivých notářských zápisů či nepravdivých prohlášení nezjistily pravdivý skutkový stav a došly tak k nesprávnému rozhodnutí v těchto trestních věcech a aby policistům vyšetřujícím tuto trestnou činnost přivodili trestní stíhání a tak zpochybnili zákonnost vyšetřování těchto trestních věcí, a to takovým způsobem, že z finančních prostředků obžalovaného S. A. Z. prostřednictvím obžalovaného O. K. a obžalované E. H. poskytli peněžitou úplatu M. V., nar. XY, a J. D., nar. XY, za to, že jmenovaní:

a) učiní nepravdivá písemná prohlášení a na to navazující nepravdivá trestní oznámení u orgánů činných v trestním řízení,

b) křivě obviní příslušníky Policie ČR z nezákonných postupů v rámci shora uvedených trestních řízení,

kdy nejdříve v blíže nezjištěném období měsíců února až března roku 2015 obžalovaný O. K. nabídl prostřednictvím advokáta JUDr. Ing. Jana Vučky obžalovanému S. A. Z. možnost, že by obžalovaný M. V. učinil jako svědek v jeho trestním případě písemné prohlášení, což po předchozím souhlasu obžalovaného S. A. Z. obžalovaný M. V. za odměnu nejméně 5000 Euro, kterou obdržel následně prostřednictvím obžalovaného K., učinil a písemné prohlášení datované dnem 23. 3. 2015 vyhotovil a poté jej vlastnoručně podepsal dne 7. 5. 2015 na Velvyslanectví České republiky v Belgickém království, přičemž toto prohlášení obsahovalo nepravdivá tvrzení k osobě P. P., jakož i další nepravdivé skutečnosti v tom smyslu, že

- ze strany P. P. mu má být vyhrožováno, a to i smrtí,
- že P. P. je hlavním strůjcem podvodných obchodů s pohonnými hmotami, které jsou projednávány v trestním řízení před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 46 T 5/2015,
- že P. P. má zařízenou ochranu od policie, že má známé u prokuratury,
- že lidmi okolo P. P. byl donucen vypovídat proti osobě S. A. Z.,

kdy obžalovaný M. V. toto prohlášení učinil s cílem, aby nebyl zjištěn pravdivý skutkový stav v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46 T 5/2015,

a obžalovaný O. K. *obdržel za zprostředkování vyhotovení* tohoto písemného prohlášení obž. M. V. od obžalovaného S. A. Z. *finanční odměnu* ve výši nejméně 1.000 Euro.

Obžalovaný S. A. Z. inspirován vytvořením tohoto nepravdivého prohlášení ze strany obžalovaného M. V. založil organizovanou zločineckou skupinu, do jejíž činnosti se další obžalovaní vědomě zapojili a v rámci níž podle pokynů obžalovaného S. A. Z. spolupracovali, přičemž tato organizovaná zločinecká skupina měla vnitřní organizační strukturu, hierarchii a přesné rozdělení úkolů mezi obžalované, kteří

jednali ve vzájemné součinnosti a kooperaci s úmyslem, aby orgány činné v trestním řízení v důsledku jejich činnosti nezjistily pravdivý skutkový stav a došly tak k nesprávnému rozhodnutí v shora uvedených trestních věcech a aby policistům vyšetřujícím tuto trestnou činnost přivedili trestní stíhání a tak zpochybnili zákonnost vyšetřování těchto trestních věcí,

kdy obžalovaný S. A. Z. působil v této skupině jako řídicí osoba, poskytoval finanční prostředky, svými pokyny přímo řídil obžalovaného O. K., který vystupoval jako hlavní výkonná osoba za účelem realizace níže uvedených jednání, k dosažení jejich cílů obžalovaný S. A. Z. poskytoval obžalovanému O. K. finanční prostředky, přičemž obžalovaný O. K. níže uvedená jednání následně realizoval buď sám nebo v období do prosince 2015 v součinnosti s obžalovaným M. V. a poté, co obžalovaný M. V. byl v jiné trestní věci vzat do vazby, v období od ledna 2016 v součinnosti s obžalovanou E. H., přítelkyní obžalovaného M. V., na něž přenášel s jejich vědomím vůli obžalovaného S. A. Z., později od blíže nezjištěné doby měsíce července či srpna 2016 obžalovaný O. K. realizoval vůli obžalovaného S. A. Z. rovněž v součinnosti s obžalovaným Z. L. a jeho prostřednictvím též s obžalovaným J. Š., přičemž všem těmito osobám byl znám účel jejich jednání, a to snaha, aby dosáhli učinění písemných prohlášení formou notářského zápisu obsahujícího nepravdivé skutečnosti a následně nepravdivých trestních oznámení M. V. a J. D. ve shora uvedených trestních řízeních, a tímto způsobem zamýšleli protiprávně pomoci zejména obžalovanému S. A. Z., ale i dalším obžalovaným v rámci organizované zločinecké skupiny, stíhaným v trestní věci sp. zn. 46T 5/2015 vedené u Krajského soudu v Brně, a také tímto způsobem zamýšleli protiprávně pomoci zejména obžalovanému M. V., ale i dalším obviněným v rámci trestní věci vedené pod sp. zn. NCOZ-979/TC-2016-417600, kdy konkrétně

a) v blíže nezjištěné době od září 2015 obžalovaný S. A. Z. vnesl požadavek k obžalovanému O. K. prostřednictvím svého advokáta JUDr. Ing. Jana Vučky, aby obžalovaný M. V., který se sám aktivně nabídl, že poskytne za finanční odměnu výpověď v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46T 5/5015, sehnal M. V., přičemž obžalovaný S. A. Z. požadoval, aby M. V. změnil za odměnu a uhrazení veškerých nákladů s tím spojených svoji svědeckou výpověď v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46T 5/2015, obžalovaný M. V. a obžalovaná E. H. na pokyn obžalovaného O. K. a z popudu a vůle S. Z. se pokoušeli kontaktovat M. V., figurujícího v procesním postavení svědka v této trestní věci, za účelem realizace požadavku, aby ve prospěch obžalovaného S. Z. tento svědek změnil svoji svědeckou výpověď.

Následně v březnu roku 2016 obžalovaná E. H. spolu s obžalovaným O. K. kontaktovali M. V., a to prostřednictvím společného známého J. M., občana Slovenské republiky, přes kterého předala obžalovaná E. H. M. V. telefon se SIM kartou, na které následně telefonicky M. V. kontaktovala, zda s uvedenou změnou své výpovědi souhlasí, a zaslala mu kontakt na advokátku P. H. z XY, ul. XY, s tím,

aby tuto V. kontaktoval, že s ní zajde za notářem, kde učiní novou, ověřenou, smyšlenou a nepravdivou výpověď podle představ a vůle obžalovaného S. A. Z.

Dále obžalovaná E. H. v době od 12. 3. 2016 do 30. 3. 2016 na základě požadavků obžalovaného O. K., jenž tlumočil pokyny obžalovaného S. A. Z., opakovaně telefonicky, zejména prostřednictvím SMS zpráv kontaktovala M. V., aby s ním dohodla termín, kdy bude provedeno prohlášení s jeho smyšlenou a nepravdivou výpovědí formou notářského zápisu s požadavkem na sdělení jmen údajných svědků, kteří by prohlášení M. V. potvrzovali, aby toto mohlo být zaneseno do předem připraveného textu prohlášení, a vzhledem k tomu, že M. V. se splněním jejích pokynů otálel, dne 30. 3. 2016 ho kontaktovala prostřednictvím výhrůžné SMS ve znění „... hlavný besní ... mas cas do piatku aby sme sa videli inac vsetko sa zvali aj na teba to myslí unos a podobne věci s tym spojene. a rik taktiez prikyvne jako to bolo. tak daj vediet a dostanes na ruku love hned a mas to z krku lebo od toho zmrda PF si nikdy ani korunu nedostal ...“.

Následně se M. V. po bezvýsledné návštěvě advokátky P. H., za kterou jej poslala obžalovaná E. H., po předchozí telefonické domluvě sešel s obžalovanou E. H. v restauraci KFC, na ul. XY v Brně, kde ho obžalovaná instruovala, aby se ještě tentýž den 12. 4. 2016 sešel s advokátem, obžalovaným O. K. v obci XY, okres Brno - venkov. Na této schůzce obžalovaný O. K. vůči M. V. opět vyslovil požadavek, aby změnil svoji výpověď, a to za finanční kompenzaci nákladů a za odměnu, a aby sehnal smyšlené účelové svědky s tím, že náklady s tím spojené bude hradit obžalovaný S. A. Z.

Právě obžalovaný S. A. Z. totiž již dříve obžalovaného O. K. instruoval, že nové smyšlené a nepravdivé prohlášení M. V. bude připraveno natolik, aby ho mohl M. V. jen podepsat, a požadoval, aby si M. V. zajistil ještě další 3 svědky, kteří jeho nepravdivé prohlášení potvrdí a jejichž jména budou do předem připraveného prohlášení doplněna, a sdělil mu i výši financí, které je za to ochoten zaplatit.

Obžalovaný O. K. M. V. proto sdělil, že na případné účelové svědky a pokrytí veškerých nákladů dá obžalovaný S. A. Z. maximálně 20.000 EUR a s M. V. se finančně vyrovnají později. Poté též V. dle pokynů obžalovaného S. A. Z. vyhrožoval, že pokud s tím V. nebude souhlasit, vše udělají tak, že veškeré obchody, pro něž je obžalovaný S. A. Z. stíhán, a únos svedou na M. V. Dále obžalovaný O. K. dle pokynů obžalovaného S. A. Z. určil, že ke smyšlenému a nepravdivému prohlášení formou notářského zápisu M. V. musí dojít nejpozději dne 18. 4. 2016, avšak ke schůzce dne 18. 4. 2016 nedošlo z důvodu nemožnosti dostavení se M. V., který již vše oznámil na Policii České republiky.

Následně dne 19. 4. 2016 obžalovaná E. H. na základě požadavků obžalovaného O. K. opakovaně prostřednictvím SMS kontaktovala M. V. ohledně jeho časových možností a termínu provedení notářského zápisu, kdy termín M. V. opakovaně odsouval na pozdější dobu, k čemuž prostřednictvím SMS zpráv obžalovaná E. H. M.

V. sdělila, že provedení notářského zápisu nejde odkládat s tím, že M. V. a T. A.-R. M. R. na to také čekají, dále, že dle sdělení obžalovaného O. K. je možné jít k notáři v Bratislavě, přičemž k umocnění svých požadavků prostřednictvím SMS zprávy obalovaná E. H. zaslala dne 19. 4. 2016 M. V. výhrůžný vzkaz „... Odkaz – pokiaľ ty nepomozes ten hlavny neda m. na kauci a m. s r. a s hlavným ta potopia. tak ať niesu problémy a vklad sa to vyriesi“ a rovněž obžalovaný O. K. kontaktoval dne 24. 4. 2016 M. V. prostřednictvím výhrůžné SMS o urychlené jednání: „...Tak halo, nepovidej mi ze si v nemocnici kdych dva dny nejsi na telqfonu, který by si mel u sebe. Konec tehle trapnejch her!!! Do pondeli cekam, pak me to nezajima. Tobe hrozi unos ne me! T. ceka na me co a jak. Zdar. “ Obžalovaný O. K. byl v mezidobí opakovaně v kontaktu s obžalovaným S. A. Z., který jej prostřednictvím aplikace Wicker Me oslovil také v době pobytu obžalovaného O. K. v Bratislavě, kdy mu prostřednictvím další doposud nezjištěné osoby poslal v obálce částku 20.000 Euro, ke které mu sdělil, že jsou to finanční prostředky pro M. V.

Následně se obžalovaný S. A. Z. dne 26. 4. 2016 v Brně u XY sešel s obžalovaným O. K., kterému předal na flash disku text prohlášení v anglickém jazyce určený pro M. V., a po obžalovaném O. K. požadoval předchozí překlad tohoto textu. Dne 27. 4. 2016 v ranních hodinách došlo k dalšímu setkání obžalovaného O. K. s obžalovaným S. A. Z., a to na základě požadavku obžalovaného S. A. Z., kdy společně oba obžalovaní provedli kontrolu překladu textu prohlášení do jazyka českého, přičemž obžalovaný S. A. Z. po obžalovaném O. K. požadoval, aby M. V. do tohoto textu doplnil jména svědků, kteří mu zde uvedený text prohlášení potvrdí, a následně, aby M. V. tento text prohlášení jako svoji výpověď podepsal a stvrdil formou notářského zápisu.

Obžalovaný O. K. tento text zkopíroval na flash disk a dle pokynů obžalovaného S. A. Z. se setkal s M. V. a obžalovanou E. H., a to po předchozí společné dohodě dne 27. 4. 2016 kolem 09:00 hod., v XY. Zde obžalovaný O. K. ukázal M. V. na svém notebooku předem připravené prohlášení, které má M. V. učinit formou notářského zápisu a které obžalovaný O. K. doplnil o jména dvou svědků podle sdělení M. V., a po dalších jazykových úpravách a překladu textu z důvodu větší věrohodnosti z češtiny do slovenštiny předal M. V. na flash disku. Tento text následně M. V. s obžalovaným O. K. poté, co nedošlo k vyhotovení požadovaného notářského zápisu u notářky JUDr. Ilony Jančářové v Břeclavi z důvodu předložení předem připravené předlohy ve slovenském nikoliv v českém jazyce, opětovně přeložili do českého jazyka.

Na základě takto upraveného textu M. V. učinil u notářky JUDr. Vladimíry Kostřicové v Brně prohlášení formou notářského zápisu spisové číslo NZ 352/2016, N 309/2016, jehož obsahem jsou smyšlená a nepravdivá tvrzení týkající se trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46T 5/2015, směřující k vyvinění zejména obžalovaných S. A. Z., D. R. a E. C. a znevěrohodňující policisty, kteří se na odhalení a objasnění této trestní věci podíleli. Toto prohlášení mimo jiné obsahovalo nepravdivé informace o tom, že

- mělo být M. V. vyhrožováno násilím ze strany P. P.,
- že P. P. je ten, který mu dává pokyny a ovládá PPS,
- že M. V. mu měl sdělit, že mu ruská ochranka P. P. měla vyhrožovat pistolí a hrozit mu, že skončí v Dunaji, pokud neudělá, co P. chce,
- že P. mu měl sdělit, že pro něj pracují i čeští policisté, kteří jej budou poslouchat,
- že P. měl vždy přehled o jednotlivých platbách, které prováděli,
- že P. mu sdělil, že užívá pervitin, a tázal se ho, jestli může najít lidi, aby pervitin distribuovali na Slovensku za něj,
- že P. mu dal přesné termíny, kdy V. měl jít na finanční policii v Brně a zde dle pokynů P. vše popsat tak, aby to bylo shozeno na Z.,
- že P. měl nadstandardní vztah s policisty v Brně, neboť policisté V. kladli při výslechu přesně ty otázky, které mu P. P. řekl den předem,
- že P. a ti policisté V. řekli, že pokud vypoví, co chtějí, budou moci prodloužit vazbu na Z. a že státní zástupce na oplátku vymaže důkazy proti němu, protože to samé zařídili pro P. a vymazali důkazy proti P.,
- že P. jmenoval vyšetřovatele ÚOOZ v Brně, co se jmenuje F., který ohlídal, aby se nikdo z policie nezajímal o Z. únos, který P. naplánoval,
- že P. dále říkal, že dle dohody s protikorupční policií, státní zástupce S., který vymazal důkazy proti P. ze spisu, potřebuje za každou cenu udržet P. jako dobrého svědka
- že P. říkal, že má také dohodnutého soudce, co soudí tu daňovou kauzu.

Následně po provedení tohoto notářského zápisu M. V. převzal u notářky 5 jeho stejnopisů a po uhrazení poplatku za notářské služby ve výši 8.500 Kč, které byly hrazeny z prostředků obžalovaného O. K., se následně sešel v uvedené restauraci McDonalds na adrese XY v Brně s obžalovaným O. K. a obžalovanou E. H., kde obžalovanému K. předal 4 stejnopisy notářského zápisu a jeden si ponechal. Od obžalované E. H., která od obžalovaného K. převzala celých 10.000 EUR, (jež k tomuto účelu prostřednictvím neznámé osoby v Bratislavě již dříve poskytl obžalovanému K. obžalovaný S. A. Z.), z nichž si obžalovaná H. ponechala 3.000 EUR, obdržel jako odměnu za provedení účelového notářského prohlášení 17.000 EUR.

Jak obžalovaný O. K. s ohledem na informace, které obsahovalo samotné prohlášení, jež mu předal obžalovaný S. A. Z., tak obžalovaná E. H. i obžalovaný K. s ohledem na informace, které měli od M. V., věděli, že text prohlášení ve formě notářského zápisu, které požadoval obžalovaný S. A. Z. po M. V. u notářky podepsat, je z větší části ve výše uvedeném rozsahu nepravdivý.

Následně obžalovaný O. K. dle předchozích pokynů obžalovaného S. A. Z. tomuto předal při prvním setkání po datu 27. 4. 2016 jedno vyhotovení notářského zápisu M. V., poté od obžalovaného S. A. Z. dostal další úkoly. Na jejich základě v období měsíce května 2016 obžalovaná E. H. a obžalovaný O. K. dle požadavků obžalovaného S. A. Z. požadovali po M. V. pod záminkou, že notářský zápis ze dne

27. 4. 2016 obsahuje gramatické a písařské chyby, aby učinil opětovné účelové prohlášení formou notářského zápisu ve slovenském jazyce v obsahově stejném znění jako účelové prohlášení provedené u notářky JUDr. Vladimíry Kostřicové dne 27. 4. 2016 v Brně, což M. V. následně učinil dne 31. 5. 2016 na Notářském úřadu se sídlem v Bratislavě, Trenčianská 53/B, u notářky Mgr. Jany Borovičkové, a to do notářského zápisu spisové číslo N 344/2016, NZ 19197/2016, NCR1s 19746/2016 a následně toto prohlášení formou notářského zápisu obžalovanému O. K. předal.

Na základě pokynu S. A. Z. se obžalovaný O. K. po předchozí domluvě setkal dne 4. 7. nebo 5. 7. 2016 kolem 15:00 hod. v kavárně v obchodním centru XY v Bratislavě, XY, s M. V., kde mu sdělil informaci o požadavku obžalovaného S. A. Z. diskreditovat osobu P. P. s tím, že dle pokynů obžalovaného S. A. Z. po M. V. požadoval, aby V. sehnal 4 svědky, kteří by smyšleně a nepravdivě dosvědčili zapojení osoby P. P. do blíže nekonkrétních obchodů s drogami, které by měl P. P. prodávat, přičemž tato trestná činnost měla být zadokumentována na území Slovenské republiky s tím, že takovou věc již mají na P. P. nachystanou i na území Maďarska a Rakouska, přičemž finanční stránku tohoto záměru měl zajistit obžalovaný S. A. Z.

Dne 19. 7. 2016 proto obžalovaný O. K. požadoval prostřednictvím obžalované E. H. a další neustanovené osoby, aby se M. V. opětovně dostavil dne 20. 7. 2016 na stejné místo v obchodním domě XY v Bratislavě, zde se s M. V. sešel kolem 20:00 hod. Obžalovaný O. K. při této schůzce předal M. V. dva mobilní telefony zn. Nokia 130 se dvěma SIM kartami telefonních čísel XY a XY, k nimž M. V. instruoval dle předchozích pokynů obžalovaného S. A. Z. tak, že je musí mít pořád u sebe a že na tyto budou chodit SMS, z nichž bude patrné, že jde o domlouvání distribuce drog, přičemž telefon, z něhož budou pocházet odchozí SMS týkající se předmětného tématu distribuce drog, bude následně podstrčen P. P. Dne 23. 7. 2016 byly skutečně zaslány z telefonního čísla XY na telefonní čísla těchto mobilů a to XY a XY dvě SMS v totožném znění na každé z telefonních čísel, v první z nich byl zaslán text: "Zdar, mam 50 za 4 e g? chces, muze byt do 14 dnu" a v druhé text: "Sorry 1g za 10 e".

Následně dne 23. 8. 2016 opět dle předchozích instrukcí obžalovaného S. A. Z. kontaktoval obžalovaný O. K. prostřednictvím SMS M. V. s požadavkem na setkání dne 24. 8. 2016 kolem 11:00 hod. v obci XY, okr. Brno-venkov, kde se s ním skutečně sešel a M. V. sdělil, že dříve zamýšlený scénář týkající se diskreditace P. P. prostřednictvím obchodu s drogami se ruší a že obžalovaný S. A. Z. se chce s P. P. dohodnout na tom, aby P. P. učinil za finanční odměnu 30.000 EUR prohlášení u notáře v tom smyslu, že své dřívější výpovědi ve výše popsanych trestních věcech učinil v důsledku nátlaku policistů, kteří po něm měli chtít, aby vypovídal proti a k tíži obžalovaného S. A. Z., a trestní odpovědnost za daňovou trestnou činnost v rámci obchodů s pohonnými hmotami tak bude následně díky nové výpovědi P. P. u soudu svedena na ostatní, níže postavené osoby z organizované skupiny. Za tímto účelem se obžalovaný O. K. dále M. V. dotazoval, zda tento je schopen na území Slovenské republiky zajistit nějakého notáře, u něhož by P. P. nejen sepsal zamýšlené

nepravdivé notářské zápisy, ale navíc aby tyto zápisy byly antedatované do roků 2014 - 2015 s tím, že toto ještě obžalovaný O. K. upřesní podle pokynů obalovaného S. A. Z., poté obžalovaný O. K. odjel do Prahy, kde se právě z tohoto důvodu setkal s S. A. Z.

Následně na základě telefonické domluvy se ve dnech 13. 10. 2016, 16. 11. 2016 a 28. 11. 2016 sešli obžalovaný O. K. a M. V., kdy obžalovaný O. K. po M. V. zejména požadoval předání podkladů P. P. k jeho smyšlené a nepravdivé výpovědi a dále i zprostředkování setkání mezi obžalovaným K., případně obžalovaným S. A. Z. a P. P. na toto téma, a dále obžalovaný O. K. po M. V. požadoval, aby měl připravené svědky k potvrzení své smyšlené a nepravdivé výpovědi učiněné v notářských zápisech ze dne 27. 4. 2016 a dne 31. 5. 2016.

b) V blíže nezjištěné době v měsíci lednu 2016 obžalovaná E. H. podle pokynů obžalovaného O. K., instruovaného obžalovaným S. A. Z., kontaktovala J. D., se kterým se následně opakovaně sešla v hotelu XY a na dalších blíže nezjištěných místech v Praze, kdy na jedné ze schůzek předala J. D. svůj mobilní telefon, aby na tomto komunikoval s obalovaným O. K., jenž byl nejpozději na počátku měsíce května 2016 instruován obžalovaným S. A. Z. tak, aby se shodně jako v případě M. V. zkontaktoval s J. D., který měl dle pokynů obžalovaného S. A. Z., jež následně plnili obžalovaný O. K. a obžalovaná E. H., vyhotovit prohlášení formou notářského zápisu, které bude doplňovat již existující prohlášení J. D. a které bude v kontextu s prohlášením M. V. učiněného ve formě notářského zápisu ze dne 27. 4. 2016 a jehož účelem bylo smyšlenými tvrzeními vyvinut obžalovaného S. A. Z., ale i další obžalované v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46T 5/2015, a znevěrohodnit policisty, kteří na této trestní věci pracovali a objasňovali ji, kdy obžalovaný O. K. dle pokynů obžalovaného S. A. Z. J. D. v rámci mobilní SMS komunikace vyhrožoval problémy s policií a uvězněním a zaslal mu SMS, v níž mu mimo jiné sdělil: „14 dni cekame na vas. Nehrajte si tady na hrdinu. My Vam davame sancí ne vy nam!!!! Ja držim veskere listiny a nahravku z XY!!!!!!!!!! A ostatní potrebne věci. Takže budte normalni a dejte to dohromady!!!!“ Svoje výhrůžky doprovázel výzvou J. D., že jeho prohlášení, které J. D. učinil dne 10. 2. 2015 u notářky JUDr. Silvie Kúrtiové v Kolíně, v notářské kanceláři Kolín III, Politických vězňů 94, formou notářského zápisu spisové číslo N 50/2015, NZ 36/2015, se musí doplnit o to, že P. P. měl po J. D. chtít, aby vypovídal proti S. A. Z. a D. R., že tito organizovali podvodné obchody s pohonnými hmotami, dále obviněný O. K. dle pokynů obžalovaného S. A. Z. též J. D. vyzval, aby si sehnal tři svědky, kteří by shodně jako v případě prohlášení M. V. potvrdili pravdivost tvrzení obsažených v připravovaném textu, který měl J. D. podepsat, avšak J. D. vše oznámil Policii České republiky. Současně v blíže nezjištěný den kontaktovala obžalovaná E. H. J. D. opět prostřednictvím aplikace Wicker Me a domluvila se s ním na společném setkání i s obžalovaným O. K. na den 14. 6. 2016, obžalovaný O. K. se však na schůzku nedostavil. Během této schůzky obžalovaná E. H. podle pokynů obžalovaného S. A. Z., tlumočených obžalovaným O. K., instruovala J. D., aby předem připravený

smyšlený a nepravdivý text podepsal a poté při případném výslechu na policii tento předložil s tím, že dále nebude vypovídat. Následně předala J. D. svůj mobilní telefon, prostřednictvím kterého J. D. v mobilní aplikaci Wicker Me komunikoval s obžalovaným O. K. ohledně způsobu provedení smyšleného a nepravdivého prohlášení, za což obžalovaný K. podle pokynů obžalovaného S. A. Z. slíbil J. D. maximální bezpečnost, kterou mu zaručí právě obžalovaný S. A. Z. Obžalovaný O. K. dále požadoval po J. D., aby nutně zajistil svědky, kteří potvrdí tato nepravdivá tvrzení obsažená v připraveném textu prohlášení s tím, že jejich jména budou uvedena v samotném prohlášení, a s tím, že případnou odměnu za to dostanou všichni až po podání trestního oznámení na osobu P. P. a až po potvrzení v prohlášení obsažených tvrzení dosazenými účelovými svědky.

Následně obžalovaný O. K. obdržel prostřednictvím aplikace Wicker Me od obžalovaného S. A. Z. přístupové heslo a název e-mailu, které měl dle jeho pokynů předat J. D. s tím, ať si zde vyzvedne text prohlášení, které má podepsat. Toto přeposlal obžalované E. H. Poté dne 26. 6. 2016 kontaktovala obžalovaná E. H. J. D. prostřednictvím aplikace Wicker Me, kdy mu sdělila, že pro něj bude mít k dispozici připravený text účelového prohlášení, které bude muset J. D. učinit u notáře, k tomu J. D. poskytla adresu za tímto účelem vytvořené emailové schránky XY včetně přístupového hesla, zde si měl J. D. sám přečíst znění předem připraveného textu smyšleného a nepravdivého prohlášení, které měl následně u notáře učinit.

Dne 8. 7. 2016, v 10:28 hod., po předchozí dohodě s J. D., učiněné prostřednictvím mobilních telefonů přes aplikaci Wicker Me, zaslal obžalovaný O. K., protože email XY nešel otevřít, elektronickou poštou ze své e-mailové adresy XY na e-mailovou adresu XY J. D. předem připravený text prohlášení, který připravil obžalovaný S. A. Z., jehož obsahem jsou smyšlená a nepravdivá tvrzení týkající se trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46 T 5/2015, vyvíňující zejména obžalované osoby S. A. Z., D. R. a E. C., a to, že tito o případném trestním jednání vůbec nevěděli, že organizátorem údajného únosu obžalovaného S. A. Z. a osobou uplácející blíže neuvedené policisty má být P. P.

Do tohoto prohlášení na základě předchozích instrukcí obžalovaného S. A. Z., předaných obžalovanému O. K. a jím tlumočených obžalované E. H., která je předala J. D., následně J. D. doplnil jména dvou svědků a po vytištění celkem 4 vyhotovení účelového prohlášení tyto podepsal a podpisy nechal ověřit na pobočce České pošty Brno 8, přičemž poté 3 vyhotovení předal kolem 11:45 hod. v Brně, na ulici XY, osobně obžalované E. H., která mu za provedení a ověření podpisů prohlášení předala za tyto úkony odměnu ve výši 4.000 EUR a 10.000 Kč, s tím, že zbylou částku do výše předem určené odměny pro J. D. dostane později, přičemž tyto uvedené finanční částky pocházely od obžalovaného S. A. Z., který je dříve předal obžalovanému O. K. a ten je následně předal obžalované E. H. pro J. D. Ověřený text tohoto prohlášení, které podepsal J. D. a na kterém dne 8. 7. 2016 ověřil svůj podpis, obžalovaný O. K. předal obžalovanému S. A. Z.

Poté obžalovaný S. A. Z. ještě v červenci 2016 dal obžalovanému O. K. pokyn, aby zajistil ze strany J. D. podání trestního oznámení v souladu s tímto prohlášením, jehož cílem bylo znevěrohodnit policisty, kteří se podíleli na odhalení a objasnění trestní věci vedené pod sp. zn. 46T 5/2015 u Krajského soudu v Brně, a tím současně zpochybnit zákonnost vyšetřování celé této trestní věci a vyvinít z ní obžalovaného S. A. Z. a další spoluobviněné členy organizované zločinecké skupiny, kdy toto trestní oznámení mělo být dle pokynů obžalovaného S. A. Z. podáno na Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS).

Obžalovaný O. K. na základě tohoto pokynu dne 16. 8. 2016 kolem 11:00 v Praze, XY, po předchozí dohodě zajistil setkání J. D. s advokátem obžalovaným Z. L. v jeho advokátní kanceláři, přičemž obžalovaný Z. L. byl předem obžalovaným O. K. informován o účelu a důvodu této schůzky tak, že jde o přípravu podání trestního oznámení dle textu prohlášení J. D. ze dne 8. 7. 2016. Obžalovaný Z. L. si byl vědom nepravdivosti předmětného prohlášení J. D., o čemž ho J. D. informoval, přičemž za učinění trestního oznámení obžalovaný Z. L. předal J. D. finanční odměnu 10.000 Kč, kterou za tímto účelem převzal od obžalovaného O. K., jemuž tyto finanční prostředky určené pro tento účel předal obžalovaný S. A. Z.

Obžalovaný Z. L. konzultoval obsah připravovaného trestního oznámení s obžalovaným O. K. tak, aby trestní oznámení mělo logickou strukturu bez pochybností o všech tvrzeních zde uvedených. V rámci formulace trestního oznámení obžalovaný L. navrhl s ohledem na to, že k části jednání popsaného v prohlášení mělo dojít v Praze 1, aby toto trestní oznámení ze strany J. D. bylo podáno osobně formou podání u policejního orgánu, a to u kamaráda obžalovaného Z. L., příslušníka Policie ČR obžalovaného J. Š., sloužícího v této době na Policii České republiky, XY, jenž přijaté trestní oznámení postoupí na GIBS. V průběhu schůzky s J. D. obžalovaný Z. L. obžalovaného J. Š. telefonicky kontaktoval, dohodl si s ním schůzku a následně se spolu za účelem domluvy o možnosti podání trestního oznámení setkali v kavárně v pasáži studia XY, na ul. XY v Praze, kde se dohodli na termínu podání trestního oznámení na den 19. 8. 2016 ve 12:00 hod. na tehdejší pracovišti obžalovaného J. Š. - XY.

Současně obžalovaný Z. L. se telefonicky dohodl na schůzce s obžalovaným O. K. na den 18. 8. 2016 kolem 14:00 hod. na blíže nezjištěném místě v Praze, a to i za účasti J. D., jehož o těchto termínech zároveň telefonicky prostřednictvím mobilního telefonu aplikací WhatsApp vyrozuměl. K tomuto setkání však nedošlo z důvodu zaneprázdněnosti obžalovaného O. K., což obžalovaný K. telefonicky sdělil. V průběhu tohoto telefonického hovoru na opakovaný požadavek obžalovaného Z. L. ohledně úpravy trestního oznámení J. D. obžalovaný O. K. reagoval tak, že je nutno se držet původního textu a požadavku Z., aby trestní oznámení bylo podáno na GIBS, přičemž v reakci na to obžalovaný Z. L. obžalovaného O. K. informoval o tom, jakým způsobem bude trestní oznámení podáno, a to cestou Policie ČR na XY č. XY v Praze, odkud bude trestní oznámení následně postoupeno na GIBS s tím, že termín podání oznámení u obžalovaného J. Š. má již domluven na 19. 8. 2016 ve

12:00 hod. K podání trestního oznámení v tomto termínu však nedošlo z důvodu časových možností zainteresovaných osob obžalovaného Z. L., obžalovaného J. Š. a J. D.

V období od 19. 8. 2016 do 5. 10. 2016, za účelem dohody o podání trestního oznámení, jakož i formy a termínu podání, opakovaně telefonicky obžalovaný Z. L. kontaktoval J. D., kterého současně opakovaně telefonicky kontaktoval i obžalovaný O. K. s cílem, aby se J. D. co nejdříve dohodl s obžalovaným Z. L. na novém datu podání předmětného trestního oznámení, souběžně obžalovaný Z. L. tento úkon domlouval s obžalovaným J. Š., kterému za tímto účelem zaslal s předstihem prostřednictvím blíže nezjištěných e-mailů text smyšleného prohlášení J. D., a s obžalovaným J. Š. dále domlouval formu podání předmětného oznámení, kdy řešili možnost doložení textu prohlášení J. D. k němu. Nakonec se dohodli, že obžalovaný J. Š. sepíše o výpovědi J. D. úřední záznam o podání vysvětlení, kdy tento spolu s předmětným prohlášením J. D. postoupí na GIBS, sepsání tohoto úředního záznamu dohodli na pracovišti obžalovaného J. Š. na den 5. 10. 2016 a o tomto termínu následně obžalovaný Z. L. vyrozuměl prostřednictvím mobilního telefonu aplikací WhatsApp J. D.

Dne 5. 10. 2016 se obžalovaný Z. L. setkal s J. D. v 10:50 hod. v Praze na ul. XY v OC XY před obchodním domem XY, odkud společně odešli na služebnu XY, Policie ČR, na ul. XY v Praze, k obžalovanému J. Š., přičemž cestou obžalovaný Z. L. J. D. sdělil, že obžalovaný J. Š. již má vše připravené a společně uvedené oznámení dají dohromady, obžalovaný J. Š. následně oznámení postoupí na GIBS a po své výpovědi J. D. dostane od obžalovaného Z. L. slíbenou finanční odměnu.

V době jejich příchodu do kanceláře obžalovaného J. Š., příslušníka Policie ČR, služebně zařazeného u XY, a to dne 5. 10. 2016 v čase před 11:00 hod., měl již obžalovaný J. Š. v rozporu s § 11 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, v platném znění, a § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění, na svém služebním počítači dle obžalovaným Z. L. zasláného textu předem připravený úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona Č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, pod číslem jednacím KRPA-415953/ČJ-2016-001173, jako výslech J. D., se smyšleným počátkem výslechu v 10:05 hod.

Aniž by obžalovaný J. Š. J. D. vyslychal, tohoto vyzval, aby si na monitoru sám přečetl obžalovaným Š. předem sepsaný text údajného výslechu formou podání vysvětlení, poté po dohodě obžalovaného J. Š. s obžalovaným Z. L. tito společně formulovali znění otázek i odpovědí tak, aby výpověď vypadala co nejméně pravděpodobně, když tato výpověď obsahovala mimo jiné nepravdivé informace,

- že osobou, která J. D. vyhrožuje, je P. P., který je chráněn i samotnými policisty a nelegálně s nimi pracuje,
- že P. nejméně od poloviny roku 2012 rozdává obálky plné hotovosti policistům z Brna, kteří mu nosí informace o konkurenci a spolupráci s celníky,

- že P. bodyguardi vyhrožovali D. s pistolí a řekli mu, že má dělat, co P. říká, nebo jinak zařídí, aby mu uřízli nohy a hodili je do Dunaje,
- že P. mu řekl, že teď má znovu šanci s nimi spolupracovat a všechno, co P. dělal, se má hodit na Z. a R.,
- že zástupci P. mu sdělili, že P. chrání krom K. z ÚOKFK také F. z ÚOOZ,
- že v červnu 2014 D. kontaktoval někdo s policejním odznakem, který mu měl vyřídit vzkaz od P., a tento policista se představil jako z ÚOKFK a sdělil mu, že P. je chráněn a že jediné, co D. musí udělat, je vypovídat proti Z., dále mu tento policista sdělil, že pokud D. neukáže na Z., tak skončí v base, přičemž tím policistou měl být K. z ÚOKFK XY,

přičemž popis a jména příslušníků Policie ČR F. K. a R. F., vůči kterým především podané vysvětlení směřovalo, nadiktoval obžalovaný Z. L. obžalovanému J. Š. po obdržení přímých telefonických instrukcí od obžalovaného O. K., s nímž během doplňování obsahu úředního záznamu o podaném vysvětlení v přítomnosti obžalovaného J. Š. telefonicky komunikoval prostřednictvím mobilní aplikace Viber nebo WhatsApp, a dále obžalovaný Z. L. koncipoval ve spolupráci s obžalovaným J. Š. i další obsah předmětného podání vysvětlení J. D.,

když po vyhotovení protokolu o podání vysvětlení obžalovaný J. Š. vyzval J. D., aby se text tohoto výslechu před výslechem na GIBS naučil zpaměti, obžalovaný Z. L. po odchodu z místa výslechu J. D. instruoval, aby dříve, než bude vypovídat na GIBS, se za ním zastavil a dohodli si případný další postup, když uvedl, že "jde hlavně o znevěrohodnění policistů",

přičemž obžalovaný Z. L. jako advokát a osoba práva znalá a obžalovaný J. Š. jako policista znalý trestněprávních předpisů si museli být vědomi závažných následků, které svým jednáním mohou způsobit, což ostatně v průběhu doplňování obsahu úředního záznamu během rozhovoru s J. D. sami připustili, když navíc z negativní odpovědi obžalovaného J. D. na dotaz, zda jím uváděné informace jsou pravdivé, jim bylo zřejmé, že výpověď J. D. je nepravdivá a již jak ze samotného textu prohlášení J. D., tak z obsahu úředního záznamu o podaném vysvětlení jim muselo být zřejmé, že tato D. výpověď má posloužit k diskreditaci policistů a také k vyvinění osob trestně stíhaných pro organizovanou trestnou činnost daňového charakteru, související s dovozem pohonných hmot, a to zejména obžalovaného S. A. Z.

Poté obžalovaný Z. L. o všem informoval obžalovaného O. K., který následně tyto informace sděloval dle předchozích požadavků obžalovanému S. A. Z. Obžalovaný O. K. za shora uvedená jednání obdržel postupně od obžalovaného S. A. Z. finanční odměnu v celkové výši nejméně 20.000 EUR.

c) Obžalovaný M. V. dne 31. 8. 2016 v XY, XY, ve Vazební věznici XY, vyslýchaný policejním orgánem Policie České republiky, Národní centrála proti organizovanému zločinu jako obviněný v trestní věci spisová značka NCOZ-979JTČ-2016-417600, po předchozím poučení dle příslušných ustanovení trestního zákoníku a trestního řádu, včetně poučení o zákazu jiného lživě obvinít ze spáchání trestného činu a s tím

spojenou trestní odpovědností za spáchání trestného činu křivého obvinění dle § 345 trestního zákoníku, uvedl ve svém vyjádření do protokolu o výslechu obviněného tvrzení o jednání příslušníků Policie ČR L. D. a F. K., která byla nepravdivá, a to se záměrem a cílem tyto křivě obvinít z jednání majícího znaky trestného činu, a to konkrétně tak, že uvedl

- že ze strany P. P. mu bylo opakovaně vyhrožováno, kdy si je vědom, jak je P. P. chráněn zkorumpovanými policisty a státními zástupci a dalšími organizovanými zločineckými skupinami,
- že L. D. ho navštívil ve vazbě bez přítomnosti advokáta a vyzval ho, aby vypovídal lživě v neprospěch S. A. Z. s tím, že je dohodnutý s paní B. z Policie České republiky, tehdejšího Útvaru XY (dále jen "XY") a státním zástupcem, a pak může být propuštěn z vazby na svobodu,
- že zároveň mu tento policista vyhrožoval zatčením členů jeho rodiny,
- že ho následně navštívili ve vazbě L. D. spolu s F. K. a sdělili mu, že státní zástupce v případě daňových úniků udělá, co oni chtějí, stejně jako XY v Brně, a dále mu sdělili, že pokud obžalovaný M. V. bude svědčit proti obžalovanému S. Z., tak oni zničí důkazy proti obžalovanému M. V.

Tato tvrzení obžalovaný M. V. při tomto výslechu dokladoval předložením písemného prohlášení datovaného dnem 23. 3. 2015, jež podepsal dne 7. 5. 2015, které vyhotovil po dohodě s obžalovaným S. A. Z. za odměnu nejméně 5 000 Euro a které obsahovalo nepravdivé skutečnosti, přičemž jedním ze záměrů tohoto křivého obvinění bylo pomoci obžalovanému S. A. Z. a dalším spoluobviněným členům organizované zločinecké skupiny v trestní věci vedené pod sp. zn. 46T 5/2015 Krajským soudem v Brně.

II. obviněný S. Z. (dříve jménem S. A. Z.)

v době od 28. 1. 2015 do 25. 2. 2015, v Brně, XY, v kanceláři č. XY, používané jako výslechová Místnost, a na chodbě označené č. XY, před uvedenou kanceláří, na služebně tehdejšího XY, při úkonu trestního řízení v trestní věci vedené tímto policejním orgánem pod sp. zn. OKFK-3093/TČ-2012-252401 (dnes vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 46T 5/2015), spočívajícím v seznámení se s vyšetřovacím spisem po skončení vyšetřování dle § 166 odst. 1 tr. ř. ze strany obžalovaného S. A. Z., probíhajícím za účasti a přítomnosti přibraného tlumočnicka R. M., po tomto tlumočnickovi požadoval, aby se ke každodenně konajícímu uvedenému úkonu v určitých dnech uvedeného období záměrně nedostavoval, za což mu nejméně v jednom případě nabídl finanční obnos 250.000 Kč a poté i plnění ve formě zajištění a úhrady lázeňského pobytu v zahraničí v blíže nezjištěné hodnotě, přičemž tento specifikovaný požadavek a nabídku finančního plnění projevil zčásti ústně a zčásti poznamenáním v písemné formě do poznámkového bloku, který používal při prostudování spisu po skončeném vyšetřování, a to vše učinil v úmyslu a s cílem mařit tento úkon trestního řízení dosažením jeho nedůvodných průtahů s úmyslem,

aby plánovaná a následně prodloužená doba k prostudování spisu přesáhla konec maximální zákonem přípustné délky vazby pro přípravné řízení jeden rok (§ 72a odst. 1 písm. c/, odst. 2 tr. ř.), která měla skončit dne 19. 3. 2015, a tím vyvolat zákonný následek propuštění svojí osoby z vazby na svobodu.

Z odůvodnění:

(pozn. vzhledem k trestné činnosti a aktivitám zejména hlavního pachatele je uvedené rozhodnutí velmi rozsáhlé. Za pozornost stojí institut (ne)podjatosti orgánů činných v trestním řízení a institut organizované zločinecké skupiny)

K institutu podjatosti: Podle názoru Nejvyššího soudu současně není možno spatřovat podjatost členů senátu nalézacího soudu ani v tom, že rozhodnutí o jejich nevyločení z úkonů trestního řízení nebylo dovolateli předloženo v překladu do jím ovládaného jazyka. Z tohoto prostého faktu totiž nelze vyvozovat jejich bytostně nepřátelský vztah k jeho osobě ani jejich specifický poměr k projednávané věci, jak má namysli § 30 odst. 1 tr. ř. Nehledě k tomu je namístě připomenout, že rozhodnutí, zda orgán činný v trestním řízení je či není podjatý, nepatří do taxativního výčtu listin, které je třeba obviněnému překládat do jazyka, o němž prohlásil, že jej ovládá (k tomu viz § 28 odst. 1, odst. 2 tr. ř.). Negativní vztah členů senátu městského soudu vůči dovolateli neplyne ani z toho, že o jedné z mnoha jeho námitek podjatosti, uplatněné pouhý den před plánovaným vyhlášením rozsudku, bylo rozhodnuto až následně, tj. poté, co byl rozsudek vyhlášen. Také zde nejde o nic víc než o otázku procesního postupu soudu. Důvody pro vyloučení zákonného soudce podle § 30 tr. ř. obecně nezakládá ani fakt, že na něho obviněný v průběhu řízení podal občanskoprávní žalobu na ochranu osobnosti. Ani taková skutečnost sama o sobě automaticky podjatost soudce nezakládá. Vedení řízení na ochranu osobnosti k žalobě obviněného vůči rozhodujícímu soudci by mohlo vyvolat pochybnosti o nestrannosti soudu jen tehdy, pokud by dotčený soudce na takový právní krok zareagoval naprosto neadekvátně a přehnaně. Taková reakce předsedy senátu z předloženého procesního spisu patrná není. Ukončení hlavního líčení po podání informace o podání žaloby na ochranu osobnosti za přehnanou reakci rozhodně považovat nelze. Věcně vzato byl navíc takový postup předsedy senátu nalézacího soudu odůvodněný, neboť se mu tím otevřel časový prostor k tomu, aby před provedením dalších procesních úkonů nejprve zvážil možnost vydání rozhodnutí ve smyslu § 31 odst. 1 tr. ř. Materiální základ pro takový postup konečně nezakládala ani prostá skutečnost, že asistent předsedy senátu D. K. měl být údajně v minulosti činný jako koncipient u advokáta, který obviněného obhajoval v jiné trestní věci. Ani takové tvrzení, byť by mělo oporu v realitě, nezavdává pochybnosti o schopnosti předsedy senátu nestranně rozhodovat.

Pakliže se dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. vztahuje výhradně k osobám, které vydaly rozhodnutí ve věci samé, zajisté takovou podmínku nemohla splnit námitka dovolatele stran podjatosti osob z řad orgánů činných v přípravném řízení trestním, tj. policejního orgánu a dozorujícího státního zástupce. Jestliže v uvedené souvislosti dovolatel setrval na tom, že předmětem dovolacího přezkumu

může být i otázka podjatosti policejního orgánu, potažmo státního zástupce v dalších stadiích trestního řízení, nelze takovou možnost striktně zavrhnout. Obecně však půjde jen o zcela výjimečné případy, kdy by důvody podjatosti dotčených orgánů byly nezpochybnitelně doloženy a současně by vedly k nepoužitelnosti důkazů z přípravného řízení, na jejichž podkladě by došlo k nesprávnému právnímu posouzení stíhaného skutku /srov. níže § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř./ . Takovou vadou však přípravné řízení v dané trestní věci zatíženo nebylo. Dovolatelem zmiňovaný státní zástupce A. S. dozor nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení ohledně skutku, který byl v odsuzujícím rozsudku odvolacího soudu vymezen pod bodem I. nevykonával. Ve fázi prověřování vykonával dozor toliko ve věci podezření ze spáchání přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku /a vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, jak byla věc v prověřování předběžně právně posuzována/ vůči tlumočnickovi R. M., jímž byl nakonec dovolatel uznán vinným za jednání popsané pod bodem II. výroku napadeného rozhodnutí. Státní zástupce zde však neměl ani postavení podezřelého nebo poškozeného a nebyl tak ani dán žádný důvod k pochybnostem o jeho nepodjatosti. Výkon jeho dozoru nadto skončil již ve fázi prověřování. Podstatné je, že dozor nad zachováním zákonnosti v trestním řízení, v němž byla prověřována a následně i vyšetřována trestná činnost organizované zločinecké skupiny, vykonávali jiní státní zástupci. U nich pak jakýkoliv důvod podjatosti pro vztah k věci nebo osobám na řízení zúčastněným spatřovat nelze, a to ani v tom, že působili u téhož státního zastupitelství jako S. (k tomu srov. přiměřeně např. nález Ústavního soudu ze dne 4. 8. 2004 sp. zn. IV. ÚS 67/04, podle nějž pouhá kolegialita mezi jednotlivými soudci, vyplývající ze společného výkonu funkce u určitého soudu, sama o sobě není takovou skutečností, která by ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. vedla k závěru, že žádný soudce tohoto soudu nemůže ve věci nestranně rozhodovat, a přiměřeně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2018 sp. zn. 3 Tdo 725/2018, podle nějž dokonce ani skutečnost, že soudce je v postavení poškozeného v dřívější trestní věci obviněného, ve které byl obviněný stíhán pro jednání, jímž měl soudce v nyní posuzované věci zcela účelově křivě obvinít ze spáchání trestného činu, nemůže sama o sobě vyvolat podjatost soudce podle § 30 odst. 1 tr. ř). Dovolací senát zde ve shodě s vyjadřujícím se státním zástupcem neshledal žádný důvod, aby zmíněná výkladová pravidla neplatila i pro státní zástupce vykonávající dozor v přípravném řízení a následně podávající obžalobu, nebo pro policejní orgán. Účast jeho příslušníků, kteří měli v následujícím průběhu řízení získat postavení poškozených, přitom na úkonech trestního řízení nebyla zásadní.

K institutu organizované zločinecké skupiny: S dovolateli bylo nutno v obecné rovině souhlasit potud, že za organizovanou zločineckou skupinu ve smyslu výše citovaného ustanovení trestního zákoníku nelze automaticky označovat každé společenství více (nyní nejméně tři trestně odpovědných) osob, mezi nimiž v rámci páchaní úmyslné trestné činnosti došlo k určitému rozdělení úkolů v zájmu zvýšení pravděpodobnosti její úspěšné realizace. Jistá plánovitost a koordinovanost je totiž

vlastní i „prosté“ organizované skupině (srov. § 42 písm. o/ tr. zákoníku), která nemusí mít a zpravidla ani nemá trvalejší charakter, kdy tímto způsobem lze spáchat i jen ojedinělý skutek (trestný čin). Naproti tomu organizovaná zločinecká skupina se vyznačuje pevnější vnitřní organizační strukturou založenou na vztazích nadřízenosti a podřízenosti a především svým *zaměřením na soustavné páchání úmyslné trestné činnosti*. Onu „soustavnost“ lze pak dovodit tehdy, jestliže jednotliví pachatelé trestné činnosti ve prospěch organizované zločinecké skupiny jednají nepřetržitě, pravidelně nebo opakovaně po delší dobu (např. po několik měsíců), nebo tehdy, když navazují na předchozí obdobně páchanou trestnou činnost. Zde je však nutno současně připomenout, že soustavnost se nevyžaduje při páchání úmyslných trestných činů jednotlivými pachateli (členy), ale postačí, když je tento znak dán ve vztahu ke konkrétní posuzované organizované zločinecké skupině jako celku. Zákon zde vyjadřuje okolnost, že znak soustavnosti musí být posuzován z hlediska celé takové skupiny. Za organizované zločinecké skupiny tak bývají v praxi obvykle považována zejména taková zločinná uskupení osob, jejichž soustavná (dlouhodobá) a rozsáhlá trestná činnost je zaměřena na dosahování vysokých finančních zisků prostřednictvím nelegálních obchodů nebo jinými formami protiprávního jednání (typicky vymáhání výpalného).

Je nesporné, že nyní posuzované jednání obviněného Z. a spol. se z rámce typických oblastí „organizovaného zločinu“ zřetelně vymyká. Této skutečnosti ostatně byla poplatná i argumentace obhajoby, podle níž by znak soustavnosti mohla naplnit pouze dlouhodobá a koordinovaná nelegální činnost většího počtu osob, jež by se do budoucna zaměřila na ovlivňování „většího množství“ trestních řízení vedených např. v rozsáhlých daňových trestních kauzách, a to jen ve prospěch osob odlišných od členů organizované zločinecké skupiny a zpravidla za úplatu.

Taková interpretace ustanovení § 129 tr. zákoníku vychází z do jisté míry zjednodušující myšlenky, že jakýmsi nepsaným pojmovým znakem organizované zločinecké skupiny je její zaměření na dosahování finančních zisků nelegální činností (např. právě „obchodováním“ s nepravdivými či přímo falešnými důkazními materiály, vytvořenými takřkajíc „na objednávku“ trestně stíhané osoby). Nejvyšší soud ovšem a contrario zdůrazňuje, že samotný motiv trestné činnosti konkrétního zločinného uskupení (resp. jeho zakladatelů) není pro naplnění znaků organizované zločinecké skupiny rozhodný. Ta tedy nutně nemusí sledovat jen výdělečné cíle, ale může například vyvíjet nezákonné aktivity k prosazení čistě politických nebo jiných mocenských zájmů, aniž by její čelní představitelé, hnáni ryze ideologickými motivy, do budoucna počítali s masivním finančním zhodnocením svého úsilí. Za organizovanou zločineckou skupinu tak lze při splnění dalších znaků podle § 129 tr. zákoníku nepochybně považovat např. i teroristickou nebo extrémistickou skupinu, jejímž cílem je zosnování pádu legitimní vlády a změny politického režimu v té či oné zemi nelegálními prostředky, poškození ústavního zřízení nebo územní celistvosti státu, vyvolání rasového, etnického nebo náboženského ozbrojeného konfliktu na určitém území apod. Na takovém „nekomerčním“ zaměření organizované zločinecké

skupiny přitom nic nemění ani případné zjištění, že jednotlivé osoby, které se do struktury skupiny začlenily a svým angažmá vědomě přispívaly nebo měly přispět k úspěšné realizaci jejích cílů, tak činily za finanční odměnu nebo její příslib.

Ve vztahu k posuzované právní kvalifikaci podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku zbývá doplnit, že trestný čin účasti na organizované zločinecké skupině je z hlediska subjektivní stránky trestným činem úmyslným, přičemž k trestní odpovědnosti postačuje úmysl nepřímý (eventuální) ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Pachatel tedy musí alespoň vědět, že seskupení, na jehož činnosti se účastní, nebo které podporuje, může být organizovanou zločineckou skupinou, tedy může mít znaky uvedené v § 129 tr. zákoníku, a pro takový případ je s tím srozuměn. Tudíž postačuje, pokud skutečnosti podřaditelné pod zákonné znaky organizované zločinecké skupiny jsou v jeho představě zahrnuty alespoň v obecných rysech. Přitom nemusí vědět, kdo všechno k organizované zločinecké skupině patří a je jejím členem, ani detaily trestné činnosti, k jejímuž páchání byla organizovaná zločinecká skupina založena. Plně postačuje jeho vědomost a srozumění s tím, že se účastní činnosti určitého společenství více osob, které v tomto společenství mají různé funkce a plní různé úkoly, a že toto společenství je zaměřeno na soustavné páchání trestné činnosti. Takové charakteristiky zákonem předpokládaného zavinění dovedl krajský soud důvodně u všech dovolatelů.

K ustanovení § 256 trestního zákoníku

6. usnesení NS ze dne 28. 04. 2021 sp. zn. 5 Tdo 1387/2020

https://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/2784B25ADB6484FEC125873200189CC9?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 9. 1. 2020, sp. zn. 58 T 3/2019, uznal obviněné S. K., M. K., I. K., T. B., M. A., právnickou osobu – obchodní společnost K., IČ: XY, (dále též jen „K.“) a právnickou osobu – obchodní společnost P., IČ: XY, (dále též jen „P.“) vinnými zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku [obě obviněné právnické osoby za použití § 7 a § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob (dále jen „zákon č. 418/2011 Sb.“)] spáchaným v jednočinném souběhu se zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), c) tr. zákoníku (*správně ve znění účinném 31. 5. 2015, viz níže*) a obviněné právnické osoby opět za použití § 7 a § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb. Za tyto trestné činy soud uložil obviněnému S. K. úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let, dále tomuto obviněnému soud uložil peněžitý trest ve výměře 50

denních sazeb po 1000 Kč, tedy celkem 50 000 Kč, a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil soud náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců.

Obvinění M. K., I. K., T. B. a M. A. byli shodně odsouzeni k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání dvou let, přičemž obviněné M. K. soud uložil ještě peněžitý trest ve výměře 25 denních sazeb po 1000 Kč, tedy celkem 25 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody v trvání tří měsíců pro případ nevykonání peněžitého trestu ve stanovené lhůtě (*v písemném vyhotovení rozsudku není srozumitelně formulováno uložení peněžitého trestu obviněné – došlo k přesunu řádek; současně Nejvyšší soud upozorňuje, že u obou výroků o peněžitých trestech chybí stanovení náhradního trestu jako trestu odnětí svobody*). Obviněné právnické osobě P., soud uložil úhrnný trest zrušení právnické osoby a obviněné právnické osobě K., úhrnný peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 1000 Kč, celkem tedy 50 000 Kč. V adhezním řízení pak soud poškozené Českou republiku, zastoupenou Ministerstvem životního prostředí, a Státní fond životního prostředí České republiky odkázal s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti uvedenému rozsudku podali odvolání všichni obvinění s výjimkou obviněné právnické osoby P., a dále státní zástupce v neprospěch všech obviněných (současně částečně ve prospěch obviněné P.), a to pro nesprávnost výroků o trestech a o náhradě škody. Z podnětu těchto odvolání Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 7. 7. 2020, sp. zn. 4 To 20/2020, částečně zrušil napadený rozsudek krajského soudu ohledně obviněných S. K., M. K., I. K., T. B., M. A. a obviněné K., v celém rozsahu a ohledně obviněné P., ve výroku o trestu a dále ve výroci o náhradě škody.

Vrchní soud nově rozhodl tak, že obviněné S. K., M. K., I. K., T. B., M. A. a obviněnou právnickou osobu K., uznal vinnými zločinem **zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku [obviněnou K., za použití § 7 a § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb.] spáchaným v jednočinném souběhu se zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), c) tr. zákoníku [obviněnou K., za použití § 7 a § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb.].

Za tyto zločiny a za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázní podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl obviněný S. K. uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 1 T 124/2019, uložil vrchní soud tomuto obviněnému souhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti roků. Dále mu vrchní soud uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání nebo funkce spojené s přípravou, zadáváním či účastí na veřejných zakázkách nebo veřejných soutěžích na dobu sedmi let, a spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu jednoho roku. Vrchní soud

současně zrušil výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 1 T 124/2019, včetně rozhodnutí obsahově navazujících na zrušený výrok, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obvinění M. K., I. K., T. B. a M. A. byli za sbíhající se zločiny odsouzeni k úhrnným trestům odnětí svobody v trvání dvou let (resp. dvou let a šesti měsíců u obviněné M. K.), jejichž výkon soud podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let (resp. čtyř let u obviněné M. K. a u obviněného I. K. v trvání dvou let) a dále byl všem jmenovaným obviněným uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání, povolání nebo funkce spojené s přípravou, zadáváním či účastí na veřejných zakázkách nebo veřejných soutěžích na dobu tří let (resp. sedmi let u obviněné M. K. a na dobu dvou let u obviněného I. K.). Obviněná K., byla za tutéž trestnou činnost odsouzena k úhrnnému trestu zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu sedmi let. Zároveň vrchní soud rozhodl o trestu obviněné P., již za zločiny, jimiž byla uznána vinnou napadeným rozsudkem krajského soudu, uložil úhrnný trest zákazu plnění veřejných zakázek nebo účasti ve veřejné soutěži na dobu dvou let.

O náhradě škody rozhodl vrchní soud tak, že uložil obviněným společně a nerozdílně zaplatit poškozené České republice zastoupené Ministerstvem životního prostředí na náhradě škody 3 307 356,70 Kč, a poškozený Státní fond životního prostředí České republiky odkázal s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z podnětu **dovolání** obviněných S. K., M. K. a I. K. se podle § 265k odst. 1 tr. řádu ohledně těchto obviněných a podle § 265k odst. 2 za použití § 261 tr. řádu ohledně obviněných T. B., M. A. a právnické osoby – obchodní společnosti K., **zrušuje rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 7. 2020, sp. zn. 4 To 20/2020.** Podle § 265k odst. 2 tr. řádu **se zruší** také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušený rozsudek, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu se **Vrchnímu soudu v Praze přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.**

Skutková zjištění:

Všichni společně v XY, XY a XY, nejméně v době od 14. 8. do 2. 10. 2013, při zadávání veřejné zakázky „Zlepšení tepelně technických vlastností budovy Obecního úřadu XY“ v hodnotě 4 219 968,87 Kč bez DPH, realizované v podlimitním zjednodušeném řízení podle § 25, § 38 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, účinného do 30. 9. 2016, jejíž zadání, administraci projektu a následný výkon technického dozoru investora na stavbě zajistila na základě mandátní smlouvy č. 503/2013 obchodní společnost D., jednající P. J., nar. XY, se obvinění S. K. vystupující z pozice zaměstnance, stavbyvedoucího a osoby oprávněné k jednání za K., M. K. jako jednatelka K., I. K. jako jednatel P., M. A., T. B. a samostatně stíhaní P. J. a D. K., předem vzájemně protiprávně dohodli na přidělení uvedené veřejné zakázky obviněné K., přičemž k dosažení tohoto záměru se vzájemně informovali a

koordinovali svůj postup tak, že P. J. se mj. sám podílel na zhotovení nabídky K., kterou podala M. K. jménem této obchodní společnosti, spolu s M. K. se S. K. podíleli na vyhotovování nabídek za firmy M. A., T. B. a za obviněnou P., které byly následně podány jako oficiální nabídky těchto subjektů, přičemž všechny nabídkové ceny byly vzájemně koordinovány tak, aby s nejnižší cenou zvítězila K., a dne 2. 10. 2013 se P. J. jako člen komise pro otevírání obálek a hodnotící komise podílel na výběru K., jako zhotovitele veřejné zakázky, přičemž S. K. za vítězství této obchodní společnosti slíbil P. J. a D. K. finanční odměnu ve výši 300 000 Kč, splatnou po proplacení stavebních prací, dále se dohodli, že tyto podklady nechá P. J. předložit Ministerstvu životního prostředí jako poskytovateli dotace financované z prostředků Evropské unie z programu „Operační program životní prostředí“ podporovaného z Fondu soudržnosti a Evropského fondu pro regionální rozvoj, což se také stalo, včetně vyhotovení a předložení nepravdivého písemného prohlášení o své nepodjatosti ze dne 2. 10. 2013 jako člena hodnotící komise, a takto S. K., M. K., I. K., T. B., M. A., K., a P., a samostatně stíhaní P. J. a D. K. společně zajistili, že z Fondu soudržnosti byla ke škodě poskytovatele dotace vylákána částka ve výši 3 307 356,70 Kč.

Z odůvodnění:

(pozn. lze upozornit z odůvodnění rozhodnutí zejména na časovou působnost trestního zákoníku a různé znění skutkové podstaty trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie, stejně jako na vztah této skutkové podstaty a skutkové podstaty trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě. Dále je možno z tohoto odůvodnění upozornit i na institut odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a institut organizované skupiny.

K právní kvalifikaci skutkových podstat trestných činů: Trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 5. 2015 (tedy v době páchání trestné činnosti; dále v textu tohoto usnesení ve zkratce bez uvedení účinného znění jen jako „§ 260 odst. 1 tr. zákoníku“, pokud nebude uvedeno jinak), se dopustil ten, kdo vyhotovil, použil nebo předložil nepravdivé, nesprávné nebo neúplné doklady nebo v takových dokladech uvedl nepravdivé nebo hrubě zkreslující údaje vztahující se k příjmům nebo výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem anebo takové doklady nebo údaje zatajil, a tím umožnil nesprávné použití nebo zadržování finančních prostředků z některého takového rozpočtu. Nejvyšší soud na tomto místě poukazuje na širší vymezení znaku objektivní stránky tohoto trestného činu v trestním zákoně, spočívající v pojmu „nesprávné použití“, (resp. s účinností poslední novely § 260 tr. zákoníku účinné od 1. 12. 2019 jde o „neoprávněné použití“, ačkoli Úmluva o ochraně finančních zájmů Evropských společenství vypracovaná na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii, jejíž čl. 1 a 2 jsou implementovány do českého trestního práva v ustanovení § 260 tr. zákoníku, užívá pojem „neoprávněné přisvojení“. Směrnice Evropského parlamentu a Rady EU 2017/1371 ze dne 5. 7. 2017, o boji vedeném trestněprávní

cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie, která od 6. 7. 2019 nahradila výše citovanou Úmluvu pro ty členské státy, které jsou jí vázány, tj. včetně České republiky, užívá výslovně pojem „zpronevěra“.

Přísněji podle § 260 odst. 4 tr. zákoníku byl potrestán pachatel, který spáchal uvedený čin: a) jako člen organizované skupiny, b) jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy Evropské unie, nebo c) způsobí-li takovým činem značnou škodu. Podle soudu druhého stupně obvinění naplnili všechny tři alternativy první ze dvou základních skutkových podstat tohoto trestného činu spočívající v nakládání s nepravdivými doklady, což lze dovodit z tzv. právní věty rozsudku Vrchního soudu v Praze, podle níž obvinění vyhotovili, použili i předložili nepravdivé doklady, čímž umožnili nesprávné použití finančních prostředků z rozpočtu spravovaného Evropskou unií.

Okolnosti podmiňující použití přísnější trestní sazby pak vrchní soud shledal u obviněných naplněné tím, že jednali jako členové organizované skupiny a způsobili činem značnou škodu, což odpovídá dvěma alternativním znakům uvedených v odst. 4 pod písmeny a) a c) ustanovení § 260 tr. zákoníku. V úvodu považuje Nejvyšší soud za vhodné také vytknout soudům obou stupňů, že se při svém rozhodnutí opomněly zabývat časovou působností trestního zákoníku a vůbec nereflektovaly změny v ustanovení § 260 odst. 1 tr. zákoníku.

Z tzv. právní věty výroku o vině lze s ohledem na výrazy „...umožní nesprávné použití...“ a „...Evropskou unií...“ dovodit, že soudy neaplikovaly důsledně první znění ustanovení § 260 odst. 1 tr. zákoníku, jak bylo formulováno v době přijetí této normy s účinností od 1. 1. 2010 (až do 31. 12. 2011), ale ani znění poslední (od 1. 12. 2019), které již bylo účinné v době rozhodování soudů prvního i druhého stupně.

V odůvodnění svých rozhodnutí soudy nevěnovaly časové působnosti trestního zákona žádnou pozornost, ačkoli dotčené ustanovení bylo do současnosti změněno celkem třikrát, jak bude ještě rozvedeno níže. Nicméně s ohledem na způsob rozhodnutí Nejvyššího soudu v dovolacím řízení nebude uvedenou vadu třeba v dalším řízení napravovat, pokud Vrchní soud v Praze v rámci nového odvolacího řízení bude respektovat závazný právní názor Nejvyššího soudu o nepřiléhavém použití ustanovení § 260 tr. zákoníku na posuzovaný skutek.

Nejvyšší soud přesto stručně připomene změny, jimiž prošla první základní skutková podstata trestného činu podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku od 1. 1. 2010, kdy nabyl účinnosti zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Až do 31. 12. 2011 zněl název trestného činu uvedeného v § 260 tr. zákoníku „Poškození finančních zájmů Evropských společenství“ a v prvním odstavci postihoval jako pachatele toho, kdo vyhotoví, použije nebo předloží nepravdivé, nesprávné nebo neúplné doklady nebo v takových dokladech uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslující údaje vztahující se k příjmům nebo výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství nebo rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem anebo takové doklady nebo údaje zatají, a tím umožní nesprávné použití nebo zadržování finančních prostředků z některého takového rozpočtu nebo zmenšení zdrojů některého

takového rozpočtu. Za to mohl být pachatel sankcionován trestem odnětí svobody až na tři léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty. Po novele provedené zákonem č. 420/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012 se citované ustanovení v podstatě nezměnilo, pouze pojem „Evropská společenství“ byl nahrazen výrazem „Evropská unie“ (a to i v názvu trestného činu v § 260 tr. zákoníku), jak je patrné shora v bodě 32. tohoto usnesení, kde je popsáno znění účinné v době, po kterou všichni dovolatelé společně s dalšími spoluobviněnými měli páchat posuzovanou trestnou činnost. Od 1. 6. 2015, ve znění novely provedené zákonem č. 86/2015 Sb., již ustanovení § 260 odst. 1 tr. zákoníku neumožňuje uložit pachateli trest propadnutí jiné majetkové hodnoty, resp. tento druh trestu nadále nebyl upraven v trestním zákoně v důsledku přizpůsobení terminologie trestního zákoníku terminologii v občanském zákoníku, který opustil pojem „jiná majetková hodnota“, přičemž tyto hodnoty nově spadají do kategorie věcí nehmotných, a nově používá pouze pojem „věc“ (srov. čtvrtá část důvodové zprávy k zákonu č. 86/2015 Sb.).

K výraznějším změnám skutkové podstaty podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku došlo po novelizaci provedené zákonem č. 315/2019 Sb., s účinností od 1. 12. 2019, jejíž znění je: Kdo vyhotoví, použije nebo předloží nepravdivé, nesprávné nebo neúplné doklady nebo uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje anebo zatají doklady nebo podstatné údaje, a tím umožní neoprávněné použití nebo zadržování finančních prostředků pocházejících z rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem anebo zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu anebo umožní neoprávněné použití nebo zadržování majetku pořízeného z rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci. Zejména je nutné věnovat pozornost nahrazení pojmu „zkreslující“, resp. „nesprávné“ pojmem „zkreslené“, resp. „neoprávněné“ a v případě zatajení údajů je nově možno trestně postihovat pouze zatajení „podstatných“ údajů, čímž se zmírnila trestní odpovědnost tak, aby nebyly zbytečně stíháni pachatelé za takové odchylky od skutečnosti, které v konkrétním projektu neměly, ani nemohly mít význam pro výsledný cíl, resp. účel čerpání evropských finančních prostředků.

Ustanovení § 260 odst. 1 a 2 tr. zákoníku tedy v obou základních skutkových podstatách chrání finanční zájmy Evropské unie. Přijetím tohoto ustanovení byla zajištěna implementace čl. 1 a 2 Úmluvy o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, která (jak zdůrazňuje důvodová zpráva k § 260 tr. zákoníku) postihuje podvody poškozující finanční zájmy Evropské unie. Avšak svou povahou je jednání popsané v Úmluvě spíše porušením hospodářské disciplíny než podvodem, jak je pojat v našem trestním právu hmotném. Nejvyšší soud na tomto místě poznamenává, že Evropská úmluva o ochraně finančních zájmů Evropských společenství včetně protokolů k této úmluvě ze dne 27. 9. 1996, ze dne 29. 11. 1996 a ze dne 19. 6. 1997, byly s účinností od 6. 7. 2019 nahrazeny Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371, o boji vedeném trestněprávní cestou proti

podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie, podle jejíhož čl. 16 se odkazy na nahrazovanou úmluvu v případě členských států, které jsou vázány touto směrnicí, považují za odkazy na tuto směrnici. Trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku je dokonán už v okamžiku, kdy jeho pachatel způsobem odpovídajícím jedné nebo více alternativám popsaného jednání přinejmenším vytvoří možnost (tj. „umožní nesprávné, resp. neoprávněné použití“), aby posléze nastal poruchový následek, aniž by však ke vzniku takového následku muselo dojít.

Citovaným ustanovením je tedy kriminalizováno ve své podstatě účastnické jednání ve formě pomoci jako samostatný delikt. V oblasti výdajů rozpočtů Evropské unie je postihováno zejména neoprávněné přisvojení si, použití nebo zadržování dotací a podpory ze strany strukturálních fondů a rovněž neposkytnutí informací se stejnými následky. Podvodným jednáním na straně příjmů je zejména nedovolené snížení prostředků v souhrnném rozpočtu Evropské unie či v rozpočtech spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem. Pachatelův negativní právní omyl o těchto znacích se posuzuje podle zásad platných pro negativní omyl skutkový (§ 18 odst. 1 tr. zákoníku) a vzhledem k tomu, že k trestní odpovědnosti pachatele se vyžaduje v obou základních skutkových podstatách výlučně úmysl, pak by v případě zmíněného omylu nemohl být jeho pachatel stíhán. Dokladem se rozumí jakákoli listina, jejíž předložení je nezbytné pro účely získání finančních prostředků z evropských rozpočtů. Může se jednat např. o žádost o poskytnutí dotace, žádost o platbu, čestné prohlášení, podklady k veřejné zakázce nebo výpis z obchodního rejstříku. Pachatel shora popsaným jednáním umožní nesprávné použití finančních prostředků z evropských rozpočtů tím, že vytvoří reálnou možnost k vyvolání těchto škodlivých následků, jež tedy nutně nemusí nastat.

Trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie tedy zahrnuje širokou škálu jednání dotýkajících se zájmů Evropské unie ve finanční oblasti. V praxi jsou nejběžnější případy poskytování dotací z národních zdrojů (z rozpočtu České republiky), na něž bývá primárně aplikována skutková podstata podle § 212 tr. zákoníku. Častěji se však vyskytují případy, v nichž jsou vydávány finanční prostředky jak z národního rozpočtu, tak i z rozpočtů spravovaných Evropskou unií, tudíž protiprávní jednání bývá právně posuzováno jako souběh (jednočinný) jak trestného činu dotačního podvodu (§ 212 tr. zákoníku), tak trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 tr. zákoníku. Široce koncipovaná skutková podstata podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku reflektuje zejména fakt, že ohrozit a poškodit finanční zájmy Evropské unie lze za určitých okolností již vyhotovením a použitím nepravdivých, nesprávných a neúplných dokladů různého typu, uvedením nepravdivých a hrubě zkreslených údajů v nich a zatajením určitých údajů nebo celých dokladů. Zákon neomezuje okruh osob, které mohou daný trestný čin spáchat, může jít i o osoby jednající jménem Evropské unie nebo jiné osoby, které nečerpají žádné finanční prostředky z evropských zdrojů. V takových případech je však třeba důsledně zvažovat společenskou škodlivost takového činu a v té

souvislosti též zvláště pečlivě zkoumat, zda vyhotovení, použití nebo předložení nepravdivého, nesprávného nebo neúplného dokladu nebo uvedení nepravdivého nebo hrubě zkresleného údaje v něm je objektivně vůbec způsobilé ohrozit chráněný finanční zájem Evropské unie.

Shora již bylo avizováno, že na evropské úrovni došlo ke změně právní úpravy, jejíž implementace vedla k začlenění speciální skutkové podstaty poškození finančních zájmů Evropského společenství, resp. Evropské unie, a to již v roce 2008 v podobě § 129a zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, od roku 2010 pak jde o § 260 tr. zákoníku. Evropská úmluva na ochranu finančních zájmů Evropských společenství byla nahrazena Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. 7. 2017, o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie (dále jen „Směrnice“), jež upravuje skutkové podstaty podvodů poškozujících finanční zájmy Evropské unie mírně odlišně, než jak činila původně Evropská úmluva na ochranu finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „Úmluva“).

Podle čl. 1 odst. 3 Úmluvy měly členské státy povinnost trestně postihovat mj. (tedy kromě použití a předložení) i úmyslné *vyhotovení* nebo *poskytnutí* nepravdivých, nesprávných nebo neúplných prohlášení nebo dokladů, které mělo za následek neoprávněné přisvojení nebo zadržování prostředků ze souhrnného rozpočtu Evropských společenství nebo rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem. Tyto dvě úmyslné alternativy jednání (vyhotovení a poskytnutí) již sice Směrnice v definicích podvodů poškozujících finanční zájmy Evropské unie výslovně neobsahuje, zůstaly však ve vymezení trestného činu podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku na národní úrovni (srov. poslední znění § 260 odst. 1 tr. zákoníku: Kdo vyhotoví, použije nebo předloží nepravdivé, nesprávné nebo neúplné doklady nebo uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje...). V tom nelze spatřovat jakoukoli nesprávnost, Česká republika zvolila cestu přísnějšího postihu pachatelů v podobě širšího pojetí této skutkové podstaty, což je v souladu s implementovanou Úmluvou, resp. Směrnicí, jež stanoví minimální pravidla týkající se vymezení trestných činů a trestních sankcí s ohledem na boj proti podvodům a jinému protiprávnímu jednání poškozujícímu finanční zájmy Evropské unie (srov. čl. 9 Úmluvy, resp. čl. 1 nebo bod 2 Preambule Směrnice). Směrnice dále užívá pojmu „zpronevěra“ při vymezení následku podvodného jednání poškozujícího finanční zájmy Evropské unie, zatímco Úmluva obsahovala výraz „neoprávněné přisvojení“. Shora již bylo poznamenáno, že česká trestní hmotněprávní úprava následek takového jednání označuje jako „nesprávné“, resp. „neoprávněné použití“ finančních prostředků. Pro úplnost je třeba doplnit, že Směrnice oproti Úmluvě rozšiřuje ochranu i na další skupinu statků, a to aktiva, jež jsou v českém znění § 260 odst. 1 tr. zákoníku zahrnuta pod pojmem „majetek“.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze byla vyslovena vina celkem šesti obviněných zločinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné

dražbě a zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie spáchanými v jednočinném souběhu za jednání vztahující se k zadávacímu řízení na veřejnou zakázku „Zlepšení tepelně technických vlastností budovy Obecního úřadu XY“, částečně financovanou z evropských finančních prostředků (vina další právnické osoby za tentýž skutek byla vyslovena již rozsudkem soudu prvního stupně). Všichni obvinění byli uchazeči (popř. jejich zástupci, pokud byla uchazečem podnikající právnická osoba) o tuto veřejnou zakázku, jejich koordinovaná nezákonná manipulace se zadávacím řízením zahrnuje většinu popisu skutku ve výroku o vině a jeho závěrečná část je ukončena formulací: „...a že tyto podklady nechá P. J. předložit Ministerstvu životního prostředí, jako poskytovateli dotace, financovanému z prostředků Evropského společenství z programu Operační program Životní prostředí, podporovanému z Fondu soudržnosti a Evropského fondu pro regionální rozvoj, což se také stalo, včetně nepravdivého písemného prohlášení o své nepodjatosti z 2. 10. 2013, jako člena hodnotící komise, a takto S. K., M. K., I. K., T. B., M. A. a samostatně trestně stíhaní P. J. a D. K. společně, a dále společnosti K., a P., zajistili, že z Fondu soudržnosti byla ke škodě poskytovatele dotace vylákána částka ve výši 3 307 356,70 Kč“. Z citované části skutkových okolností a zejména z odůvodnění rozsudku soudu druhého stupně (srov. bod 51. rozsudku) plyne, že za nepravdivý doklad ve smyslu § 260 odst. 1 tr. zákoníku (tedy slovy tzv. právní věty výroku o vině za doklad vztahující se k výdajům rozpočtů spravovaných jménem Evropské unie, jímž mělo být umožněno nesprávné použití finančních prostředků z takového rozpočtu) vrchní soud považoval čestné prohlášení P. J. o jeho nepodjatosti jako člena hodnotící komise. Takový důraz na předmětné čestné prohlášení je však zcela nepatřičný ve vztahu k jednání, z něhož byli usvědčeni obvinění, nemá s ním přímou souvislost v podobě znalostí obviněných o těchto úkonech osob, které nebyly součástí výběrového řízení.

Nejvyšší soud již poznamenal v předcházejícím bodě, že v posuzované věci nebylo objasněno (ale ani objasňováno), zda o čestném prohlášení mohli obvinění vůbec vědět a s jistotou lze vyloučit, že by s ním jakkoli nakládali. Na rozdíl od vrchního soudu, soud prvního stupně při zcela totožné závěrečné pasáži tzv. skutkové věty v odůvodnění svého rozsudku nekladl takový důraz právě na nepravdivé čestné prohlášení P. J., ale obviněným vytkl vyhotovení, použití a předložení dokladů, které „jimi byly předem připraveny a vycházely ze zmanipulované soutěže o zakázku“. Soudy obou stupňů pak shodně uzavřely, že vyhotovení, použití a předložení těchto dokladů obviněnými mělo za následek způsobení škody poskytovateli dotace odpovídající vylákání částky 3 307 356,70 Kč. Takové závěry však nemůže Nejvyšší soud akceptovat.

V tomto případě je podstatné, že obec XY jako žadatel a posléze příjemce dotace za účelem zajištění výběrového řízení na zhotovitele stavby, komunikaci s poskytovatelem dotace v internetovém prostředí BENE-FILL a zajištění technického dozoru investora uzavřela mandátní smlouvu s již jmenovanou obchodní společností D., za kterou vystupoval P. J. Tím obec XY svěřila realizaci výběrového řízení na

dodavatele díla i administrativu spojenou s dotačním řízením včetně opatření požadovaných podkladů pro poskytovatele svému smluvnímu partnerovi, jemuž důvěřovala, spoléhala na řádné a zákonné vystupování z jeho strany a očekávala plnění jeho smluvních závazků. Zjištění soudů nevypovídají o formě protekce pro výběr D., ani o tom, že by osoby zastupující obec měly signály varující před nepoctivým chováním mandátáře. V trestním řízení nebylo prokázáno ani seznámení příjemce dotace s nezákonnými praktikami obviněných v rámci zadávacího řízení, resp. už vůbec nebylo zjištěno zapojení příjemce dotace do skutečných machinací v přípravě i samotném průběhu výběrového řízení. Je proto třeba vycházet z předpokladu, že obec XY, resp. její zástupci důvodně spoléhali na to, že mandátář bude při plnění svých povinností jednat v souladu se zákonem včetně zákona o veřejných zakázkách, jehož dodržování bylo jednou z podmínek poskytnutí dotace vyplývající jak z rozhodnutí o poskytnutí podpory z prostředků Státního fondu životního prostředí České republiky, tak ze Smlouvy č. 13152643 o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí České republiky. Je otázkou, jak by se zástupci obce XY zachovali (např. jestli by obec vypsala nové výběrové řízení apod.), pokud by jim byl znám skutečný průběh výběru zhotovitele díla, resp. to, že fakticky žádný výběr neproběhl a na vítězi veřejné zakázky se uchazeči dohodli spolu s mandátářem před samotným zahájením výběrového řízení. Jde však o hypotetickou úvahu, na niž nebylo zaměřeno dokazování, a v tomto smyslu není možné cokoli presumovat. Obec podle skutkových zjištění soudů jako zadavatel veřejné zakázky smluvně přenechala administraci výběrového řízení subjektu, který minimálně v rámci předmětu činnosti investorsko-inženýrská činnost ve výstavbě měl mít k tomu potřebnou odbornou praxi a znalosti, a je nutno vycházet z předpokladu, že o protiprávním postupu mandátáře neměla v rozhodné době jakékoli poznatky. V dobré víře tedy obec XY přijala dotaci na projekt „Zlepšení tepelně technických vlastností budovy Obecního úřadu XY“, který byl také skutečně realizován, a to v souladu s předem uvažovanými cíli projektu. Za realizaci díla byla zhotoviteli také vyplacena sjednaná odměna. Nutno zdůraznit, že soudy nižších stupňů, předtím ani orgány činné v přípravném řízení, ani obžaloba neshledaly smlouvenou cenu díla nadhodnocenou. Stručně shrnuto stavební úpravy na budově Obecního úřadu XY byly provedeny za obvyklou cenu, která byla uhrazena zhotoviteli obcí XY částečně z vlastních zdrojů a částečně z dotací poskytnutých právě za tímto realizovaným účelem. Z pohledu ochrany finančních zájmů Evropské unie před podvodným jednáním poškozujícím výdaje souhrnného rozpočtu Evropské unie tedy není důvod domnívat se, že by oblast výdajů rozpočtu Evropské unie byla nějak ohrožena nebo eventuálně narušena. Samozřejmě vzdáleně ano, neboť veřejná soutěž na dodavatele díla, na jehož pořízení byly využity též evropské finanční prostředky, měla proběhnout podle zákonných pravidel jako jedna z mnoha podmínek schváleného dotačního projektu, nicméně v posuzované věci je možno nahlížet na stíhané jednání obviněných jako na oddělenou součást příprav pro získání veřejných, resp. evropských finančních zdrojů žadatelem, který však žádnou formou

neparticipoval na porušování pravidel v rámci realizace veřejné zakázky na výběr dodavatele díla, naopak k naplnění tohoto účelu pověřil odborný subjekt a důvodně spoléhal na řádné dodržení mandátní smlouvy.

Shora již bylo naznačeno, že skutková podstata § 260 odst. 1 tr. zákoníku v praxi bude převážně naplněna porušením povinností ze strany příjemce dotace, který může jednat samostatně anebo k protiprávnímu jednání může využít další osoby. Teoreticky by v dané věci bylo možné uvažovat o tom, že zástupci obce XY se v kooperaci s uchazeči o veřejnou zakázku podíleli na manipulaci zadávacího řízení s cílem dosáhnout na evropské finanční prostředky, jež mohla na daný projekt čerpat pouze obec, přičemž za takových okolností by již o jednočinném souběhu trestných činů zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě a poškození finančních zájmů Evropské unie nebylo pochyb, samozřejmě při splnění dalších zákonných podmínek. Jakákoli účast obce XY, resp. jejich zástupců na protiprávním jednání obviněných v posuzované věci ale zjištěna nebyla, jejich roli lze lapidárně označit tak, že obec XY učinila špatnou volbu a vybrala neseriózního partnera pro zajištění podkladů čerpání veřejné podpory. To jí však nelze klást k tíži ve vztahu k dotačnímu řízení a k pravidlům je ovládajícím a není možné si její nevhodný výběr mandatáře vykládat jako snahu o neoprávněné vyplacení dotace z evropských prostředků, při níž by jí obvinění napomáhali. V rozporu s tímto skutkovým stavem soudy učinily součástí popisu skutku zjištění, že dotace byla vylákána, což ale předpokládá kooperaci s příjemcem dotace, jenž by byl se lstí vedoucí k vylákání dotačních prostředků minimálně srozuměn, případně sám k ní záměrně přispěl. Takovému jednání (ani srozumění s takovým jednáním) příjemce dotace však v dané trestní věci zjištěné skutkové okolnosti neodpovídají. Obec XY nejednala ve shodě s obviněnými, případně s mandatářem D., ti naopak stáli mimo, lépe vyjádřeno vzdáleně, neboť samozřejmě nezákonně provedené výběrové řízení souviselo s čerpáním evropských rozpočtů, nikoli však bezprostředně. Určitá kontinuita s naplněním smyslu ustanovení § 260 odst. 1 tr. zákoníku byla v posuzovaném případě přetržena dobrou vírou žadatele a příjemce dotačních prostředků, proto **Nejvyšší soud nepovažuje za odpovídající právně posoudit skutek obviněných podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), c) tr. zákoníku, naopak považuje za příléhavé jeho postih prostřednictvím skutkové podstaty podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.**

S právním posouzením žalovaného jednání obviněných souvisí také důsledky, k nimž mohla eventuelní nesprávná právní kvalifikace skutku vést. Není vyloučeno, že by v konečném důsledku obec XY, ačkoli nevěděla o trestné činnosti obviněných (a P. J. jednajících za D.), mohla být povinna poskytnutou dotací vrátit, avšak současně není pravděpodobné, že by odpovídající částku úspěšně vymohla na zhotoviteli díla, který je řádně provedl za odpovídající cenu a odevzdal. Možná by se obec XY mohla domáhat náhrady majetkové újmy na obchodní společnosti D., z důvodu porušení podmínek mandátní smlouvy. To jsou však již úvahy přesahující rámec tohoto trestního řízení. Podobně by bylo možné klást si otázku, jak by řešil manipulaci se

zadávacím řízením uskutečněnou bez účasti příjemce dotace její poskytovatel. Například podle čl. V. bodu 11. Smlouvy č. 13152643 o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí ČR má fond právo od příjemce požadovat vrácení zálohově poskytnuté dotace, avšak současně fond zohlední zejména míru nesplnění daného závazku a dopad na plnění základního účelu akce. Ostatně tyto úvahy naznačil závěrem svého rozsudku v rámci odůvodnění výroku o náhradě škody i soud prvního stupně. Nejvyšší soud zároveň považuje za vhodné zdůraznit, že rozhodně nemínil schvalovat nezákonné praktiky uchazečů o veřejnou zakázku, takové protiprávní jednání nelze akceptovat, v dané trestní věci se však již jeho trestněprávní postih plně vyčerpal právním posouzením jako zločinu podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, a to právě s ohledem na skutečnost, že nezákonný postup obviněných příjemce dotace nijak neovlivnil a sám se na něm nepodílel. Neregulérní průběh zadávacího řízení byl umožněn na základě nepsané dohody oslovených dodavatelů a osob jednajících za mandátáře D., jejich společným hlavním cílem bylo získání veřejné zakázky vybraným dodavatelem (K.) a vedlejší již bylo, zda předmět veřejné zakázky bude hrazen z prostředků obce nebo z prostředků poskytnutých obci XY z rozpočtu Evropské unie. Zcela jistě není ani žádoucí, aby byly vypláceny dotační prostředky z evropských rozpočtů mj. na podkladě nepravdivých dokladů, jež zde měly prokazovat zákonný průběh zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Skutkové okolnosti posuzované trestní věci jsou svým způsobem v dosavadní soudní praxi ojedinělé a pro jejich právní posouzení plně postačuje použití ustanovení § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, které plně vyčerpává skutek obviněných bez toho, aby bylo třeba vyvodit trestní odpovědnost obviněných také za trestný čin podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), c) tr. zákoníku.

Z pohledu obce XY šlo o oprávněné čerpání dotace, nikoli tedy o její neoprávněné přisvojení nebo zadržování, resp. slovy skutkové podstaty § 260 tr. zákoníku o nesprávné či neoprávněné použití. Za nezákonné machinace se zadávacím řízením, o nichž byly vyhotoveny mj. nepravdivé doklady předložené poskytovateli dotace mandátářem D., došlo k vyvození trestní odpovědnosti obviněných za zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jak již bylo konstatováno v předcházejícím bodě tohoto usnesení. I s ohledem na účel Úmluvy a smysl ustanovení § 260 odst. 1 tr. zákoníku postihující porušení hospodářské disciplíny ve vztahu k finančním prostředkům Evropské unie má Nejvyšší soud zato, že finanční zájmy Evropské unie nebyly jednáním obviněných za daných výjimečných okolností případu ohroženy bezprostředně, spíše ve vzdálené souvislosti, ale zejména bez jakékoli účasti příjemce dotace a mimo jeho rozumné možnosti vyvarovat se porušení vlastních povinností a zákonných norem. Z pohledu příjemce dotace proto nešlo o neoprávněné přisvojení finančních prostředků z rozpočtů evropských fondů, neboť schválený projekt byl realizován a nebylo zjištěno, že by vyplacená cena neodpovídala ceně obvyklé. Nejvyšší soud tedy na základě přezkoumání zákonnosti a odůvodnění výroku o vině obviněných zločinem poškození finančních zájmů

Evropské unie v rozsudku Vrchního soudu v Praze, proti němuž směřovala dovolání všech obviněných, jakož i po přezkoumání řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí (§ 265i odst. 3 tr. řádu) dospěl k názoru, že právní kvalifikace skutku podle § 260 odst. 1, 4 písm. a), c) tr. zákoníku není přiléhavá.

K institutu odposlechu a záznamů telekomunikačního provozu: Obvinění S. K., M. K. i I. K. ve svých dovoláních brojili proti nezákonnému provedení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, které v posuzované věci měly zásadní význam. Výhrady proti nařízeným odposlechům anebo příkazům k nim však nepředstavují žádný z dovolacích důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Především pak za situace, kdy se shodnými námitkami dostatečně zabývaly již soudy nižších stupňů a vytýkaná pochybení neshledaly. Ani Nejvyšší soud v dovolacím řízení nezjistil zásah do ústavních práv obviněných, proto se Nejvyšší soud pro úplnost k této otázce vyjádří stručně.

Obecně lze nejprve uvést, že každý příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí splňovat náležitosti, které ukládá § 88 tr. řádu. Nejvyšší soud bude v reakci na argument obviněných vycházet ze znění tohoto ustanovení účinného do 30. 6. 2016, neboť v tomto období byly provedeny procesní úkony související s pořízením těchto důkazních prostředků. Podmínky vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jsou stanoveny v § 88 odst. 1 tr. řádu nejprve obecněji tak, že musí být vedeno trestní řízení pro zločin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let, poté již vyjmenovává konkrétní trestné činy, pro něž je vedeno trestní řízení nebo musí jít o jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. V tomto ustanovení je zařazen i trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku. Současně může být příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydán, pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Odposlech a záznam telekomunikačního provozu provádí pro potřeby všech orgánů činných v trestním řízení Policie České republiky. Nejvyšší soud dále konstatuje, že v příkazu musí být mimo obecných náležitostí (obdoba § 134 odst. 1, 2 tr. řádu) uloženo provedení odposlechu a záznamu příslušného druhu telekomunikačního provozu a podle výslovného znění tohoto ustanovení zde musí být uvedena: a) uživatelská adresa či zařízení, a to včetně telefonního čísla, b) osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, a to uvedením jména a příjmení, adresy, popř. i zaměstnání a dalších potřebných identifikačních údajů, c) trestný čin naznačený v odstavci 1, pro nějž se vede trestní řízení, jímž je především zločin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let, případně se jedná o některý trestný čin uvedený ve výčtu v § 88 odst. 1 větě první tr. řádu, a v případě, že se vede trestní stíhání pro úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje mezinárodní smlouva, takový úmyslný trestný čin včetně konkrétního odkazu na takovou vyhlášenou mezinárodní smlouvu, d) doba,

po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, která nesmí být delší než čtyři měsíce. V odůvodnění musí být vyjádřeny konkrétní skutkové okolnosti, které vydání tohoto příkazu včetně doby jeho trvání odůvodňují, dále zde musí být uveden účel odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a také vysvětleny důvody, proč nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo proč by bylo jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Podle § 88 odst. 2 tr. řádu je oprávněn nařídit odposlech a záznam telekomunikačního provozu předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být vydán písemně a musí být odůvodněn, včetně konkrétního odkazu na vyhlášenou mezinárodní smlouvu v případě, že se vede trestní řízení pro úmyslný trestný čin, k jehož stíhání tato mezinárodní smlouva zavazuje. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu se bezodkladně doručí policejnímu orgánu. V přípravném řízení opis příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu soudce bezodkladně zašle státnímu zástupci. Podle § 88 odst. 6 věty první tr. řádu, má-li být záznam telekomunikačního provozu užit jako důkaz, je třeba k němu připojit protokol s uvedením údajů o místě, času, způsobu a obsahu provedeného záznamu, jakož i o orgánu, který záznam pořídil. Poslední věta odst. 6 § 88 tr. řádu upravuje podmínky užití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jako důkazu v jiné věci, než v které byl proveden. Takový postup je možný, jestliže je ve věci, v níž má být odposlech užit jako důkaz, vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v odst. 1, anebo souhlasí-li s tím uživatel odposlouchávané stanice.

K namítaným nedostatkům příkazů k odposlechům a také k samotnému obsahu odposlechů, jež se vztahovaly k projednávané trestní věci, se krajský soud vyjádřil v bodech 3. až 5. odůvodnění svého rozsudku. Vrchní soud se stejnými výtkami obviněných proti pořizovaným odposlechům a příkazům, které je povolovaly, zabýval velmi podrobně v bodech 18. až 25. svého rozsudku. Odvolacímu soudu přitom obviněný S. K. nedůvodně vytkl opomenutí zohlednit také prvotní odposlechy nařízené příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 27. 9. 2012, protože mj. i tento příkaz byl předmětem přezkumu soudu druhého stupně. V bodě 24. odůvodnění svého rozsudku odvolací soud shodně s obviněnými uvedl, že prvotní příkaz vydaný na podkladě návrhu ze dne 27. 9. 2012 byl vydán za účelem odposlechu telefonických stanic jiných osob, tedy nikoli P. J. K tomu však současně zcela jasně vysvětlil, že podezření na páčání trestné činnosti těchto následně odposlouchávaných osob a poté také P. J., o jehož odposlouchávání tehdy ještě rozhodnuto nebylo, vyplynulo z informací poskytnutých od osoby spolupracující s policií. Konkrétně existovalo důvodné podezření na nezákonné jednání fyzických osob vystupujících za obecně prospěšnou společnost Geotermální energie pro občany. Předsedou správní rady této obecně prospěšné společnosti se P. J. stal ke dni 20. 12. 2012. O tom, že by jmenovaný mohl být zapojen do trestné činnosti ostatních podezřelých, měly policejní orgány poznatky rovněž od svého informačního zdroje a podezření bylo potvrzeno obsahem odposlechů osob sledovaných na

základě příkazu ze dne 27. 9. 2012. Na podkladě jasných indicií o pravděpodobné účasti P. J. na jednání v rozporu se zákonem poté Okresní soud v Jablonci nad Nisou vydal dne 1. 2. 2013, č. j. V 7-11/2012-35, příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mj. též účastnické stanice P. J.

Obviněný S. K. zpochybnil rovněž zákonnost příkazu k odposlechu ze dne 1. 2. 2013, a to z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění. Shodná námitka byla uplatněna již v řádném opravném prostředku, přičemž odvolací soud se s ní dostatečně vypořádal v bodech 19. až 23. napadeného rozsudku. Soud sice připustil, že dotčený příkaz není perfektní, nicméně srozumitelně vysvětlil, že i přes zjevné nedostatky jeho odůvodnění bylo možné tento důkazní prostředek použít, protože byly splněny materiální podmínky pro jeho vydání. Základní zákonné předpoklady pro vydání příkazu v něm byly uvedeny, případně jsou z jeho obsahu odvoditelné (okolnost, že doba trvání odposlechu bude nutná na delší než maximální povolenou dobu čtyř měsíců, nebo že jde o neodkladný a neopakovatelný úkon), anebo vyplývají z návrhu státního zástupce na vydání příkazu k odposlechu. Nejvyšší soud považuje uvedené zhodnocení zákonnosti tohoto důkazního prostředku podrobněji rozvedené v napadeném rozsudku vrchního soudu za vyčerpávající, rozumné a přesvědčivé. Navíc Vrchní soud v Praze vycházel rovněž z judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu, které v těchto otázkách zastávají konzistentní názor, podle něhož soudy nemají k posouzení odůvodnění příkazu povolujícího zásah do soukromí přistupovat ryze formálně, ale mají aplikovat formálně-materiální přístup. Je proto třeba vždy zkoumat ve světle testu účinnosti trojí kontroly existenci materiálních důvodů pro nařízení předmětného opatření, které lze dovodit nejen z kontextu celého odůvodnění příkazu, ale i ze spisového materiálu a z okolností případu. Takový přístup aproboval i Evropský soud pro lidská práva. Kromě toho se úroveň obsahové preciznosti odůvodnění určitého rozhodnutí odvíjí mimo jiné též od pokročilosti stadia trestního řízení, v němž je rozhodnutí vyhotoveno, např. v usnesení o zahájení trestního stíhání trestná činnost nemusí a ani prakticky nemůže být objasněna v podrobnostech a posléze ve skutkové větě popsána natolik spolehlivě, jako je tomu u podané obžaloby. Nahlíženo touto perspektivou ještě nutno zdůraznit, že ve stadiu před zahájením trestního stíhání jsou nároky na podrobnost odůvodnění rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení logicky také o něco nižší. Nejvyšší soud proto neměl co vytknout způsobu odvolacího soudu, jakým se vypořádal s námitkou obviněného S. K. týkající se naplnění zákonných podmínek pro vydání a realizaci příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu P. J. a příkazu k odposlechu jiných účastnických stanic, který mu předcházel.

Pokud se týká samotného použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu provedeného v jiné trestní věci jako důkazu v posuzované trestní věci, soudy prvního i druhého stupně správně shledaly podmínky pro takový postup uvedené v § 88 odst. 6 tr. řádu za naplněné (srov. body 3. a 4. odůvodnění rozsudku krajského soudu, resp. bod 25. rozsudku vrchního soudu). Přestože soudy obou stupňů zaujaly k této

výhradě jasný názor, k němuž se přiklání i Nejvyšší soud, obviněný S. K. se ho snažil zvrátit odkazy na některá rozhodnutí senátu 4 Pzo Nejvyššího soudu, v nichž Nejvyšší soud odmítl postup orgánů činných v trestním řízení, z něhož je zřejmé, že právě prostřednictvím odposlechu má být zjištěno důvodné podezření o páčání trestné činnosti konkrétní osobou. Beztoho, aniž by bylo třeba zabývat se v posuzované věci konkrétními skutkovými okolnostmi případů, v nichž jiný senát Nejvyššího soudu tímto způsobem rozhodoval, je zcela zřejmé, že na věc, o niž jde v dovolacím řízení, nelze takový názor aplikovat. Z obsahu trestního spisu totiž jasně vyplývá, že poznatek o protiprávním jednání P. J. předcházel povolení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jeho telefonní stanice, poté byl potvrzen odposlechy telefonních stanic jiných osob.

Použití záznamu telekomunikačního provozu jako důkazu v jiné trestní věci nebrání ani skutečnost, že právní kvalifikace skutku, která podle § 88 odst. 1 tr. řádu vedla k vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, se v dalším řízení neprokázala a obviněný nebyl soudem takovým trestným činem uznán vinným. Poukaz obviněného na případný jiný právní názor o použitelnosti totožných odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu senátu 56 T Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, než jaký zaujal senát 58 T téhož soudu v posuzované trestní věci (též Vrchní soud v Praze), je nepřipadný. Jak zjistil Nejvyšší soud dotazem na Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočku v Liberci, rozsudek tohoto soudu vydaný pod sp. zn. 56 T 3/2017, v němž byl vyjádřen obviněným prosazovaný právní názor o nepoužitelnosti odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, byl zrušen v odvolacím řízení usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 2020, sp. zn. 7 To 84/2020. Vrchní soud v něm poměrně ostře kritizoval odmítnutí použitelnosti odposlechů jako důkazů, naopak sám je označil za plně použitelné v soudním řízení. Avšak i pro případ, že by se tak nestalo, tento právní názor senátu 56 T Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci by pro Nejvyšší soud nebyl závazný. Navíc i tuto námitku řešil v trestní věci obviněných S. K. a spol. odvolací soud, který vyjádřil nesouhlas s postojem senátu 56 T. Byť mohl být vrchní soud sdílnější, jeho postup je zcela v souladu s trestním řádem, protože ani jemu žádné ustanovení trestního řádu nepřikazuje řídit se právním názorem soudu nižšího stupně přijatého v jiné trestní věci.

K institutu organizované skupiny: Pro posouzení jednání obviněného I. K. jako člena organizované skupiny tedy nebylo významné, jestli znal pouze spoluobviněné S. K. a M. K., nebo zda se posléze (ne)podílel (resp. jím zastupovaná obviněná právnická osoba P.) na realizaci předmětu veřejné zakázky jako jeden ze subdodavatelů. Zásadní bylo, že vůbec souhlasil s účastí P., ve zmanipulovaném zadávacím řízení a že podá vyšší cenovou nabídku, aby se vítězným uchazečem stala předem určená obchodní společnost K., díky nabídce nejnižší ceny. Svědčí o tom mj. listinné důkazy a nepřímo i odposlechy. Jak ve svém rozsudku shrnul Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, měla P., k dispozici smlouvu se zadavatelem a

stanovený rozpočet v předstihu a podle záznamů v diáři měl S. K. schůzky s P., za niž jednal v této záležitosti výhradně právě obviněný I. K., který například převzal zadávací dokumentaci k výběrovému řízení anebo se jménem „neúspěšného“ uchazeče vzdal práva na podání námitek proti výsledku výběrového řízení. Ostatně osobní zastupování obchodní společnosti P., obviněným I. K. logicky vysvětlil také soud druhého stupně v bodě 41. napadeného rozsudku, přitom vyslovil logický závěr, podle něhož s ohledem na osobní vazby mezi spoluobviněnými I. K. a S. K. lze předpokládat, že by obviněný I. K. věděl o zákulisní dohodě mezi soutěžiteli i tehdy, kdyby dodavatele P., v předmětném zadávacím řízení zastupoval druhý z jednatelem. Z telefonních odposlechů mj. vyplynulo, že „vše dopadlo, jak mělo“, že je třeba zachovat zdání řádného průběhu soutěže apod. Nejvyšší soud nehodlá opakovat výsledky provedeného dokazování, jen stručně opakuje, že ve shodě s vrchním soudem neshledal jakoukoli vadu na právním posouzení zapojení obviněného I. K. v machinacích se zadávacím řízením. Ačkoli jeho role byla spíše okrajová, musel vědět, že kromě něj a spoluobviněných S. K. a M. K. (a právnických osob, jež oni i obviněný I. K. zastupovali) je k „úspěšnému“ dosažení cíle, a to vítězství K., v zadávacím řízení potřebná spolupráce dalších uchazečů o veřejnou zakázku. O naplnění znaku organizované skupiny tudíž nevyvstávají žádné pochybnosti. Kromě toho stejnou námitkou se zabýval poměrně podrobně vrchní soud v bodě 52. rozsudku a Nejvyšší soud k jeho závěrům nemá výhrad.

Judikatura Ústavního soudu

K ustanovení § 256 trestního zákoníku, resp. k ustanovení § 128a trestního zákona

1. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 01. 2021 sp. zn. II. ÚS 2938/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=2-2938-20_1

Rozhodnutí:

Stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud zrušil usnesení Nejvyššího soudu č. j. 5 Tdo 1559/2018-455 ze dne 30. června 2020, rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 To 19/2016 ze dne 27. května 2016 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 17 T 40/2013-126 ze dne 21. března 2014, kterým byl stěžovatel uznán vinným pomocí k trestnému činu **zneužívání pravomoci veřejného činitele** podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v rozhodném znění (dále též "tr. zákon"), pomocí k trestnému činu **pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 128a odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 tr. zákona a pomocí k trestnému činu porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 10 odst. 1 písm. c) a §

127 odst. 1 tr. zákona, jichž se měl dopustit způsobem a za okolností podrobně rozvedených ve skutkové větě výroku o vině rozsudku krajského soudu. Za tuto sbíhající se trestnou činnost byl stěžovatel odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání tří let s dohledem. Vedle toho byl stěžovateli uložen jednak peněžitý trest ve výměře 50 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání dvou měsíců, jednak trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, jeho člena nebo zástupce obchodních společností a družstev v trvání čtyř let.

K odvolání stěžovatele, dalších spoluobviněných a státního zástupce Vrchní soud v Praze v záhlaví citovaným rozsudkem zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu, vyjma výroku o vině a trestu stran spoluobviněného R. K. Ohledně stěžovatele pak sám ve věci rozhodl tak, že jej uznal vinným pomocí ke zločinům zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 11. 2011. Za to jej odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Následné dovolání stěžovatele proti tomuto rozsudku Nejvyšší soud vpředu uvedeným usnesením odmítl.

Stěžovatel se domáhal zrušení v záhlaví uvedených soudních rozhodnutí, jimiž mělo dojít zejména k porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny.

Ústavní stížnost se **odmítá**.

Z odůvodnění:

Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že námitky stěžovatel uplatňoval již v průběhu trestního řízení a s hodnocením důkazů a se skutkovými závěry soudů polemizuje stejným způsobem, jakým to činil v rámci své obhajoby. Stěžovatel tak staví Ústavní soud do role další přezkumné soudní instance, což mu však nepřísluší, neboť jeho kasační pravomoc je založena jen tehdy, pokud by napadená rozhodnutí vycházela ze skutkových zjištění, která jsou v extrémním rozporu s vykonanými důkazy.

Ústavní soud při svém posouzení na řízení pohlíží jako na jeden celek. Nemůže přitom přisvědčit tvrzení stěžovatele, že v trestním řízení nebylo spolehlivě prokázáno jeho úmyslné zavinění. Trestní soudy ve svých rozhodnutích opakovaně poukazovaly na průkazný obsah odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Z nich vyplynulo, že stěžovatel dobrovolně a vědomě spolupracoval jak se spoluobviněným M. K., hlavním koordinátorem zákulisních dohod mezi uchazeči o předmětnou veřejnou zakázku, tak i s dalšími osobami zapojenými do zločinného spolčení. V řízení byly navíc provedeny další listinné a jiné důkazy, z nichž sice konkrétně ve vztahu ke stěžovateli nelze usoudit na jeho samotnou vinu, ale které doplňují celkový rámec odposlechů tím, že umožňují poskládat mozaiku vývoje a způsobu páčání souzené trestné činnosti. Přitom si tyto dva důkazní komplexy, jak

plyne z odůvodnění napadených soudních rozhodnutí, navzájem neprotiřečí, ale naopak "zapadají do sebe". Na základě těchto skutečností trestní soudy dospěly k logickému závěru, že stěžovatel svým jednáním směřoval nikoli k transparentní účasti společnosti, za niž jednal v zadávacím řízení, s opravdovým zájmem získat veřejnou zakázku, ale k tomu, aby na žádost spoluobviněného K. dělal tzv. "křoví" předem domluvenému vítězi. Ústavní soud neshledává důvody, aby tento závěr rozporoval.

2. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2021 sp. zn. I. ÚS 2138/21

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=1-2138-21_1

Rozhodnutí:

Stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud zrušil usnesení Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 2. června 2021 č. j. 2 KZV 14/2018-1430 a proti usnesení Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, expozitury Ústí nad Labem, 4. oddělení, ze dne 14. července 2020 č. j. NCOZ-2268-1276/TČ-2016-417404-H, kterým bylo zahájeno trestní stíhání pro zločin **zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě** podle § 256 odst. 1, odst. 2, písm. a) tr. zákoníku spáchané ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku za užití § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Tohoto trestného činu se měla obviněná dopustit ve stručnosti tím, že jednatelka D. S. se podílela na zjednání výhody pro tuto společnost při zadávání veřejné zakázky "Audit účetní závěrky" zadavatele Dopravního podniku měst Liberec a Jablonec nad Nisou. Dne 19. 10. 2017 byla mezi společnostmi Dopravní podnik měst Liberec a Jablonec nad Nisou a stěžovatelkou uzavřena smlouva, na jejímž základě bylo stěžovatelce vyplaceno plnění 302 560,50 Kč.

Proti tomuto usnesení podala obviněná stížnost a státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem usnesením ze dne 2. 6. 2021 č. j. 2 KZV 14/2018-1430 stížnost obviněné podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl. K Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze stěžovatelka podala dne 8. 7. 2021 podnět k výkonu dohledu, který byl vyhodnocen jako nedůvodný a sdělilo, že nebyly shledány důvody pro učinění jakýchkoli opatření. Stěžovatelka tímto vyrozuměním vrchního státního zastupitelství ze dne 6. 9. 2021 č. j. 1VZT 510/2018-124 doplnila dne 20. 10. 2021 ústavní stížnost.

Stěžovatelka se domáhala zrušení výše uvedených rozhodnutí, neboť jimi měla být porušena její ústavně zaručená práva, konkrétně měl být porušen čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 3 Listiny.

Ústavní stížnost se **odmítá**.

Z odůvodnění:

Ústavní soud ve své činnosti vychází z principu, že státní moc může být uplatňována jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Ústavní soud, s ohledem na ústavní vymezení svých pravomocí, zejména respektuje skutečnost, že není součástí soustavy obecných soudů, a že mu proto zpravidla ani nepřísluší právo přezkumného dohledu nad činností orgánů činných v trestním řízení. Na straně druhé však Ústavnímu soudu náleží posoudit, zda činností orgánů veřejné moci nebyla porušena základní práva nebo svobody stěžovatelky.

Ústavní soud považuje také za nutné připomenout závěry své ustálené judikatury, dle níž je nutno možnost jeho ingerence do přípravného řízení v rámci trestního procesu vykládat přísně restriktivním způsobem. Ústavní soud se takto cítí být povolán korigovat pouze excesy, jež jsou výrazem svévole či libovůle orgánů činných v trestním řízení. Vyjádřeno jinými slovy, jeho kasační intervence do probíhajícího řízení má své místo pouze v případech zjevného porušení kogentních ustanovení podústavního práva, ve kterých se postup orgánů činných v trestním řízení zcela vymyká ústavnímu, resp. zákonnému procesně právnímu rámci a jím založené vady, případně jejich důsledky, nelze v soustavě orgánů činných v trestním řízení, zejména obecných soudů, v následujících fázích trestního řízení již nikterak odstranit.

Podle ustanovení § 160 odst. 1 tr. řádu je v pravomoci policejního orgánu rozhodnout neprodleně o zahájení trestního stíhání, nasvědčují-li zjištěné okolnosti tomu, že byl spáchán trestný čin. Zahájení trestního řízení je počátkem trestního stíhání, nad nímž vykonává dozor příslušný státní zástupce (§ 174 a násl. tr. řádu), který je dle § 172 odst. 1 tr. řádu povinen zastavit trestní stíhání, zjistí-li se, že k dalšímu vedení neexistuje důvod. Nastane-li tedy taková okolnost v řízení, bude úkolem orgánu veřejné moci rozhodnout v souladu s trestním řádem. Právně zastoupené stěžovatelce pak přísluší navrhnout zákonem definované nástroje k ochraně jejich zájmů.

Ústavní soud již několikrát judikoval, že ve fázi zahájení trestního stíhání nelze na orgány činné v trestním řízení klást takové požadavky na odůvodnění jako na odůvodnění soudních rozhodnutí, a v této souvislosti považuje za nezbytné podotknout, že materiální důvody zahájení trestního stíhání, zpravidla samotná důvodnost tohoto kroku, leží v tomto stadiu trestního řízení zpravidla mimo přezkum Ústavního soudu. Bude záležet na dalším vývoji trestního procesu, zda se jednání kladené stěžovatelce za vinu prokáže a zda budou naplněny znaky skutkové podstaty uvedeného trestného činu, anebo nikoli.

S ohledem na shora uvedenou zdrženlivost Ústavního soudu v této fázi trestního řízení je proto třeba konstatovat, že krajské státní zastupitelství v odůvodnění napadeného usnesení náležitě popsalo skutková zjištění, dostatečně uvedlo, z jakých důvodů (právních i faktických) postačují získané poznatky k vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, a adekvátně tak vymezilo skutek, pro který byla stěžovatelka obviněna. Napadeným usnesením krajské státní zastupitelství ke stížnosti obviněné přezkoumalo předchozí usnesení Policie, takže obě tato

rozhodnutí je třeba vnímat v jejich obsahové souvislosti. Co se pak týká jednotlivých námitek stěžovatelky, uplatněných nyní v ústavní stížnosti, konstatuje Ústavní soud, že tyto námitky bude mít nepochybně možnost v dostatečné míře uplatnit v dalším průběhu trestního řízení. Bylo by proto značně předčasné, aby se těmito námitkami zabýval již nyní Ústavní soud.

Lze tak uzavřít, že se ani policejní orgán ani krajské státní zastupitelství vydáním nyní napadených usnesení nedopustily žádného protiústavního excesu, který teprve by mohl překonat shora popsanou zdrženlivost Ústavního soudu ve vztahu k jeho zásahům již v přípravné fázi trestního řízení.

Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že stěžovatelka podala podnět k výkonu dohledu, který vrchní státní zastupitelství neshledalo důvodným. Takovýto podnět totiž není opravným prostředkem, neboť pro to není dána opora v zákoně. Výkon dohledu podle § 12d odst. I zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o státním zastupitelství"), nemá povahu rozhodování o opravném prostředku a nelze ho interpretovat ani jako procesní prostředek k ochraně práv, jehož vyčerpáním je podmíněno podání ústavní stížnosti. Smysl hierarchického uspořádání státního zastupitelství a dohled vyššího státního zastupitelství totiž spočívá v zajištění řídicích a kontrolních vztahů mezi různými stupni státních zastupitelství a uvnitř jednotlivých státních zastupitelství při výkonu působnosti státního zastupitelství (§ 12c zákona o státním zastupitelství), nikoli ve vytváření procesních prostředků k ochraně základních práv nebo svobod osob. Počátek běhu lhůty pro podání ústavní stížnosti proti usnesení státního zástupce, jímž bylo rozhodováno o stížnosti obviněné proti usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání, se proto odvíjí od doručení tohoto usnesení státního zástupce stěžovatelce, nikoli až od doručení vyrozumění o výsledku provedeného dohledu nadřízeným státním zastupitelstvím.